

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ชญาทุกทุกทุกทุกทุก

เนื้อหาของเล่มนี้มีอะไร ?

ลาก่อน การเมืองเก่า....

ขอต้อนรับ เข้าสู่การเมืองใหม่ ๕-๑๒

การเมืองใหม่ เกิดได้ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ ๑๓-๓๐

สุดยอดประชาธิปไตย ในพระพุทธศาสนา ๓๑-๔๓

คำตอบอยู่ที่คน!

และการสร้างคนเพื่อมารับใช้มวลมนุษยชาติ ๔๕-๖๔

๑๕๐ กว่าวันของการสร้าง “เนื้อหา” การเมืองใหม่ ๖๕-๗๒

คำถามยอดฮิต เรามีสิทธิ์ชนะมั๊ย ?

จะชนะอย่างไร ? จะจับกันที่ไหน ? ๗๓-๙๖

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำนวน ๔๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำนวน ๔๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ถ้าบ “ต้อง” การเมืองใหม่?

ภาพตำรวจไล่ชนฆ่าประชาชน ที่มีแต่ ๒ มือเปล่า จนบาดเจ็บล้มตายไป ๔๐๐ กว่าชีวิตในวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ นับว่าเป็นการทำปาณาติบาตครั้งใหญ่ ที่เกิดขึ้นใจกลางเมืองหลวง ท่ามกลางการนำเสนอภาพข่าวสดๆ ออกไปให้ได้เห็นกันทั่วโลก ถึงกระนั้นก็ยังมีการไล่ยิงประชาชนทั้งวัน อย่างน่าสลดสังเวชใจ ปาณาติบาตที่โหดเหี้ยมกระทำต่อเพื่อนมนุษย์และคนไทยด้วยกัน เกิดขึ้นได้อย่างไรในเมืองพุทธที่น่าภาคภูมิใจของเรา ?

มีหน้าข่าวทีวีชนที่ล้มตายยังถูกทำร้ายด้วยมูสาวาท เมื่อตำรวจสรุปว่าวีรชนพระเบิดมากันเอง ตำรวจใช้แต่เพียงแก๊สน้ำตา ซึ่งไม่เป็นอันตรายใดๆต่อร่างกาย ทั้งๆที่สิ่งๆที่ปรากฏอย่างเต็มहुเต็มตาจะๆ แก่คนทั้งประเทศมีทั้งคนตาย - คนบาดเจ็บ - คนแขนขาด - คนขาขาด ความจริงที่เกิดขึ้นกับเหล่าวีรชนจึงถูกทำลายล้างให้หมดไปจากโลกนี้ด้วยคำโกหกระดับชาติ(มูสาวาทให้กับคนทั้งประเทศอย่างเห็นๆกันอยู่)

“ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ”(พุทธทาสภิกขุ) สาเหตุสำคัญของการไร้ศีลธรรม เกิดจากความละโมภโลภมาก จนก่อให้เกิดอหินนาทาน มีการโกงบ้านกินเมือง สมัยก่อนแม่ช้อย่อยโกงเงินประชาชนนับพันล้าน ก็ฮือฮากันว่าคนเราซื้อโลภอะไรได้มากมายขนาดนี้ แต่ปัจจุบันโกงกันนับแสนล้าน แถมยังจะพาไปโกงที่ต่างประเทศกันต่อ แผ่นดินจึงได้ลุกเป็นไฟจนลามออกไปหาเพื่อนบ้าน ด้วยไฟที่เกิดจากความโลภ-โกรธ-หลงอย่างจัดจ้านและรุนแรง

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ไม่สมควรเลยที่บ้านเมืองของเราจะต้องมาเดือดร้อนทุกข์ทรมานกันปานนี้ แต่เพราะการเมืองเก่าที่เต็มไปด้วย

การผิดศีลผิดธรรม บาปกรรมจึงนำพาให้มีอันเป็นไป การเมืองใหม่ที่เน้นกันว่า **“เอาธรรมนำหน้า!”** แล้วจะเอาธรรมแบบไหนล่ะที่จะเอามาใช้กับการเมืองใหม่? เพราะ “ธรรมะ” ในเมืองไทย มีทั้งแบบไสยศาสตร์ เดรัจฉานวิชา แบบโลกีย์ๆ (ขอให้รวยๆ) และแบบโลกุตระ (เหนือโลกโลกีย์ๆ) ได้จริง ทั้งเป็นประโยชน์สุขต่อตน - ต่อสังคมมนุษยชาติได้จริง และยั่งยืน)

๑๕๐ กว่าวันที่พี่น้องพันธมิตรร่วมเป็นร่วมตายกันมา โดยทุกคนต่างก็มีได้มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ มาให้กับตน การเสียสละทั้งหมดนี้ของทุกๆคน คือเนื้อหาของ เศรษฐกิจใหม่ การเมืองใหม่ ของสังคมใหม่ ความเป็นอยู่สุขที่ไม่ถูกหลอกด้วยมายาของโลกีย์ วันนี้แสงอรุณแห่ง **“โลกุตระธรรม”** จึงเริ่มฉายรังสีปรากฏแล้วในแผ่นดินไทย และน่าจะอยู่แบบไทยคู่ฟ้าไปตลอดกาลนาน ถ้าเราหันมาศึกษาเรียนรู้ “โลกุตระธรรม” กันอย่างเอาจริงเอาจัง ให้สมกับที่เราเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก

คุณหมอ **ประเวศ วะสี** ได้ฟันธงวิกฤติในครั้งนี้ว่า “มหาวิกฤติ เศรษฐกิจโลก จะทำโลกกลับลำ แต่ประเทศไทยจะกลับลำได้ก่อน ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุกๆด้าน แล้วเราจะดีกว่าสวีตเซอร์แลนด์อีกครับ อะไรที่สวีตเซอร์แลนด์ดีเราทำได้ แต่สิ่งที่สวีตเซอร์แลนด์ไม่มีคือ... **พื้นฐานทางพระพุทธศาสนา**”

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงจากคำบรรยาย ของ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม - ธรรมะกับการเมือง”** จาก **FMTV** (ช่องเพื่อนมนุษยชาติ) ในช่วงเวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. ของทุกวัน (ยกเว้นวันอาทิตย์)

พ่อท่านฯ มองเหตุการณ์ที่ประชาชนออกมาร่วมใจกันต่อสู้ในครั้งนี้ว่า นอกจากเกิดสิ่งที่น่าอัศจรรย์หลายประการแล้ว ยังเพิ่มภูมิปัญญาให้กับมนุษยชาติที่น่าจักต้องศึกษาวิจัยกันอย่างสำคัญทีเดียว

★ **อธิบอ - ตามพ่อ**

จุดสำคัญของการเปลี่ยนแปลง (Interest point)

การเปลี่ยนแปลง หรือคำว่า **เปลี่ยนแปลง** คำนี้เนี่ย ตอนนี้อยู่โหว่โหว่กำลังดัง อเมริกาก็..แหม กำลังหาเสียงกันโดยใช้คำว่า *เปลี่ยนแปลง* เปลี่ยนแปลง เนี่ย กำลังได้คะแนนเยอะเลยตอนนี้นะ นายบารัก โอบามา ใช้คำว่าเปลี่ยนแปลงๆ นี้อยู่ เพราะฉะนั้นขณะนี้ ที่เขารับคำว่า **การเมืองใหม่** กันอยู่ตอนนี้ การเมืองเก่าวนอยู่ในอ่างกันมานานแล้ว จะต้องออกนอกกรอบการเมืองเก่านี้ให้ได้ จึงจะเรียกว่าเปลี่ยนแปลงไปสู่การเมืองใหม่ ถ้าเปลี่ยนแปลงได้ จึงจะเกิดการเมืองใหม่ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด** พันธมิตรฯ ชุมมุนุมอยู่ที่นี่ก็เพื่อยืนหยัดเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันนี้ให้ได้ นั่นเป็นเนื้อหาหลักเป็นเป้าหมายหลัก เป็น Interest point จุดสำคัญของสิ่งที่เราต้องการ

ถ้าไม่สำเร็จ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง วนอยู่อย่างเก่า มันก็ไปอะไรไม่ออกหรอก มีแต่จะเลวร้าย เพราะถ้าเผื่อว่าการเมืองใหม่ไม่เกิดการเมืองเก่าชนะคราวนี้นะ จะผยองกว่าเก่าอีกหลายเท่าเลย เชื้อมัย เพราะมันเป็นการต่อสู้อันสำคัญเลยตอนนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่าการเมืองเก่าชนะเด็ดขาด การเมืองใหม่ขึ้นไม่ได้นะ รับรองโดนเหยียบแบน

ถ้าการเมืองใหม่เกิดไม่ได้คราวนี้ ต่อสู้กันมาขนาดนี้ ก็จะต้องไม่ออกอีก นานแสนนาน การเมืองเก่าจะผยอง ดีไม่ดีก็จะผูกขาดไปอีก

การเมืองเก่าที่มีลักษณะแบบนี้ ๗๕-๗๖ ปีแล้ว ถ้าผูกขาด คราวนี้ไปอีก ๑๕๐ ปีมัน โอ๊ย ตายแน่ๆเลย เพราะมันมาถึงยุคขนาดนี้แล้ว นี่มันน่าจะจะต้องเปลี่ยนแปลงกันซะที โลกทั้งโลกก็มีกระแสที่จะต้อง เปลี่ยนแปลงของเก่าที่มันใช้ไม่ได้ อันนี้ทั้งโลกรู้กันดี เพราะฉะนั้นเราก็ ไม่ได้เป็นคนล้าสมัย เป็นคนที่มั่งงุ่มมั่งงาหราอะไร เรายังรู้สังคมอยู่ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็ต้องออกมาช่วยกัน

การเมืองเก่าคืออะไร ความประพฤติ-เนื้อหาหลักของการเมืองเก่า มันเลวร้ายอย่างไร ?

การเมืองเก่า ก็คือ แบบโลภก็ยั ฟังตรงนี้ให้ดี แบบโลภก็ยั แบบเป็นทาสลาม ยศ สรรเสริญ โลภก็ยัสุข เอาให้ชัด.. การเมืองเก่าคือ การเมืองแบบทุนนิยม-บริโภคนิยม-อำนาจนิยม หรือโลภก็ยันิยมนั่นเอง เพราะฉะนั้นการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยในโลกนี้ทุกวันนี้ก็ดี หรือแม้ ในประเทศไทยนี้ก็ตาม นักการเมืองเก่า ก็ทำการเมืองลอกเลียนกัน แบบนี้แหละ คือทำงานการเมืองเพื่อที่จะสร้างฐานะทางลาภ ยศ สรรเสริญ โลภก็ยัสุข ให้แก่ตัวนักการเมืองเอง ให้แก่ครอบครัวตระกูลตัวเอง เพื่อ หมู่พวกหรือพรรคตนเอง เป็นประชาธิปไตยที่ยังไม่พ้นจากโลกธรรม แบบนี้กันอยู่ทั้งโลกนั่นแหละ บางประเทศอาจจะมึ้นักการเมืองที่พิเศษๆ บางคนแต่ก็น้อยคนมาก ที่ดูๆจะมีความมั่งคั่งอยู่บ้าง นอกนั้นก็มิแต่ เป็นมารยาท สร้างภาพ ซึ่งนานๆ จะมีสักคนพอเป็นตัวอย่างของโลก แต่ขอยืนยันว่ายังไม่รู้จักโลกุตระ ยังทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน ชนิดหนึ่งกันทั้งนั้น ไม่ได้ละความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชนอย่าง

เต็มทีหรอก เพราะยังไม่มั่งคั่งน้อยสั้นโดยกันชนิดที่เป็นนักปฏิบัติไป..
 ทำงานการเมืองไป แล้วใช้การเมืองเป็นการละกิเลสตนเองจริงๆไป
 พร้อมๆกัน โดยมีทฤษฎีการประพุดิตตนแบบพุทธที่เป็นโลกุตระจริงจัง
 หรือให้ชัดๆก็คือ เอาการทำงานการเมืองนั้นแหละเป็นโจทย์ในการละกิเลส
 ตนเองอย่างมุ่งมั่นจริงจัง ชนิดที่มีทฤษฎีกำจัดกิเลสอย่างสัมมาทิวฐิ
 สำหรับนักการเมืองที่ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้าอรหันต์ก็กิเลสหมดแล้ว

งานการเมืองในโลกทุกวันนี้ยังไม่เป็นโลกุตระ นี่เป็นความเห็น
 ของอาตมานะ ซึ่งอาตมาเชื่อว่าคนอื่นๆใดๆในโลกจะเห็นตามอาตมาพูด
 นี้ยากมาก จนกระทั่งเห็นว่าอาตมาเพื่อเจ้อด้วยซ้ำ ซึ่งอาตมารู้ดีอยู่แล้ว
 ว่า คนในโลกปัจจุบันนี้เข้าใจศาสนาพุทธกันคนละทัศนคติกับอาตมา
 แต่อาตมาก็กำลังพิสูจน์ความเป็นศาสนาพุทธตามทัศนคติของอาตมาอยู่
 สำหรับอาตมาแล้วขอยืนยันว่า **งานการเมืองประชาธิปไตยไม่ใช่งานอาชีพ
 เพื่อที่จะล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ให้แก่ผู้ทางการเมือง
 ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อพรรคพวกตนเอง แน่ๆ แต่
 งานการเมืองประชาธิปไตยคืองานเพื่อเสียสละ ช่วยมวลมนุษยชาติ
 ช่วยมวลประชากรของประเทศ** ทำความเข้าใจกันดีๆเถิด

เพราะฉะนั้น ในเมืองไทยที่มีนักการเมืองสืบทอดกันมาตั้งแต่
 รุ่นพ่อปู่ย่าตาทวดมีประชาธิปไตย สืบสายกันมาจนถึงวันนี้ ๗๖ ปี ล้วน
 เป็นบทบาทของการเมืองชนิดเก่า ในประเทศไทยมีกลุ่มนักการเมืองอยู่
 กลุ่มหนึ่งเท่านั้น วนเวียนทำกันเป็นอาชีพอยู่ตรงนั้น นอกนั้นประชาชน
 ก็บอกว่าการเมืองไม่ใช่ธุระ ถึงเวลาให้ไปลงคะแนนเสียงก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง
 แล้วก็จบ หันมาทำมาหากินของกูไป ฝ่ายบริหารฝ่ายรัฐบาลจะแย่งชิงกัน
 ยังไง จะต้มยำทำแกงบ้านเมืองอย่างไร ไม่รู้ไม่ชี้ โยนสิทธิ์ให้
 เหล่านักการเมืองไปเลย โดยเข้าใจแคบๆตื้นๆว่า ข้าไม่เล่นการเมือง ข้า
 ไม่ยุ่งการเมือง ทำแค่ลงคะแนนเสียงแล้วก็จบ ใครจะบู๊บู๊บ้านเมือง

ทุจริตโง่งกินยังโง่งช่างมัน กูก็ทำมาหากินของกูไป หมกมุ่นอยู่กับโลกีย์
 ล่าลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุขของกูไปตามภูมิเท่าที่แต่ละคนมี จนกว่าจะตาย
 ประชาชนส่วนมากไม่เข้าใจว่า การเมืองคือเรื่องของทุกคน โดยเฉพาะระบอบประชาธิปไตย เพราะถูกครอบงำทางความคิดไปแล้ว ว่า
 การเมืองคือ แค่นี้แหละ ออกเสียงเลือกตั้งเสร็จแล้วจบ! หมดสิทธิหรือ
 ถูกริบสิทธิไปเป็นของนักการเมืองหมดแล้ว โดยนักการเมืองก็หลงผิด
 กันมานานแล้วด้วยว่า ข้านี้แหละคือเจ้าของการเมือง การเมืองต้อง
 จัดการกันได้แต่ในสภาเท่านั้น นอกสภาเป็นการเมืองไม่ได้ คนนอก
 สภาไม่มีสิทธิ์มาออกเสียงอะไรได้อีก ถึงแม้ประชาชนคนใดจะออกเสียง
 จะตะโกนอะไรขึ้นมา ก็แค่เสียงนกเสียงกา ฟังพอเป็นพิธี พอเป็นมารยาท
 รับฟังเพื่อเป็นการสร้างภาพไปเท่านั้น

นักการเมืองเท่านั้นที่มีอำนาจเต็ม เพราะริบอำนาจไปจาก
 ประชาชนได้แล้ว การเมืองของนักการเมืองแบบนี้ก็หาวิธีที่จะทำยังไง
 ให้ได้คะแนนเสียงมากที่สุด เอาคะแนนนั้นมาเป็นตัวตั้ง ยืนยันว่า ข้า
 มาจากการเลือกตั้ง ข้านี้แหละประชาชนเลือกมา นี่ไงคะแนนเสียงมาก
 ที่สุด ทำลายสถิติขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะได้คะแนนมาด้วยวิธีใดๆก็ตาม
 จะซื้อเสียงมา จะโกงมา จะบังคับ จะหลอกล่อ จะใช้เล่ห์สารพัด
 อย่างไม่ได้คะแนนมา แล้วก็อ้างเอาการเลือกตั้งอย่างนี้แหละคือ
 ประชาธิปไตย นักการเมืองก็เข้าใจอย่างนี้ นักวิชาการก็เข้าใจอย่างนี้
 ประชาชนก็เข้าใจอย่างนี้ มันตื่น หรือมันต่ำลงไปเรื่อยๆ ประชาธิปไตย
 ก็เป็นอย่างนี้แค่นี้ เวรกรรมจริงๆเลย

เพราะฉะนั้นมันได้ฝังรากลงไปในชีวิตนักการเมือง แม้แต่
 ประชาชนก็เข้าใจอยู่แค่นี้ นึกว่าอย่างนี้คือการเมืองเท่านั้น ไม่รู้จักสิทธิ
 ทิ้งสิทธิให้แก่นักการเมืองไปหมด คุณปล่อยมือไปให้เขาขู้อยู่ขู่นาน เขาจะ
 หาทางหากินจากเมกะโปรเจ็ค จะผันเงินออกมาทางโน้นทางนี้เพื่อที่จะ
 คอร์รัปชั่น คอมมิชชั่น โกงกันเต็มที่อยู่ไรก็ไม่รู้เท่าทัน ไม่สนใจที่จะท้วงติง

ตัดทอนเมื่อเห็นไม่ชอบมาพากล ไม่เอาภาระ ไม่รู้เรื่อง นักการเมืองทุกวันนี้จึงลงทุนกันโดยไม่ได้เสียตมเสียตาย เรื่องเงินเดือนซี้ฟง อยู่แค่ ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี รวยละเลย

สรุปแล้ว ถ้าให้นักการเมืองรุ่นเก่า ที่เข้าใจว่าการเมืองเป็นงานหากิน เป็นบ่อทอง อยู่เช่นนี้ ดำเนินกันต่อไป ไม่เกิดการเมืองใหม่ ไม่มีมิติใหม่ของการเมืองในประเทศไทยเกิดขึ้นแน่นอน

เราจะเข้าใจได้อย่างไร การเมืองใหม่จะดีกว่าเก่า ?

อาตมามั่นใจว่าการเมืองใหม่จะมีนักการเมืองหน้าใหม่เข้ามาเป็นนักการเมืองน้ำใหม่ จะไม่เหมือนเก่าแล้ว เพราะบทเรียนมันมีแล้วว่าการเมืองเก่ามันไปไม่รอด ที่กลุ่มพันธมิตรฯเปิดเผยความจริง แฉกันประกาศกัน สื่อสารกันออกไป ๑๐๐ กว่าวัน หรือว่าตั้งแต่ปี ๔๔ มาก็ตามก็ได้พยายามอธิบายกันแล้วว่าการเมืองอย่างนั้นไม่เอา หรือแม้แต่ความเข้าใจในความเป็นกลาง ในวิชารัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ อะไรก็ตามที่จะไปบริหารประเทศ เอามาอธิบายกันเยอะเยาะแล้ว ที่พูดเล่นๆ นี่คือมหาวิทยาลัยราชดำเนิน นี่กว่าพูดเล่นๆ เป็นมหาวิทยาลัยเล่นคารมกันเฉยๆ แต่นี้เป็นมหาวิทยาลัยจริงๆนะ เล่าเรียนกันจริงๆ ได้รับความรู้กันจริงๆ มีลีคเซอร์ มีฟัง มีจำ มีจด มีความรู้หลากหลาย เรียนรู้กัน ทั้งใหม่ทั้งเก่าวนไปวนมาซ้ำซาก ที่ดีมาก เพราะมีเหตุการณ์จริง ทำให้รู้ให้เห็นของจริง เรื่องที่เรียนรู้จึงแจ่มกระจ่าง รู้ได้ง่ายกว่าการเรียนแค่ด้วยจินตนาการ ด้วยตรรกะนี่มันไม่ใช่ด้วยตรรกะ นี่เป็นเรื่องจริง ปรากฏการณ์จริง สภาวะจริง สถานการณ์จริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ยิ่งกว่าห้องแล็บ ไม่ใช่ห้องทดลอง ไม่ใช่แค่บรรยายอธิบาย แต่เรียนรู้จากห้องของจริง มีปฏิบัติการจริง

เป็นวิทยาศาสตร์ที่สุด เกิดความรู้กันมา ๕ เดือนกว่าแล้ว เรียนกันวันละ ๒๔ ชั่วโมง ไม่เว้นวันเสาร์อาทิตย์ ไม่เว้นวันหยุดราชการ ไม่เว้นวันหยุดนักขัตฤกษ์ ตลอดวันตลอดคืน

โอ้โห...มหาวิทยาลัยมหัศจรรย์อะไรขนาดนี้ หลายผู้หลายคน นี่ยังไม่ได้ขาดเรียนเลย ขอนอน พักบ้าง รับประทานอาหารบ้าง บางวูบ บางวายนอกนั้นก็เรียนต่อเนื่องกันมา ๑๕๐ กว่าวัน ๕ เดือนกว่าแล้ว เป็นเทอมแล้ว ถ้านับจริงๆ ปาเข้าไปเท่าไรแล้วละ หลายเทอมแล้ว อย่างนักศึกษาที่เขาเรียนในมหาวิทยาลัยต่างๆนั้น วันหนึ่งเรียนไม่กี่ชั่วโมง ใช้เวลา ๔ ปีก็ตาม แต่มหาวิทยาลัยราชดำเนินนี่คิดดูซิ โอ้โห..เยี่ยมยอดจริงๆเลย เพราะฉะนั้นจากการศึกษาที่ได้รับรู้ความจริง ได้ความรู้อันดีเยี่ยมนี้ ก็จะเกิดการเมืองใหม่ โดยให้นักการเมืองใหม่ น้ำใหม่ ขึ้นมาดำเนินการเมืองใหม่กันดูบ้าง

ทิวาสำคัญของการเมืองไทย เป็นอันใด ?

การเมืองใหม่ ก็คือ การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้นๆ ซึ่งเป็นงานที่จะต้อง.. ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา หรือเพื่อครอบครัว หรือเพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตนเอง ผลประโยชน์ใดๆต้องเพื่อปวงประชาชน และนักการเมืองก็ต้องมีพฤติกรรมหรือทำงานนั้นๆเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชน อันไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์มาให้ตนจริงๆ

จึงจะเกิดการเมืองใหม่

เอาตามเคยกล่าวมาหลายครั้งคราแล้วว่า ถ้ายังมีข้อบังคับหรือยังมีกฎหมายกำหนดให้สังกัดพรรคการเมืองกันอยู่ ต้องมีกฎหมายพรรค

การเมืองอยู่ แล้วพรรคก็ควบคุมอะไรต่ออะไรกัน มีวิปเป็นต้น ซึ่งยังมี
 นัยะของการควบคุมริตรอนสิทธิอยู่ การมีกฎหมายสังกัดพรรคดังกล่าว
 นี้จึงยังไม่ใช่ประชาธิปไตย เพราะหนักเข้าก็จะเป็นการเผด็จการพรรค
 เผด็จการทางสภา ที่สุดหัวหน้าพรรคเป็นใหญ่ หัวหน้ายึดอำนาจเบ็ดเสร็จ
 เด็ดขาด ก็เผด็จการด้วยบุคคล เป็นเผด็จการด้วยพรรค เผด็จการสภา มัน
 ประชาธิปไตยที่ไหนกันละ แม้แต่การเลือกตั้งนี่แหละ หากยังให้ผู้สมัครหา
 เสียงโฆษณาตัวเอง ขอร้องให้คนมาเลือกตนอยู่นั้น ก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยที่ถูกต้อนั้น “พรรค” หรือความเป็นหมู่พวก
 เป็นพันธมิตรกันมันจะเกิดเองตามธรรมชาติ การบังคับให้มีพรรคมีพวก
 มีวิป นี้ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย นี่รัฐศาสตร์พิธีรีตองเป็นคนพูด แม้แต่
 การหาเสียง ไปเที่ยวอ้อนวอนร้องขอให้ประชาชนมาเลือกผม ผมจะไป
 รับใช้ ยังหาเสียงโฆษณาตัวเอง ใช้จิตวิทยา ใช้การตลาด ใช้เงินใช้ทอง
 ใช้อะไรก็แล้วแต่ ชักชวนเรียกร้องเพื่อที่จะให้มาเลือกเรา นั่นล้วนแต่
 ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยทั้งสิ้น ประชาธิปไตยจริงๆนั้นต้องเอาของพระพุทธเจ้า
 ที่ตรัสสอนไว้ ซึ่งเป็นประชาธิปไตยสุดยอดเลย

ประชาธิปไตยของพุทธ ไม่ใช่ทำงานเพื่อหาบิรารมาเป็นอุปกรณ์
 แห่งการมีอำนาจ ไม่ใช่งานเพื่อโน้มน้ำหนักลวงให้ใครมาเคารพนับถือ
 ไม่ใช่งานเพื่อให้เกิดลาภสักการะและเสียงสรรเสริญเยินยอ ไม่ใช่งานเพื่อ
 ได้เป็นเจ้าของลัทธิหรือเจ้าคณะเจ้าใหญ่แห่งพรรค และเพื่อคัดค้านลัทธิอื่น
 คณะอื่นพรรคอื่นให้ล้มไป ไม่ใช่งานเพื่อให้มหาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษ*

* สุดยอดพระอุดมคติ

พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติ มีใช้เพื่อ...๑. หลอกลวงใครให้มานับถือ ๒. เรียกคนให้มาเป็น
 บิราร ๓. ลาภสักการะ และเสียงสรรเสริญเยินยอ ๔. จะได้เป็นเจ้าของลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้
 ล้มไป ๕. ให้มหาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษ ก็หาไม่ได้

แต่ที่แท้ พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติเพื่อสัจธรรม เพื่อสังวร เพื่อละหนาย เพื่อคลายกำหนด
 เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สิ้นหน เพื่อเจตวิมุตติอันไม่กลับกำเริบ(พรหมจรรย์สูตร พระไตรปิฎกเล่ม๑๑ ข้อ๒๕)

ไม่ใช่ออย่างนั้น แต่ที่แท้ประชาธิปไตยแบบพุทธนั้นเพื่อให้ตนเจริญเป็นผู้หมดกิเลส ไม่เห็นแก่ตัว และช่วยเหลือมวลประชาชน เป็นพหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ **นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด**

ไม่ใช่ไปพูดหรือไปหาเสียง หรือไปสร้างภาพลอลกลงง หรือโน้มน้าวให้คนเขามาครัทธาเราแล้วก็เลือกเราขึ้นไป นั่นพุทธยังไม่นับว่าเป็นประชาธิปไตย ประชาธิปไตยจะต้องไม่ไปเรียกร้อง ไม่ไปลอลกลงง ไม่ไปหาเสียง และไม่ต้งไปกำหนดเลยว่าคนนี่คือบบริวารคือพรรคพวก ใครจะมาเคารพนับถือ ใครจะมานิยมชมชอบ ใครจะมาเห็นดีด้วย จะมาเข้าพรรคเข้าพวกเป็นพันธมิตร ก็เพราะปัญญาของแต่ละคนเอง เป็นอิสระเสรีภาพของประชาชนทุกคน แต่ละคนเขามาของเขาเอง เขาเอาความเป็นพันธมิตรมาให้เอง และเขาจะออกจากความเป็นพันธมิตร เขาจะเลิกนับถือ ก็เป็นได้ทันที เป็นอิสระเสรีของแต่ละคนไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องเป็นนิตินัย เขาจะเชื่อถือคุณหรือไม่เชื่อถือคุณ ก็ด้วยตัวเขาเอง

ผู้เป็นประชาธิปไตยแท้จริง จะทำงานด้วยความซื่อตรงบริสุทธิ์ ไม่ต้องอยากให้ใครมานับถือตน ทำแต่ความดี ตั้งใจทำประโยชน์ให้ เกิดแก่ผู้อื่นแก่มวลมนุษยชาติให้ได้มากที่สุดด้วยความเพียร จะไม่หาเสียง จะไม่โน้มน้าวลอลกลงงใครให้มานับถือ ไม่หาบบริวาร แต่..จะมีผู้นับถือ มีบบริวารตามธรรมชาติแห่งสัจจะเอง **นี่คือประชาธิปไตยสุดยอด**

ดังนั้น **นัยสำคัญของการเมืองใหม่ คือ การเมืองใหม่ต้องเป็นการเมืองแบบโลกุตระ นั่นเอง เพราะการเมืองเก่าคือ การเมืองแบบโลกีย์มาตลอด มันล้มเหลวละเทะมาให้เห็นชัดเจนแล้ว**

การเมืองใหม่เกิดได้ ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ

๑. ต้องบอกร้องให้ระงับหรือหยุดนักการเมืองเก่าก่อน

จะเก็บไม้เก็บมือนักการเมืองเก่าที่มีความคิดรวบยอด มีวิสัยทัศน์เก่าๆ พวกนี้เนี่ย หยุดซะก่อนเถอะ โดยเฉพาะตัวสำคัญๆ เชี่ยวๆ อยู่ขณะนี้เนี่ย เก็บก่อน ก็พอรู้ๆ กันว่า เชี่ยวๆ เชี่ยวๆ ยังไง วิธีการเมืองพวกนั้นเนี่ย คนเข้าใจว่าการเมืองคือพฤติกรรมที่นักการเมืองทุกวันนี้ที่คน เชี่ยวๆ เชี่ยวๆ เขาเป็นเขาทำกันอยู่นี้แหละ คนเห็นคนรู้ซึ่มซั่มรับเอา ก็เลยเข้าใจโดยปริยายว่า อ้อ...การเมืองเป็นอย่างนี้นะ เป็นอย่างที่คุณทักษิณทำ เป็นอย่างที่คุณสมัครทำ เป็นอย่างที่คุณเนวินทำ เป็นอย่างที่คุณบรรหารทำ นี่การเมืองคืออย่างนี้ๆ นี่เอง

สรุปง่ายๆ ทำเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง อย่างนี้ๆแหละการเมือง มันผิตตั้งแต่ที่เอาตามากแล้ว **การเมืองไม่ใช่เพื่อตน แต่เพื่อสังคม เพื่อประเทศชาติที่แท้จริง** แต่ที่เขาทำๆกันมันไม่ใช่การเมืองเลย มันเป็นการทำมาหากิน มันคืองานล่าลาภยศสรรเสริญสุข เห็นชัดๆ เมื่อคนเข้าใจผิดอยู่อย่างนี้คนก็เลยเข้าใจว่าการเมืองเป็นแบบนี้ แล้วจะให้คนกลุ่มนี้ทำการเมืองนี้ต่อไป มันก็เป็นอย่างเก่าวนอยู่อย่างเก่า ก็ไอ้หน้าเก่าๆ ความคิดรวบยอดเก่าๆ วิสัยทัศน์เก่าๆ อย่างนี้นะเธอจะมาทำ

การเมืองใหม่ได้ต่อ

และอีกอันหนึ่ง ที่มันนับวันการเมืองยิ่งเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ ก็คือ นักการเมืองอาชีพที่มีนี้ กิเลสเขาก็ไม่ได้ลด เขาไม่ได้ปฏิบัติธรรม เขาไม่ได้ตั้งใจหรือพยายามปฏิบัติลดกิเลส อาตมาจึงเชื่อว่า เขาไม่ใช่ องคุลิมาลผู้กลับใจแน่นอน ไม่เชื่อ ๑๐๐ % ไม่เชื่อ ๑,๐๐๐ % ไม่เชื่อ คนพวกนี้หรือ *ลองให้เขาทำดูสิ เขาอาจจะกลับใจเหมือนองคุลิมาลก็ได้ละ* อย่ามาพูดเลย อาตมาไม่เชื่อ อาตมาไม่เชื่อว่าองคุลิมาลมาเกิด ไม่เชื่อจริงๆ เพราะฉะนั้น เสียสละหน้อยได้ไหม ? ไหนๆก็รวบเหลือ รับประทานกันทั้งนั้น ที่เป็นนักการเมืองที่ขึ้นทำเนียบอยู่ทุกวันนี้ ประกาศทรัพย์สินเงินทองออกมา เห็นมีแต่คนมีเงินเป็นสิบล้านขึ้นไป ๑๐๐ ล้าน ๑,๐๐๐ ล้าน ทั้งนั้นละ ไม่บอกว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านก็บุญแล้ว และนอกนั้นก็แบ่งไปหมกไปซุกอะไรก็เรื่องของเขาละ ขนาดบอกมานี้ก็ไม่เห็นมีใครมีต่ำกว่า ๑๐ ล้านเลย มีทรัพย์สินกันออกขนาดนี้นี้ พักก่อนเถอะน่า มีกินมีใช้เยอะแล้ว ให้คนอื่นเขาทำงานบ้าง ขอซัก ๕ ปีก็ดีนะ *

เพราะฉะนั้นจะเก็บนักการเมืองเก่านี้เข้ากรูไว้ซัก ๕ ปีได้อย่างไร ตุลาการช่วยหน้อยได้มัย (หัวเราะ) ตุลาการช่วยเก็บใส่กรูหน้อยได้มัย คืออาตมาคิดอย่างนี้ว่า ถ้านักการเมืองเก่าเนี่ยถูกเก็บ มัดไม้มัดมือ ไม่ออกมาอาละวาดแล้ว อาตมาก็เชื่อว่านักการเมืองใหม่ หรือผู้ที่ยังไม่เคย

* วิธีกำจัดขุนนางชั่ว จากนิทานจีน โดย อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ขึ้นเวทีปราศรัยโดยกล่าวถึงความตึบหน้าเรื่องการเมืองใหม่ เมื่อ ๑ ต.ค.'๕๑ เวลา ๒๓.๑๐ น. ว่า

มีนิทานเรื่องหนึ่ง ในรัชสมัยฮ่องเต้พระองค์หนึ่งของจีน มีขุนนางที่เป็นญาติกับฮ่องเต้แล้วไปฟ้องราษฎรทั้งหลาย กดขี่ข่มเหงประชาชน โดยขุนนางคนดังกล่าว รูปร่างเตี้ยคล้ายกับนักการเมืองไทยคนหนึ่ง และเมื่อเรื่องดังกล่าวล่วงรู้ถึงฮ่องเต้ ทำให้ฮ่องเต้รับใช้การสมานฉันท์เพื่อแก้ปัญหากับขุนนางชั่ว ก็เลยสั่งย้ายให้ไปนับดาว ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

“แต่ขุนนางชั่วกลับไปครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไร “ดาว” ถึงจะมีราคา จึงไปบอกกับประชาชนว่า ห้ามประชาชนก่อไฟหุงหาอาหาร เพราะดาวจะไปบังดวงดาว แต่ถ้าใครจะจุดไฟก็ให้เสียค่าแป๊ะเจี๊ยะก็สามารถหุงหาอาหารได้ และความชั่วของขุนนางคนดังกล่าวก็คือ การเมืองเก่า และถ้าเป็นการเมืองใหม่ เราจะใช้วิธีตัดลิ้นตัดตลอดชีวิต เหมือนกับเป็นการตอนอย่างถาวร” อ.สมเกียรติ ระบุ

ทำการเมืองให้กับสังคมที่มีความรู้ความสามารถ และมีความตั้งใจอยู่เนี่ย
 อาตมาว่ายังมีอีกเยอะ แต่เขาไม่ยากไปต่อแยะ เขาบอกอ้อย...เอามือไป
 ชุกหีบ เอาไม้สั้นไปรันซี่เปล่าๆ ออกไปทำการเมืองมันเนาๆ เหม็นๆ
 อย่างเก่า เขาไม่ยากทำ ตลอดชีวิตเขาก็ไม่ทำ ตายกันไปเยอะแล้ว ที่
 ไม่มีโอกาสได้ทำ เพราะรู้แล้วว่าการเมืองมันก็เนาๆอย่างนี้ การเมืองเก่า
 นี้ถ้าคุณยอมรับว่าเป็นการเมืองน้ำเน่า ก็ให้หยุด ตั้งใจสร้างการเมืองใหม่
 เก็บนักการเมืองเก่าพวกนั้นก่อน อาตมาว่านี่จะเป็นประเด็นหลักเลย

เมื่อเก็บพวกเก่านี้ได้หมดแล้ว พวกใหม่ๆ นี้ก็จะพากันบอก
 ว่าเอาๆ เอาน่าๆ ตอนนีพวกเก่าถูกเก็บ เราก็คจะได้ทำกันเต็มที่ คือคน
 ปรรณชาติต่อประเทศอาตมาว่ามี และเป็นคนที่มีความรู้เป็นคนมี
 ความจริงใจ คนที่ซื่อสัตย์เขาก็คัดเลือกดู คนดีคนซื่อสัตย์ก็ค่อยๆเลือก
 กันมา ก็จะได้คนกลุ่มใหม่มาทำดู อย่างน้อยพอมาลงมือปฏิบัติประพฤติ
 มาทำงานขึ้นมาจริง มันก็จะเห็นได้ จะเห็นได้ว่า เอ้อ..อันนี้ดีขึ้นกว่าเก่า
 อย่างไม่ แค่นั้น สมรรถนะอาจจะไม่ดีกว่าเก่าก็ได้ แต่คุณงามความดีมี
 มากกว่าเก่า คือดีกว่าเก่ง ดุชิ ผลจะเป็นอย่างไร คุณก็จะรู้ แม้สมรรถนะ
 ความสามารถในการบริหาร ในการเป็นนักเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ยังไม่
 เก่งเท่าไหนนี่แหละ แต่ทางด้านสังคมศาสตร์ มีความเป็นคนดี มี
 คุณธรรมจริงยิ่งกว่า แค่นี้อาตมาเชื่อว่า ประเทศจะสงบเรียบร้อย จะ
 อุดมสมบูรณ์ขึ้น จะช่วยคนได้มากขึ้น การกระจายรายได้การแบ่งส่วน
 แบ่งสัด จะทำงานรับใช้ประชาชนดีขึ้น จริงใจขึ้น มันจะเห็นผลงานเพราะ
 แต่มีความสุจริตกว่านี้.. ก็ช่วยสังคมขึ้นมาเทียบเคียงกันเห็นๆได้

ยิง..นอกจากมีความดีแล้ว ถ้ายังมีฝีมือมีความรู้ความสามารถ
 ทางรัฐศาสตร์ มีความรู้ทางเศรษฐศาสตร์-สังคมศาสตร์ที่ดี พอๆกัน
 หรือเก่งยิ่งกว่าด้วย ก็ยิ่งจะเห็นสังคมสุขสังคมเจริญขึ้นชัดจริงยิ่งขึ้นๆ

เพราะฉะนั้นสรุปในตอนนีชัดๆ ก็คือว่า **ถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้
 การเมืองใหม่ไม่เกิดแน่** เพราะการเมืองที่บริหารด้วยคณะนักการเมือง

ชุดเดิม **ถ้ายังมีนักการเมืองชุดเดิมยังดำเนินการอยู่ การเมืองใหม่เกิดไม่ได้** ไปไม่รอด เพราะนักการเมืองชุดเดิมนั้น แนนอนเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง ความรู้เดิมๆ ความมีนิสัยเดิม ถ้าเขาเปลี่ยนได้ เขาเปลี่ยนนานมาแล้ว

เพราะฉะนั้นอาตมาถ้ายืนยันได้เลยว่าเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง แนวความคิด ไม่เปลี่ยนมโนทัศน์ ไม่เปลี่ยนวิสัยทัศน์ อันนี้มันบังคับกัน ไม่ได้ฉะวิสัยทัศน์-มโนทัศน์หรือทัศนคติซึ่งเป็นเรื่องของจิตวิญญาณที่เป็นประธานสิ่งทั้งปวงนี้ มันบังคับกันไม่ได้หรอก มันเป็นเรื่องที่จิตวิญญาณของแต่ละบุคคล ความดีความชั่วมันอยู่ที่จิตวิญญาณ เขามีอย่างไร มันก็เป็นอย่างนั้น อาตมาเคยใช้สำนวนว่า **คนเรามันก็โง่เท่าที่เราฉลาด หรือว่าเราฉลาดเท่าที่เราโง่** คุณฉลาดเท่าไหนคุณโง่เท่าไหนก็เป็นของคุณ เต็มๆเท่าที่ภูมิธรรมคุณมี และคนเราที่แนนอนไม่มีใครใช้ความโง่ ที่ใช้นะ ใช้ความฉลาดกันทั้งนั้น คนนั้นไม่ใช้ความโง่กันหรอก ใช้ความฉลาด แต่มันใช้ได้เท่าที่เขาโง่ หรือเขาก็โง่เท่าที่เขาฉลาด เขาก็มีเท่านั้น ดังนั้น ถ้าเขาไม่มาเรียนรู้ความไม่ดีของตนแล้วอบรมฝึกฝนตนให้ดี มันก็แก้ไม่ได้

๓. ต้องเปลี่ยนแปลง มโนทัศน์ (concept) จาก การเมืองเก่าๆแบบโลกีย์ๆนำหน้า ไปเรียนรู้โลกุตรธรรม ของพระพุทธเจ้า

นัยที่สำคัญแห่ง “การเมือง” ๒ ประการ

ความหมายของคำว่า **การเมือง** เป็นคำกลางๆ ที่พากันเข้าใจ ยังไม่ตรง ยังเพี้ยนๆ ผิดๆ การเมืองเลยกลายเป็นเรื่องเลวร้าย เป็นเรื่องของการแก่งแย่งชิงดี อำนาจและผลประโยชน์ให้กับตัวเอง

อาตมาเห็นว่าการเมืองเป็นคำยิ่งใหญ่มาก เป็นงานใหญ่ของแต่ละสังคมประเทศทุกประเทศ อาตมาไม่ใช่นักรัฐศาสตร์แต่ก็ขอ

อนุญาตนิยาม คำว่า “การเมือง” นั้น คือ

งานเสียสละ งานการเมืองคืองาน“ให้”แก่คนอื่น ให้แก่ประชาชน ให้แก่บ้านแก่เมือง ติกรอบไปถึงการเมืองระดับประเทศ ก็คือเพื่อประชาชนในประเทศ ให้ให้ครบ เฉลี่ยให้มากที่สุด นั่นคืองานที่เรียกว่า **การเมือง** ถ้าขยายเป็นการเมืองต่างประเทศ นอกประเทศ ก็เพื่อไปช่วยประชาชนคนต่างประเทศ คือ ให้เขา ไม่ใช่ไปเอาของเขา ถ้านิยามอย่างนี้ชัดๆ งานการเมืองนี่จะเป็นคุณค่าประโยชน์แก่มนุษยชาติในโลก

อีกอันหนึ่งก็คือคำว่า การเมืองนั้น ไม่ใช่งานที่จำเพาะไว้เฉพาะนักการเมือง เฉพาะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง แต่การเมืองคืองานของประชาชนทุกคน ที่ต้องทำงานการเมือง เพียงแต่ว่าคุณจะทำงานการเมืองเป็นงานหลักงานประจำ ของชีวิตเรา ก็ชื่อว่า นักการเมือง หรือคุณทำงานการเมืองบ้าง ไม่ทำบ้าง ทำงานส่วนตัวมากบ้างน้อยบ้าง เช่น ประชาชนทั่วไป ทำงานการเมืองน้อยหน่อย ทำงานเพื่อส่วนตัวมากหน่อย แต่ทุกคนมีหน้าที่ทำงานการเมืองทุกคน แม้คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลยคุณก็ต้องไปทำ เช่น คุณต้องไปลงคะแนนเสียงเลือกบุคคลเข้าไปทำงานการเมือง ก็คือ ทำงานการเมืองชั่วคราวชั่วคราว

“ข้าขอรับผิชอบแต่เพียงผู้เดียว” พิมพ์เขียวของเผด็จการ

ทุกวันนี้งานการเมืองถูกนิยามแบบผิดๆว่า เป็นงานชนิดหนึ่ง ที่จำเพาะสำหรับ คนกลุ่มหนึ่ง แต่ที่จริงมันเป็นงานที่ทุกคนจะต้องทำ เป็นของทุกๆคนจะปฏิเสธไม่ได้ คำว่าการเมือง เป็นคำใหญ่ ครอบคลุมมนุษย์ทุกคน จะพ้นจากการเมืองไปไม่ได้ ทุกคนต้องทำงานการเมือง เพราะฉะนั้นในอดีต เผด็จการ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ ถือว่าหัวหน้า

การเมืองใหญ่คือ กษัตริย์ มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และมีคณะที่ช่วยทำตามคำสั่งของกษัตริย์ซึ่งเป็นงานการเมืองโบราณ ตามแต่กษัตริย์จะต้องการอย่างไร คณะที่ร่วมทำงานมีสิทธิ์น้อย มีแค่แสดงความเห็นปรึกษาหารือบ้าง ก็อยู่ในคณะหนึ่ง คนกลุ่มหนึ่ง ก็เลยเข้าใจอย่างนั้น และถือเอาแบบอย่างเผด็จการนั้นมา

งานการเมืองในอดีตจึงเป็น..งานสร้างอำนาจขึ้นไปเพื่อมีฤทธิ์ มีอำนาจอยู่เหนือประชาชน เป็นเผด็จการบุคคล เผด็จการหมู่คณะ เหมือนพรรคคอมมิวนิสต์ที่ประกอบด้วยกรรมการพรรคเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ในพรรค ประชาชนคนอื่นไม่มีสิทธิ์จะออกความเห็นอะไร นั่นก็เป็นการเมืองเผด็จการ เก่าแล้ว ที่นี้มาถึงวันนี้ **การเมืองประชาธิปไตย มันไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น แต่หมายถึงเป็นเรื่องของบุคคลทุกคนที่ประธานาธิบดีอับราฮัม ลิงคอล์นบอกว่า “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”**

ทุกวันนี้ ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์จบไปแล้ว คอมมิวนิสต์ก็ล้มไปแล้ว คำว่าการเมืองต้องเอาความหมายสากลว่า ทุกคนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นการเมืองก็ต้องแปลเข้าไปในบริบทของประชาธิปไตย การเมืองหรือประชาธิปไตย จึงแปลว่า *ประชาชนทุกคนมีอำนาจ* อำนาจที่แสดงความเห็นเรื่องการบริหารที่จะต้องทำ “เพื่อประชาชน โดยประชาชน” เช่น เลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำแทน เพราะการเมืองในระบบประชาธิปไตยนั้น อธิปไตยหรืออำนาจเป็น “ของประชาชน” ทุกคน

เพราะฉะนั้นคำว่า การเมืองนั้นต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า “ทุกคน” ต้องทำงานการเมือง ไม่ใช่ใช้งานของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าจะเลือกตั้งตัวแทนขึ้นไปบริหารปกครองดูแลสุขทุกข์ของคนทั้งประเทศ ประชาชนก็ไม่ได้ถูก “ริบ” อำนาจที่จะแสดงออก ประท้วง ตรวจสอบ

ตรวจสอบ แม่ที่สุ่สุดไล่นักการเมืองออก ให้เลิก ไม่ให้เป็นตัวแทนต่อไปอีกแล้ว อำนาจนี้ของประชาชนทุกคนก็ยังมีอยู่ ทำได้อยู่ แม่คนเดียวก็มีสิทธิ์ไล่ อย่างสงบไม่มีอาวุธ ถ้าคุณมีเหตุผลมีความจริงจนแสดงฤทธิ์ แสดงอำนาจกดดันจนกระทั่งคนถูกไล่นั้นล้าหนักแล้วลาออก ก็เป็นการเมืองประชาธิปไตยทุกประการ คุณเก่งด้วยซ้ำ

ศาสนาเสื่อมเพราะชีวช่างชิตีช่างสงบ การเมืองเสีย เพราะชีว ำ ำ ำ ำ ำ ช่างนักการเมือง !

เพราะฉะนั้น ทหารจะบอกว่าฉันไม่เล่นการเมือง ฉันไม่ทำงานการเมือง หรือที่คุณอัญชลี ไพรีรัก พูดเมื่อเช้านี้บอกว่า พวกพันธมิตรฯ ไม่มีการเมือง นี่เป็นความเข้าใจผิดลึกๆอยู่ ยังไม่สมบูรณ์ แม่ที่สุ่สุดนักบวชก็มีหน้าที่ทำการเมือง มีส่วนร่วมในการเมือง ในหน้าที่ของนักบวชก็มีส่วนหนึ่ง ทหารก็ทำงานในหน้าที่ของทหารก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็ต้องทำงานการเมืองด้วย ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาสที่ควรเมื่อถึงวาระที่ต้องทำ ต้องแสดงออกเป็นคะแนนเสียงของประชาชน หรือแสดงอำนาจของความเป็นเจ้าของประเทศ พูดก็พูดเถอะพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำงานอยู่นี้ขนาดนี้คุณไม่เรียกว่าการเมืองได้อย่างไรในเมื่อไปประท้วง กดดันให้รัฐบาล หยุดปฏิบัติการณ์ นี่เป็นทัศนคติ(attitude) ในความเป็นการเมือง ที่ยังไม่รอบ ไม่ครบถ้วน ยังไม่สมบูรณ์ ว่าการเมืองคืออะไร

เพราะงั้น แม้แต่คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลย คุณก็ต้องมีหน้าที่ประชาชน เช่น ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เป็นต้น คุณต้องไปปฏิบัติหน้าที่นี้เพื่อเลือกตัวแทนของคุณไปบริหารประเทศ แม้คุณไม่อยากทำ แต่คุณก็ต้องทำ เพราะเป็นงานการเมือง เป็นหน้าที่ของประชาชน

ทุกคน นี่คือคำตอบว่า ทุกคนเลียงคำว่าการเมืองไม่ได้

ที่นี้อาจจะขยายความเข้าใจ ว่ามโนทัศน์และวิสัยทัศน์ของคำว่าการเมือง โดยทั่วไปจะเข้าใจว่าการเมืองคือการรับเลือกตั้งเข้าไปทำงานการเมือง แล้วการเมืองก็อยู่ในระบบสภาเท่านั้น นอกสภาทำไม่ได้ นี่ผิดแล้ว นอกสภาทำการเมืองไม่ได้ ประชาชนนอกสภาทำงานการเมืองไม่ได้ นี่คือความเข้าใจผิดของคน เท่ากับว่าเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้าสภาแล้ว ก็ได้อำนาจเป็นสิทธิ์เด็ดขาด ประชาชนถูกริบสิทธิ์ไปหมดแล้ว ทำอะไรไม่ได้ คิดอะไรไม่ได้ นี่เป็นความคิดที่ผิดแน่นอน แต่คนเข้าใจอย่างนั้นนะ

การเมืองเป็นเรื่องของ“สภาภิปไตย” เท่านั้นหรือ ?

แม้แต่นักการเมืองก็เคยพูดว่านักการเมืองจะต้องอยู่ในระบบสภาเท่านั้น ภาคประชาชนทำไม่ได้ พันธมิตรระคือพวกแก๊งข้างถนน นี่เป็นความเข้าใจผิดที่เป็นความฝังใจ เป็นความเห็นรวบยอด เป็นทัศนคติที่ยึดถือผิดๆ เป็นอุปาทาน เป็นวิสัยทัศน์ที่ผิด จนเป็นความเข้าใจว่าการเมืองก็คือ ตามความหมายผิดๆอย่างนี้ ในประชาชนทั่วไปจะมีทัศนคติว่า การเมืองคืออย่างนี้กันเยอะ เพราะงั้นเขาจึงถือว่าการเลือกตั้งเป็นหัวใจสำคัญ เพราะผู้ได้รับเลือกตั้งเข้าไปแล้วได้อำนาจเบ็ดเสร็จ พวกนี้ก็รวมหัวกันจะทำยังไงก็ได้ ที่เขาจะ“ริบอำนาจ”จากประชาชนไปอยู่ที่คณะส.ส. ครม. คณะรัฐบาล คณะสภาผู้แทนฯ นี่คือความเข้าใจ ความเห็นรวบยอด(concept)วิสัยทัศน์(vision)ของคน ที่ผิดประการหนึ่ง

ประการที่สอง การเมืองคืองานหน้าที่ของผู้ที่ได้เข้าไปรับผิดชอบในหน้าที่ดูแลประชาชน อย่างจริงจัง สำคัญ เท่านั้นคืองานการเมือง เพราะฉะนั้นคนนอกจากนี้ไม่มีหน้าที่ หน้าที่ทหารก็ทำหน้าที่ทหารอย่าไป

ทำงานการเมือง ปล่อยให้ให้นักการเมืองทำของเขาไป ปัญหาการเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ให้นักการเมืองเขาทำกัน คนอื่นไม่เกี่ยว ก็ตัดออกไปหมดเลย ทหารไปแสดงออกหรือไปทำงานที่เป็นการเมืองไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้นประชาชนเมื่อเข้าใจว่าการเมือง คืองานของคณะหนึ่งเท่านั้น ทุกคนก็เลยวางมือให้นักการเมืองบู๊บู๊ย่าประเทศ ไปตามที่เขาคิดเขาทำ ยิ่งประชาชนวางมือไม่ตรวจสอบไม่สอดส่องไม่ประท้วง ทั้งๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประท้วงได้ แต่ก็ไม่กระทำ เพราะลึๆในมโนทัศน์(concept) ในวิสัยทัศน์นั้น มันสรุปเสียแล้ว ตกผลึกซะแล้วว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องของกู ก็ลงคะแนนให้แล้ว พวกนักการเมืองก็ทำไปสิ

เพราะฉะนั้นทหารก็พูด ใครๆก็พูด ว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง นักธุรกิจ พ่อค้า แม่ขาย ชาวไร่ชาวนา อย่าไปยุ่งกับการเมือง งานการเมืองเหมาะให้นักการเมืองไปแล้ว นี่เกิดมาจากรากฐานของความเข้าใจผิดในเบื้องต้นว่า การเมืองคืองานของกลุ่มเฉพาะบุคคลมันพียงไป ผิดไปแล้ว ไม่ได้เห็นว่าทุกคนต้องมีอำนาจช่วยกันปกครองดูแลประชาธิปไตยของประชาชนทุกคน

เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้แล้วการประพฤติปฏิบัติก็พลอยผิดไปหมด ทหารก็ตีความว่า ปัญหาการเมืองก็แก้ไขด้วยการเมือง ไม่ต้องไปยุ่งใครมีหน้าที่ก็ทำหน้าที่เฉพาะของตนเองไป

แต่บอกแล้วว่าการทำงานการเมืองคือหน้าที่ของประชาชนทุกคน แยกไม่ออก ทุกคนมีหน้าที่ทำการเมืองแม้ไม่เต็มใจ ไม่อยากจะทำคุณก็ต้องทำการเมืองอยู่แน่นอน อย่างที่ต้องไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งตัวแทนเข้าสู่สภาฯ เป็นต้น ประชาชนมีสิทธิการเมืองตลอด ไม่ถูกริบ ไม่มีหมด

งานการเมืองต่างจากงานอาชีพหากินส่วนตัว หรืออาชีพงานเฉพาะกิจของตน ส่วนงานการเมืองคืองานของทุกคน แม้คุณจะทำงานหากินส่วนตัว คุณก็ต้องทำการเมืองด้วย จะมีคนที่ไม่ต้องทำก็

เฉพาะตามกฎหมายกำหนดเท่านั้น นี่เรียกว่าการเมืองประชาธิปไตย แต่เพราะความเห็นรวบยอด วิสัยทัศน์คนตลกฝึกแล้วแบบผิดๆว่า ไม่ยุ่ง ไม่เอาการเมือง แบ่งการเมืองออกไปจากชีวิต ที่สุดเมืองไทยจึงต้องออก กฎบังคับให้ไปทำการเมือง ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไง หากไม่ไปก็มี โทษตัดสิทธิ์อย่างนั้นอย่างนั้น นี่ก็เพราะเข้าใจการเมืองผิดพลาด การเมือง จึงเสียหายไปหมด จนต้องมีกฎหมายบังคับให้ประชาชนทำงานการเมือง ต้องบังคับให้ไปลงคะแนนเสียง เพราะความคิดรวบยอดที่ตลกฝึก ผิดๆ ของประชาชนคนไทย การเมืองไทยจึงน่าพะไม่ไปถึงไหน เพราะไม่เข้าใจ ว่างานการเมืองเป็นงานของทุกๆคน ใครๆก็ไม่ควรปล่อยปละละเลย

นิสัยชิงชังของ

“โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”

และเป้าหมายของนักการเมืองจริงๆ คือ งานนั้นเพื่อมวล ประชาชน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน สุขทางเศรษฐกิจ สุขทางรัฐกิจ สุขทางสังคมกิจ ก็เป็นความสุขทุกกิจที่จะให้เกิดกันถ้วนทั่ว นั่นคือ จุดเป้าหมายเนื้อแท้ของการเมือง และยิ่งคำว่า**ประชาธิปไตย** คือ **โดย ประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน** ชัดครบถ้วน เพราะงาน การเมืองจึงสรุปได้อย่างยอดเยี่ยมว่า **โดยประชาชน** นั่น ก็คือ *ประชาชน ต้องเป็นผู้ทำงานการเมืองทุกคน เพื่อประชาชน* ก็คือ *เป็นงานเพื่อผู้อื่น เพื่อชาวประชาชนให้มากที่สุด* ตัดความเห็นส่วนตัว ความเป็นส่วนตัว ความเพื่อตัวเอง ตัดไปได้เลย งานการเมืองไม่ใช่งานทำเพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อหมู่ตัวเอง เพื่อพวกตัวเอง เพื่อคณะตัวเอง เพื่อ พรรคตัวเอง แต่ต้องทำเพื่อประชาชนทุกคนให้ได้มากที่สุด

ของประชาชน ก็คือ *การเมืองนั้นเป็นของคนทุกคนที่เป็น ประชาชน* ก็ชัดๆ จึงปฏิเสธว่าเราไม่ทำการเมืองไม่ได้ ต้องทำให้ได้ทุกคน

ไม่มากก็น้อย เพราะมันเป็นงานบุญ เป็นงานเสียสละ เป็นงานที่มีคุณค่า เป็นงานของเราเพราะเราเป็นประชาชน *จะเลื่องหนึ่ไปไหน?* ที่เลื่องหนึ่ งานการเมืองกัน ก็เพราะเข้าใจ**“การเมือง”**ผิดไปนั่นเอง

ความเข้าใจผิดในความเป็น“การเมือง”**ของประชาชนคนไทย**
พอสรุปกันเป็นข้อๆ ก็คือ

๑. เข้าใจว่า การเมืองเป็นงานอาชีพชนิดหนึ่ง ของคนกลุ่มหนึ่ง ที่มีนิติบัญญัติกำหนดไว้ อย่างนี้เป็นต้นที่เป็นความเห็นผิดๆ

๒. การเมือง คือ **เล่ห์เหลี่ยม**ชนิดหนึ่ง เพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง ไม่ใช่ความสะอาดบริสุทธิ์ชื่อตรง แต่เป็นพฤติกรรมซ่อนแฝงเล่ห์ กระทั่งคำว่า**“การเมือง”** กลายเป็นคำสแลง ที่หมายถึง การมีเงื่อนงำซ่อนแฝงอย่างมิชอบ

๓. การเมือง คือ **เกม**ชนิดหนึ่ง ที่แข่งแย่งชิงอำนาจกัน

๔. การเมือง คือ **การเลือกตั้ง** เท่านั้น ผู้ชนะการเลือกตั้งก็เป็นอันประมวลไปได้แล้ว จึงมีสิทธิ์เต็มในการจะใช้อำนาจอธิปไตยเหนือกว่าใคร หรือ**“ริบ”**อำนาจอธิปไตยไปจากประชาชนได้เบ็ดเสร็จ

๕. การเมือง คือ **อำนาจพิเศษ**ชนิดหนึ่ง ที่เป็นสิทธิพิเศษสำคัญ เมื่อผู้ใดได้ ผู้ใดมี ก็สามารถใช้อำนาจพิเศษนี้ไปได้ทั่วประเทศ

๖. การเมือง คือ **งานที่แฝงไปด้วยความไม่ดีไม่งาม**ชนิดหนึ่ง ที่คนผู้มีเกียรติในอาชีพอื่น ๆ ไม่อยากให้ราศีของการเมืองทาบฉาบถึงตัว

๗. โดยเฉพาะ **การเมืองที่นักการเมืองประพฤติดูอยู่จริง** ทั้งหลาย ล้วนเป็นการประพฤติกินอยู่แค่ว่าเพื่อโลกธรรมกั้นอยู่เท่านั้น คือประพฤดิเพื่อล่าประโยชน์ ที่เป็นลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขให้แก่ตนให้แก่ครอบครัว ให้แก่พรรคพวกของตน ยิ่งกว่าสร้างผลประโยชน์ให้เกิดแก่ปวงประชาชน เท่าที่ควร กันทั้งนั้น

แท้จริงแล้ว การเมือง คือ งานอาสา เสียสละ ไม่ใช่งานอาชีพทำมาหากิน แต่เป็นการทำงานของทุกๆคน ทุกอาชีพ โดยประชาชน

เพื่อประชาชน ของประชาชน เพราะฉะนั้น **ทุกคนจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงงานการเมืองได้** ทุกคนมีหน้าที่ต้องทำงานการเมือง มากบ้างน้อยบ้าง การเมืองไม่ใช่งานอาชีพเฉพาะที่ตนทำมาหากิน แต่ทุกคนทุกอาชีพ**ต้องทำงานการเมืองกันทุกคน** แม้ผู้มีอาชีพทหาร อาชีพแพทย์ อาชีพข้าราชการ อาชีพพ่อค้าแม่ค้า อาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพกรรมกร ชาวไร่ชาวนา ทุกคนก็**ต้องทำงานการเมือง** ต้องเอาใจใส่ร่วมกระทำด้วย อย่าเข้าใจว่างานการเมืองคือ งานหลวง งานไม่ดีไม่งาม ทุกคนมีสิทธิ์ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาส ได้ทุกวินาที ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้องว่า การเมืองคือ**งานอะไร** คืองานที่เป็น**ผลประโยชน์อันดีงามเพื่อปวงประชาชน** นั่นเอง ถ้าคนทำงานการเมืองมักน้อยสันโดษ และทำงานเพื่อคนอื่นจริง ประชาชนจะเลี้ยงไว้ หรือรัฐให้สวัสดิการไว้ คนสุ่ยสุ่ยใครก็ไม่อยากจะเลี้ยงไว้ งานการเมืองไม่ใช่งานทำมาหากินเลี้ยงชีพ

ความเสียหายเลวร้ายอันเนื่องมาจากการเมือง เพราะคนมีความเห็นผิดๆว่า “การเมือง” เป็น“งานเลว”

แต่ความจริงที่สุด ถูกต้องที่สุดนั้น **“การเมือง” คือ “งานดี”** ที่ความเห็นเล็กๆของคนเป็นเช่นนั้น ก็เพราะไปยึดเอา **ความเลวที่คนเลวทำเลวๆกันอยู่ใน“การเมือง”** มานิยามลงไปในคำว่า **“การเมือง”** คนก็เลยหลงคิดว่า **“การเมือง เป็น งานเลว”**

คนจึงหลงผิด ปฏิเสธการเมือง ปิดการเมืองเป็นพัลวัน ไม่สนใจการเมือง ไม่เอาใจใส่การเมือง

แต่ความจริงนั้น ไม่ใช่เลย **“การเมือง” เป็น “งานดี”** เพียงสถานเดียวเท่านั้น **“งานที่ไม่ดี”**นั้น ไม่ใช่ทางการเมือง

“งานการเมือง” ต้องเป็นงาน...“เพื่อประโยชน์แก่ปวงประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า **พหุชนหิตายะ**

“เพื่อความสุขแก่ปวงประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า **พหุชนสุขายะ**

“**เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือแก่กุลโลก**” ที่พระพุทธรูปเจ้าตรา
ไว้ว่า โลกานุกัมปายะ

โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน (Lincoln)

โดยประชาชน คือ **ประชาชนทุกคนต้องเป็นผู้กระทำ** นั่นเอง
เพื่อประชาชน คือ **เพื่อประโยชน์แก่ปวงประชาชน เพื่อ**
ความสุขแก่ปวงประชาชน ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อครอบครัวตัวเอง
ไม่ใช่เพื่อพรรคของตนเอง แต่เพื่อปวงประชาชนนะ! จำไว้ให้ชัดๆ

ของประชาชน คือ **ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในอำนาจ**
นั้นๆ คืออธิปไตย อำนาจในการประทัวงความไม่ชอบธรรม อำนาจ
ในการรักษาความดีงาม-ความถูกต้อง เป็นต้น

“การเมืองเก่า” คือ งานที่คนเลวทำเลวๆกันมาแล้วนั้น จึง
ยังไม่ใช่“การเมือง”แต่เป็น“งานเลว”ที่ต้องเอาออกจาก“การเมือง”
ให้ได้ ถึงจะเป็น“การเมืองใหม่”

ออกนอกกรอบโลกียะไม่ได้ ไปไม่ถึงการเมืองใหม่ !

เพราะฉะนั้น ประเด็นที่สำคัญตอนนี้คือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลง
เปลี่ยนแปลงให้ได้จริงๆ ถ้าไม่เปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เจิง!
ไม่เป็นการเมืองใหม่ อาตมาขอตีค่าให้เลยนะว่า การเมืองเก่านี้เป็น
การเมืองโลกีย์น้ำเน่า ขอยืนยันเลยว่า แม้ ๗๕ ปี เข้ามานี้ **ยังไม่ได้ออก**
นอกกรอบโลกียะ ไปเป็นโลกุตระ คือยังทำกันอยู่เป็นงานอาชีพเพื่อ
เลี้ยงชีพ แง่งลาภยศสรรเสริญสุขกันไปเท่านั้น เขาพอรู้เหมือนกัน สำนึก
บ้างเหมือนกัน แต่เปอร์เซ็นต์ที่ทำงานเพื่อประชาชนเพื่อสังคม อาตมา
ว่าสอบไม่ผ่าน ให้คะแนนไม่ถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์หรอก เพราะฉะนั้น
เปอร์เซ็นต์ที่ทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองเพื่อสังคมประเทศชาติ จริงๆเนี่ย น้อย

ต่างทำเป็นอาชีพ เพื่อลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เพื่อจะได้เป็นเจ้าคน นายคน เพื่อจะได้มียศถาบรรดาศักดิ์ จะได้รับการสรรเสริญ ได้เป็น วีรบุรุษ เป็นรัฐบุรุษอย่างผันฯ

ชุดๆก็คือ **ยังไม่มีความรู้โลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า**

อาตมาเห็นว่างานการเมืองของพระพุทธเจ้า เป็นงานเพื่อ ช่วยเหลือมนุษยชาติ ถ้าจะได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขมาให้แก่ ตนเองบ้าง ก็เป็นเรื่องผลพลอยที่เกิดขึ้นตามสังขารตามธรรมชาติ เท่านั้น ถ้าใครเป็นอริยบุคคลแท้ๆก็จะไม่เห็นแก่สิ่งเหล่านี้ไปตามลำดับ แห่งภูมิธรรม เราอาจจะได้ลาภยศสรรเสริญสุขมาโดยธรรม ก็เป็น การตอบแทนความเสียสละของเราที่ได้ทำไปแล้วซึ่งเป็นความกตัญญูของ เขา เขาก็มาอุดหนุนจนเจือช่วยเหลือเราบ้าง ผู้ที่มีภูมิธรรมสูงแล้วจะอยู่ เหนือลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข ไม่ต้องการร่ำรวย สะสม กอบโกย เพราะ เป็นผู้ที่มีปัญญารู้แล้ว ว่าชีวิตไม่ต้องอาศัยการสะสมวัตถุสมบัติมากมายก็ อยู่รอด มั่นใจในความสามรถ ในความขยัน ในความจริงของตนเองที่ ตนเองรับใช้ประชาชน ทำงานให้ประชาชนจริงๆ และมั่นใจทุกๆเลยว่า เมื่อเรารับใช้ประชาชน ประชาชนเขาจะเลี้ยงไว้ ไม่ต้องสะสมก็ไม่กลัวตาย

นี่คือ **ความเป็นจริงของอริยบุคคลที่พึงเป็นพึงมี**

เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข อย่าง แท้จริง ถ้าทำงานหมายเอาลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขมาให้แก่ตนเอง ไม่มีความพอ ได้มากเท่าไรก็เอา กอบโกยๆไม่รู้จักจบจักสิ้น นั่น..ไม่ เหมาะสมที่จะไปเป็นผู้รับใช้สังคม โดยเฉพาะที่เรียกตนเองว่า **เป็น นักการเมือง** เพราะงั้นงานการเมืองจึงมีชิ้นงานชิ้นนั้น นี่คือนิยามที่ อาตมาเสนอไป ใครจะว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อเหลวไหลก็ตาม อาตมาไม่มี ปัญหาหรอก แต่อาตมามีสิทธิที่จะเสนอ อาตมาว่า สิ่งที่เสนอเป็น ความปรารถนาดีต่อสังคม และอาตมามั่นใจด้วยว่า **คนไทยจะเป็น นักการเมืองชนิดโลกุตระได้ จะไปรับใช้สังคมอย่างโลกุตระได้** อาตมา

จะพยายามทำความเข้าใจสิ่งนี้กับสังคม แล้วก็พาคนในสังคมเมืองไทยนี้แหละปฏิบัติตนให้เป็นคนอารยะชนิดนี้ โลกุตระบุคคลชนิดนี้ มันเป็นคนุณสมบัติอันวิเศษของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของอาตมา ท่านได้ประกาศไว้ในศาสนาพุทธเราโดยตรง ไม่ใช่เป็นเรื่องประหลาด เป็นเรื่องตรงๆ และสามารถจะเป็นคนเช่นนี้ได้จริง ขอให้ศึกษากันดีๆ ให้ลัทธิเถาะอาตมาจะพยายามพิสูจน์ พากเพียรทำสิ่งนี้

เพราะฉะนั้นจะผลักดันการเมืองใหม่ ให้เป็นประชาธิปไตยดีๆ แท้ๆ ไม่ได้ ถ้ายังหลงผิดว่าการเมืองเป็นอาชีพที่สร้างลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภก็สุขให้แก่ตนเองอยู่ มันเป็นการเมืองใหม่ไม่ได้หรอก นักการเมืองต้องมีคุณธรรมไม่น้อยสันโดษไม่มากก็น้อย ยิ่งเป็นโสดเลยยิ่งดี ถึงแต่งงานมีครอบครัวก็ต้องสันโดษพอสมควร เหมือนอย่างไม่กี่วันที่**คุณเทิดภูมิ ใจดี** พุดอยู่บนเวที ถ้าคุณเทิดภูมิทำจริงอย่างนั้น ใช้ได้ ที่บอกว่าคุณ **“ผมมาทำงานการเมืองนี้ ผมทำไปโดยไม่เกี่ยวกับลูกเมียหรือ ผมก็ทำของผมไป ลูกเมียก็หากินกันไป ผมก็มาทำงานของผม ผมไม่ได้เลี้ยงเขาหรือ ผมจะมาทำงานให้กับประเทศชาติ เขาเลี้ยงผมด้วยซ้ำ”**

นักการเมืองมันต้องอย่างนี้ ฟังแล้วมันอาจจะดูเหมือนไม่ดี ไม่เลี้ยงครอบครัว แต่แท้ๆตามสังคมนั้น “ดีแน่ๆ” เพราะทำงานเสียสละ เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อประเทศชาติ จะเลวได้ยังไง ถ้าครอบครัวเข้าใจได้ ไม่มีปัญหาเลย วิเศษด้วยซ้ำ เป็นครอบครัวที่แสนประเสริฐเลย ในประเด็นที่ไม่ทำงานการเมืองเป็นงานอาชีพไว้หากินเลี้ยงชีวิตเลี้ยงครอบครัว อันนี้เป็นประเด็นหลักชนิดหนึ่งในคุณสมบัติของนักการเมือง เพราะการเมืองคืองานอาสา งานเพื่อประชาชน คุณต้องมาอาสาต้องมาทำงานเสียสละ ไม่ใช่เอาเป็นอาชีพเลี้ยงตน นักการเมืองฝากชีวิตไว้กับงานการเมืองได้

การเมืองใหม่จึงต้องมีหลักเกณฑ์ให้รัฐตั้งสวัสดิการเพื่อดูแลนักการเมือง จะให้เขากินเขาอยู่ ให้เขาพอยังชีพได้เท่าไร โดยไม่ต้องมาก

ถ้าให้มาก บำเรอเยอะๆ ยังไม่ใช่หนักการเมืองจริง นักการเมืองจริงจะต้องเป็นคนมักน้อยสันโดษ นี่ก็เป็นอีกข้อหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ต้องเป็นคนพอเพียง ต้องเป็นคนมักน้อย ไม่โลภโมโหเสถียรอย่างปุถุชน ต้องเสียสละ

ความพิเศษและวิเศษของสมาธิพุทธ อยู่ที่สงบก็สงบได้ อยู่ที่วุ่นวายก็สงบได้ อย่างเที่ยงแท้...ยังยืน...ไม่เปลี่ยนแปลง

คนมีจิตใจอย่างนี้ได้ คนแบบนี้มีจริง ถ้ายังปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะพุทธศาสนาที่สัมมาทิฐิจะสร้างคนแบบนี้ได้ ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่หลงป่าเขาถ้ำ ไม่เอาถ่านกับสังคม ศาสนาพุทธรู้จักสังคมรู้จักโลกดี มีโลกวิทู จะเป็นคนมักน้อย ก็ไม่ใช่มักน้อยแบบหนีสังคมด้วย มักน้อยที่อยู่กับสังคมอยู่เหนือสังคม เป็นโลกุตระ คืออยู่เหนือลาภยศสรรเสริญโลกียสุขได้ โดยไม่ต้องไปอยู่ป่าเขาถ้ำ ไร่ป่าเขานั่นมันไม่มีอะไรมากระทุ้งกระแทกกระเทือนเรา อยู่ป่าเอาแต่นั่งสมาธิกดข่มไว้กิเลสมันก็นอนเนื่องอยู่อย่างนั้น มันก็ไม่พุ่งขึ้นนะ แต่พุทธนี้เหนือชั้นกว่าไปอยู่ป่าเขา สามารถอยู่ท่ามกลางผัสสะได้ จะถูกลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามสุข-อัตตทัตถสุขกระทั่งกระแทก กิเลสก็ไม่เกิด จิตตั้งมั่นแข็งแรง นี่คือนิยามสมาธิ ไม่เปลืองพลัง ไม่หวั่นไหว *ผู้ปฏิบัติสละโลกะธัมเมหิ จิตตังยัสสะ นะ กัมปะติ* สัมผัสต่อโลกธรรมต่างๆนี้ จิตไม่หวั่นไหว ไม่แปรปรวน ได้โดยไม่มีการหมุนเวียนกลับไปเดียว

ซึ่งเป็น“จิตที่ตั้งมั่น”หรือเป็นสมาธิตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “ตั้งมั่น”ได้ถึงขนาดมีคุณสมบัติที่เรียกว่า นิจจัง(เที่ยง) ชูวัง(ยังยืน) สัสตัง(เป็นอย่างนั้นตลอดไป) อวิปริณามธัมมัง(ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น) อสังหิรัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ) จิตที่มีผลธรรมแบบพุทธนี้เป็นคุณสมบัติที่แท้ จะต้องเป็นได้อย่างนี้ตามพระพุทธเจ้า

ท่านสอนคนแล้วก็ให้คนเล่าเรียนฝึกฝนเกิดมรรคผล ต้องบรรลุมรรคแบบนั้น ผู้บรรลุไม่ใช่จะมีแต่ภิกษุเท่านั้นนะ ขรราวาสนี่แหละที่ต้องมีมรรคผล เป็นอาริยะโสดา-สกิทา-อนาคาทุกกันได้เช่นว่านี่จริง ถ้าศึกษาศาสนาพุทธสัมมาทิฐิกัน ขรราวาสที่เป็นอาริยะต้องมากกว่าภิกษุ

หากมีความรู้โลกุตระลัจจะพระพุทธรเจ้าได้มากเท่าไร แล้วก็เป็นคนที่มึชธรรมะเป็นอาริยะบุคคล ปลดความเป็นทาสลามยศสรรเสริญโลกียสุขได้อย่างจริงจังมากได้เท่าไรนั้นแหละยังเป็นผู้ที่จะทำงานบริสุทธีเป็นผู้ที่จะทำงานเพื่อประชาชนได้จริงยิ่งขึ้น เป็นคนมักน้อยสันโดษเป็นคนไม่ติดไม่ยึด ไม่ได้ทำเพื่อลาภเพื่อยศ อย่างท่านปริดี พนมยงค์ เป็นต้น ทำงานเพื่อสังคมประเทศชาติ แต่คนเข้าใจไม่ได้ จึงทำงานไม่รอด เพราะคนไม่รู้ คนจึงไม่เอา ไม่เอาท่าน ก็นำเห็นใจท่าน เลยเป็นผลให้ท่านต้องออกไปตายนอกประเทศ พอความรู้ทางรัฐศาสตร์ดีขึ้น ความรู้ทางธรรมะดีขึ้นๆ จนมาเห็นคุณค่าของท่าน แต่เห็นก็เมื่อท่านตายไปแล้ว เลยหมดท่า หมดทางที่ท่านจะมาช่วยทำอะไรให้ได้แล้ว อย่างนี้เป็นต้น

คนที่ทำงานเพื่อสังคมประเทศชาติจริงๆอย่างนี้ ก็มีไม่น้อย ถ้าเข้าใจพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฐิก็ยิ่งจะมีได้มากขึ้นๆแน่นอน จึงต้องเรียนศาสนาพุทธที่เป็นโลกุตระให้สัมมาทิฐิ แล้วพัฒนาบุคคลให้เป็นไปในทิศทางนี้ เพราะมิเช่นนั้นการเมืองก็จะอยู่ในวังวนของโลกียอย่างเก่า เพราะคนไม่ได้เปลี่ยน สุดท้ายก็ต้องออกมาขบไล่กันไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ ๑๔ ตุลาคม ๑๖, ๖ ตุลาคม ๑๙ แม้ผ่านมาถึงพฤษภาคมปี ๓๕ จนกระทั่ง ๗ ตุลาคม วิปโยค ๕๑ นับวันทรราชก็ร้ายกาจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อเวลาเปลี่ยน ผู้คนมากมายก็เปลี่ยนตามไปด้วย จากที่เคยกอดคอร่วมกันขบไล่เผด็จการติดต่อกันมา แต่พอมาพ.ศ. ๒๕๕๑ คนที่เคยร่วมกันต่อสู้กลับต้องมาสู้กันเอง ยังคงเหลือเพียงแค่ว่าเป็นกลุ่มแกนต่อสู้ไม่กี่คนที่มาร่วมเป็นพันธมิตรฯยื่นหยัดเคียงข้างประชาชน นอกนั้นต่างพากันไปรับใช้เผด็จการทุนสามานย์อย่างออกหน้าออกตา

อย่าปล่อยให้เชื้อชีวลอยนวล บินจะทวนมาทำร้ายตัวเราและบ้านเมือง ให้หนักกว่าเก่า

เนื่องจากเชื้อชีวลอยนวลไม่มีวันตาย การเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงให้ถึงจิตวิญญาณ จนถึงชั้นล่างเชื้อชีวลอยนวลที่เป็นกิเลสอนุสัยอาสวะในจิตวิญญาณได้แล้ว การเมืองก็จะยังคงวนเวียนอยู่กับการขับไล่เหือบฝูงเก่าไป เหือบฝูงใหม่ก็เข้ามาแทนที่ ในปี ๒๕๖๓ ทัศนคติออกไป ได้คณะใหม่เข้ามาพากันกินจนอ้วม เลยไม่ได้ทำอะไรให้กับบ้านเมือง ต่างคิดคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง ส่วนผลประโยชน์ส่วนรวม ผลประโยชน์ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์กลับพากันเข้าเกียร์ว่างอย่างขาดความสำนึกรับผิดชอบ กลับมีแต่ประชาชน ๒ มือเปล่า ไม่มียศ ไม่มีสายสะพายออกมาทำหน้าที่แทนผู้รับผิดชอบในบ้านในเมืองนี้

เพราะฉะนั้นเมืองพุทธอย่าขายหน้าเลย เมืองพุทธจะต้องมีอาริยบุคคลแบบนี้ขึ้นมาทำงานให้แก่สังคมมนุษยชาติ คัดเลือกกันเข้ามาเป็นตัวอย่างอันดีงาม มาช่วยกันรังสรรค์คนเช่นนี้ขึ้นมาให้ได้ จะได้ชื่อว่า เมืองพุทธ โดยไม่จำเป็นจะต้องไปตราเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญเท่านั้น จะเป็นเมืองพุทธโดยจริงเลย เหมือนกับอย่างอังกฤษเขาก็เป็นประชาธิปไตย แต่เขาไม่ต้องมีแม่แต่รัฐธรรมนูญเลย เขามีธรรมเนียม มีวัฒนธรรม มีความเข้าใจของปวงชน เป็นจารีตประเพณี โดยไม่ต้องมีข้อบังคับ ไม่ต้องมีรัฐธรรมนูญ มันก็เป็นจริงเอง เป็นประชาธิปไตยเองได้จริง เพราะคนมีความรู้มีคุณภาพในความเป็นประชาธิปไตยจริง ความจริงมันเกิดจริง จะต้องเป็นอย่างนี้

ทุกคนรู้ว่าอะไรมันผิดจากวัฒนธรรม ธรรมเนียม ประเพณี จารีต ใ้ันไม่ใช่ประชาธิปไตย ใ้ันไม่ถูก ก็ประท้วงกัน หยุดสิ่งผิดให้ได้ ส่วนใ้ันที่ใช่ เออ..ส่งเสริม ใ้ันที่ใช่ ก็ประท้วงกันให้หยุด เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน จะต้องดูแลช่วยกันอย่างนี้เป็นหลักของประชาธิปไตย

ก๊วใจ ของประชาธิปไตย ๒ ประการ

๑. เพื่อมวลประชาชน เพื่อมนุษยชาติทั้งหลาย

๒. เพื่อปลดแอกสู่..อิสระเสรีภาพ พ้นจากความเป็นทาสใดๆในโลก

อาตมาศึกษาทางธรรมะแล้วก็รู้ว่าธรรมะพระพุทธเจ้า
นี้แหละ สุดยอดแห่งประชาธิปไตย ศาสนาพุทธนี้สุดยอดประชาธิปไตย
อาตมาเห็นลักษณะที่เป็นประชาธิปไตยของพุทธ ซึ่งก็เคยนำมาบรรยาย
หลายครั้งแล้ว เริ่มต้นพระพุทธเจ้าได้พระอรหันต์ชุดแรก พระอรหันต์
นี่คือบุคคลที่เป็นนักประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบแล้ว พระอรหันต์ทุกองค์นี้
ท่านหมดตัวหมดตน ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตน ท่านจึงเห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่
มวลมนุษยชาติ เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัวจริงๆ ไปได้แล้ว

เพราะฉะนั้น พระอรหันต์ทุกองค์จึงมีพฤติกรรมชัดเจน เป็น
นักประชาธิปไตย เริ่มแรกเลยพอมิพระอรหันต์ ๖๐ รูป พระพุทธเจ้าก็ส่ง
พระอรหันต์ทั้ง ๖๐ รูปออกไปช่วยมนุษยชาติเลย โดยทรงกำชับกำชา
ชัดเจนว่า จงไปทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติ ผู้มีฐลในดวงตาน้อยมีอยู่ ก็ไป
ทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติประชาชนในเมือง ในนิคม นั้นเอง ไม่ได้ให้
เข้าไปอยู่ป่าอย่างที่มีผู้มีฉนาคหิฐอยู่กันนั้นหรอก แม้เข้าไปทำงานในเมืองก็
ไม่ได้ไปรับจ้าง ไม่ได้ไปทำอาชีพหากิน แต่ไปทำงานปลดแอกให้มนุษย์

เป็นอิสระหลุดพ้นอย่างแท้จริง นี่คือ ประชาธิปไตย ไปสร้างประโยชน์ให้ แก่มวลมนุษยชาติ(พหุชนหิตายะ) ไปสร้างความสุขให้แก่มวลมนุษยชาติ (พหุชนสุขายะ) และเป็นความสุขที่วิเศษยิ่ง คืออุปสมสุข สุขชนิตบรมสุข ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ประมั่งสุขขัง นั่นทีเดียว อย่าไปสร้างความสุขหลงใหล โลภกีย์ จะพัฒนาอย่างไรให้เป็นสุขที่เป็นแบบโลกุตระ เป็นอุปสมสุข ไป ช่วยมวลมหาชนให้เกิดความสุขอันนี้ให้ได้ ไปช่วยเขา ไปแก้กูกูล อนุเคราะห์ชาวโลก โลกานุกัมปายะ **ไปเอาภาระโลกนี้ไว้** นี่แปล อย่างไพริรักษ์ เท่ากับไปแบกโลกนี้ไว้ ก็คือไปเป็นประโยชน์ต่อโลกชัดๆ

ชีวิตที่ง่าย`นิด`เดียว แต่เป็นบทพาลังเย็บโอบอุ้มโลกนี้ไว้

พระอรหันต์ทั้งหลาย เข้าไปแบกโลกนี้ไว้ ไปช่วยโลกเขาหน่อย เพราะท่านหมดกิจของตนแล้ว ท่านหมดภาระของตนแล้ว เอาชีวิตไป อยู่กับสังคัม ช่วยสังคัม มีบาตรใบเดียวเลี้ยงตนด้วยปลีแข่ง มีชีวิต เนื่องด้วยผู้อื่น หากเขาเห็นว่า เรามีคุณค่า ทำงานให้เขาได้ เขาก็ใส่บาตร แשרกันให้ยังชีพไป นี่เป็นเศรษฐศาสตร์ขั้นวิเศษของพระพุทธเจ้า โดย อาศัยถือบาตรใบหนึ่ง คนนี้ใส่บาตรให้ทัพพีหนึ่ง คนนั้นให้อีกทัพพีหนึ่ง เป็นการเฉลี่ยรับจากคนนั้นนิดคนนี้หน่อย นี่คือเศรษฐศาสตร์อันเยี่ยม ยอด เมื่ออาหารได้พอ เอาละ..พอฉันแล้ว ก็พอ เมื่อฉันเสร็จ ถ้าอาหาร เหลือก็สล่ะออกหมดหรือทิ้งไป ไม่เก็บอาหารไว้ ไม่มีการสะสม สะสม ก็อาบัติ พรุ่งนี้ไปใหม่ ถ้าเราไม่ตีพอเมื่อใด ไปบิณฑบาตประชาชนเขา ไม่ใส่ให้ ไม่ได้อาหารมากิน ก็ต้องอดตาย เขาไม่ใส่ให้ ๗ วันตาย ไม่ตาย ก็ต้องสีก ทำทายถึงปานนั้น มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ไม่ต้องสะสม แม้แต่ อาหารที่ต้องกินทุกวัน สุดยอดมนุษย์เป็นอย่างนี้แหละ มีบาตรบริหาร ท้อง มีจิวรบริหารกาย ไปได้ทั่วทุกสารทิศ ไม่มีบ้านช่องเรือนชาน

เป็นของตน ไม่มีเงินทอง ไม่ต้องสะสมวัตถุสมบัติ นี่ตัวอย่างของนักประชาธิปไตยสุดขั้วที่มีชีวิตเป็นไปเพื่อผู้อื่น โดยที่ไม่ต้องมีอะไรวนกลับมาบำรุงบำเรอตัวเอง

ส่วนอารยชนระดับที่มีคุณธรรมไม่ถึงอรหัตต์ ก็จะมีบริสุทธิสละขาดไม่เท่าเทียมอรหัตต์ แต่ก็มีคุณธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อประชาชนได้มากน้อยลดหลั่นกันลงไป เป็น**มรวาสนี่แหละที่เป็นอาริยะ โสดาฯ สกิทาคาฯ อนาคาฯ กันจริง** และอารยชนขึ้นไปแล้ว จากโสดาบันไปเลย เรื่องทุจจริตอกุศล เรื่องโลภโกรธหลง จะต้องน้อยลงจริง ตามภูมิธรรมแต่ละคนแน่ๆ ดังนั้นการเสียสละให้ประชาชนได้จริงๆ โสดาบันก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าสกิทาคามี สกิทาคามีก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าอนาคามี ก็ตามภูมิจริงแน่นอน เป็นต้น แต่ที่เป็นประโยชน์แท้ก็เพราะจะไม่มีทุจจริตอกุศลนั่นคือหลักประกันชั้นยอด หรือแม้จะมีก็ตามกิเลสของอารยชนผู้ที่กิเลสยังไม่หมดฤทธิ์บ้าง แม้จะยังไม่หมดโลก ไม่หมดโกรธ ไม่หมดหลงสนิท ทว่าใจที่จริงจะมียิ่งกว่าปุถุชนแน่นอน ย่อมดีกว่าคนที่ไม่มีความหลักประกันที่ไม่ใช่อารยชนจริงอย่างแน่แท้

นัยยะอื่นๆ ที่ยืนยันความเป็นประชาธิปไตยของพุทธศาสนา อุตมากี่เคยยกตัวอย่างมา เช่น พระพุทธเจ้าตรารหลักศีล หลักธรรม จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล เป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมนุญของพุทธ เพื่อให้ประพัตกัน หลักธรรมวินัยต่างๆ ยืนยันว่าเป็นประชาธิปไตย พระพุทธองค์ให้**ยกธรรมวินัยเป็นใหญ่**เป็นธรรมนุญ **ไม่ให้ตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นใหญ่** ให้ใช้องค์สงฆ์เป็นคณะบริหารตามหลักธรรมวินัย นี่ก็คือประชาธิปไตย ไซ้มั๊ย ?

หรือใช้องค์สงฆ์ทำสังฆกรรมต่างๆ เป็นการทำงานที่**ไม่แต่งตั้งบุคคลกำหนดตายตัว** นี่ก็ประชาธิปไตยที่วิเศษ

หรือแม้แต่ลักษณะของการใช้**“เขมฺมยลิกา”** ซึ่งเป็นการตัดสิน

โดยเอาเสียงข้างมากชนะ ด้วยความเสมอภาค ๑ คน ๑ เสียงเท่าเทียมกัน(one man one vote) นี้ก็ประชาธิปไตยที่ทุกประเทศในโลกต่างทำกันอยู่ทั้งนั้น พุทธท่านมาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว

หรือวิธีปฏิบัติการบริหารปกครองโดยเน้นการระดมสมอง(Brain Strom) โดยใช้การประชุมคณะสงฆ์ **ให้หมั่นพร่ำพร้อมกันประชุมพร่ำพร้อมกันเลิก** นี้ก็ประชาธิปไตย

และในสถานที่ท่านก็ตรัสว่า **“สภาใดไม่มีบัณฑิต ไม่มีผู้รู้ สภานั้นไม่ใช่สภา”** การใช้สภานี้ก็เป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น สมาชิกสภาจึงจำเป็นต้องเลือกปราชญ์หรือเลือกบัณฑิต เลือกผู้รู้ที่มีคุณธรรมเข้าไปทำงานในสภา ที่จะต้องบริหารปกครองก็ต้องเอาบัณฑิต

บัณฑิตที่พระพุทธเจ้าหมายถึงนี้ ไม่ใช่บัณฑิตที่จบมาจากมหาวิทยาลัยแน่ ตามที่สมัยนี้มีเป็นกันแน่ แต่เป็นบัณฑิตที่หมายถึงผู้มีภูมิรู้อันประกอบไปด้วยศีลธรรมภูมิธรรมชั้นอารยะขึ้นไปนั้นต่างหาก

แต่สภาผู้แทนราษฎรทุกวันนี้ เออคนไม่ดี คนชื่อเสียง คนขี้โกง คนไม่สะอาด คนอวิชชา(ง) ที่เรียกตามศัพท์ว่า พาล ไม่ใช่ “บัณฑิต”ตามธรรม(อารยชนหรือผู้มีภูมิธรรมที่แท้) เข้าไปในสภา เข้าไปเป็นคณะรัฐมนตรี สภาที่มีคนพาล เป็นสภาที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สภาของ “บัณฑิตชน” ไม่บริสุทธิ์แบบนี้จึง**ไม่ใช่สภา** การเมืองจะเจริญกันได้ใช่

วิธีการต่างๆเช่นนี้

ก็เป็นแบบฉบับของประชาธิปไตยทั้งสิ้น

การปลดแอกได้ บัณฑิตเสรีภาพ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

พระพุทธเจ้าท่านปลดแอกเป็นอิสระได้ ในยุคหนึ่งยุคทาสแท้ๆ พระองค์ก็สามารถทำให้คนปลดแอกได้จริง คนที่อยู่ในธรรมนุญของท่าน

ปฏิบัติประพฤติให้ได้ตามธรรมเนียมของท่าน คนพวกนี้เนี่ยแม้เป็นทาสอยู่ ก็หลุดจากความเป็นทาส แม้มีวรรณะต่ำก็หลุดจากความเป็นวรรณะ จะเป็นจันทรเป็นศูทรเป็นแพศย์เป็นวรรณะอะไรก็เท่าเทียมกันหมด กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร เท่าเทียมกันหมด มีเสียงมีสิทธิ์เท่ากัน มี ๑ เสียงในสภาเท่ากัน มีความเป็นอยู่ประพฤติได้อิสระมีศักดิ์มีสิทธิ์ เท่าเทียมกันหมด จบสิ้นความเป็นทาส เป็นอิสระเสรีภาพ ซึ่งสามารถทำได้ ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์นะตอนนั้น ยุคทาสแท้ๆ แต่พระพุทธเจ้า ท่านก็สามารถปลดแอกความเป็นทาสความเป็นวรรณะ ปลดแอกความเป็นศักดินาธิปไตย-อำมาตยาธิปไตยอะไรก็ตามแต่จะเรียกกัน ท่านปลดแอกได้หมด อิสระเสรีภาพเคารพนับถือกันด้วยธรรม

นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด เห็นกันจะของพระพุทธเจ้า

ตัวอย่างมีมากมาย หลักฐานชัดๆอีกเรื่อง เช่น พระพุทธเจ้าถามพระเจ้าอชาตศัตรูเลยว่า ถ้าอำมาตย์หรือข้าทาสของท่านสมัครใจเองแล้วเข้ามาอยู่ในธรรมนุญของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตนตามธรรมนุญได้ จนมีศีลมีธรรมมีคุณสมบัติตามธรรมนุญเลย แล้วท่านจะมาเอาอำมาตย์กลับไปเป็นข้าทาสของพระองค์คืนไหม ? หลักฐานนี้มีเขียนย่ออยู่ในสามัญผลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๒ พระเจ้าอชาตศัตรู ต้องรีบทูลปฏิเสธ “ไม่ได้ๆ เป็นอย่างนั้นไม่ได้พะยะค่ะ จะกลับมาเป็นอำมาตย์มาเป็นข้าทาสอย่างเก่าไม่ได้ มีแต่ข้าพระพุทธเจ้าก็ต้องกราบไหว้เขา”

แสดงว่าอำนาจฤทธิ์เดชหรือสิ่งที่พระพุทธเจ้าพาทำนี่ มันเป็นการปฏิบัติประพฤติที่ประเสริฐ ต้องเคารพ กราบไหว้บูชา จนต้องให้อิสระเสรีภาพแก่เขา แล้วให้การมีอิสระเสรีภาพปลดแอกได้นี้ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

ยิ่งกว่านั้น พุทธทำอิสระเสรีภาพได้ลึกเข้าไปถึงจิตวิญญาณอีกด้วย ผู้ปฏิบัติบรรลุนิพพานได้แท้จริง จิตผู้้นั้นจะอิสระเสรีจาก

ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามสุข-อัตตทัตถสุข จะไม่ตกอยู่ที่ใดอิทธิพลหรืออำนาจ
หลอกหลอ มอมเมาของลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามสุข-อัตตทัตถสุขอีกเลย

เอาความสูญเสียของข้าคืนมา

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าไม่หลงติดสุขอย่างที่โลกโลเกียเขาหลอกมา
ตั้งแต่พฤติกรรมชาวโลกอบาย หรืออบายมุข ผู้ติดอยู่ก็ยังเป็นสุข
เป็นทุกข์ แต่คนผู้ไม่ได้สุขไม่ได้ทุกข์ด้วยแล้วในอบายหรือในอบายมุข
นั่นนะ ก็คือ ผู้หลุดพ้นออกมาได้จริงๆเลย คนผู้นี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา
ไม่ต้องเสีย**แรงงาน** ไม่ต้องเสีย**ทุนรอน**อะไรกับเรื่องอบาย ที่เป็น
ความสูญเสียอันสำคัญมากในความเป็นมนุษย์ โสดาบันจึงได้**เวลา-
แรงงาน-ทุนรอน**กลับคืนมาสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น

นี่คือ ปิตอบาย หลุดพ้นจากโลกต่ำ โลกโลเกียขึ้นต้น คนที่เป็น
โสดาบันหลุดพ้นได้จริง เมื่อกำจัดกิเลสต่างๆได้ถูกตัวตนของมันจริง
ไม่ว่าพรवासหรือภิกษุ ทำได้จริง เรียนรู้ศาสนากันให้สัมมาทิฐิเถอะ

ในโลกขั้นต่อมาก็โลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา ตามลำดับ
ของสภิกาคามี ที่จริง..โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา โสดาบันก็ต้อง
เรียนรู้และก็ต้องลดละได้ระดับหนึ่งตามฐานะด้วย สภิกาคามีคือผู้ละ
ลดกำจัดกิเลสกาม อันได้แก่ รูป,รส,กลิ่น,เสียง,โผฏฐัพพะ และ
กิเลสโลกธรรม อันได้แก่ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลเกียสุข ซึ่งก็ต้องเรียนรู้
กิเลสโลกอัตตาไปตามฐานะด้วย จนกระทั่งหมดสิ้นโลกกาม-โลกธรรม-
โลกอัตตาตามฐานะของสภิกาคามี ก็เป็นอนาคามี กิเลสโลกอัตตาที่เหลือ
คือ รูปราคะ,อรูปราคะ,มานะ,อุทธัจจะ,อวิชชา อันเป็นโลกโลเกียะสุดท้าย
อนาคามีปฏิบัติกำจัดได้หมดสิ้นก็เป็นอรหันต์

“**อาริยบุคคล**” ตั้งอาตมากล่าวนี้ จะไม่เหมือน“**อาริยบุคคล**” ตามที่คนในศาสนาพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้เข้าใจกันอยู่ คุณธรรมก็ไม่เหมือน คุณสมบัติก็ไม่เหมือน คุณลักษณะทางกายวาจาใจก็ไม่เหมือน เพราะอธิบายคำสอนของพระพุทธเจ้ากันคนละอย่าง อาตมาเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ส่วนครูบาอาจารย์อื่นท่านก็เข้าใจคำสอนกันตามแบบของท่าน ทั้งๆที่ภาษาพุทธธรรมคำเดียวกัน แต่อธิบายต่างกัน ผู้ฟังอาตมาพูดมาตั้งขนาดนี้ก็คงจะพอเห็นแล้วว่าไม่เหมือนกันอย่างไร

อาตมาอธิบายแบบอาตมา ผู้เข้าใจได้ เชื่อถือก็เอาไปปฏิบัติ ก็จะได้มรรคผลตามแบบที่อาตมาพูด เท่าที่อาตมาอธิบายมา อาตมาก็เห็นว่าปฏิบัติได้จริง โสดาบันเป็นอย่างไรที่อาตมาพูดนี้แหละ สกิทาคามีก็เป็นอย่างไรที่อาตมาพูด อนาคามี อรหันต์ก็จะเป็นอย่างไรที่อาตมาพูด ส่วนครูบาอาจารย์อื่นก็ต้องบรรลุโสดาฯ-สกิทาฯ-อนาคาฯ-อรหันต์ตามแบบที่ท่านพูดกันเช่นกัน ใครเห็นอย่างไรเห็นดีก็เลือกเอาได้

อาตมาก็สอนมาไม่นานเลย แค่วาระยะสิบๆปีเท่านั้น ถ้าเป็นหลายสิบปี หลายร้อยปี ก็น่าจะได้“อาริยชน”แบบนี้มากกว่าที่มีอยู่นี้แน่

คนต้องปฏิบัติได้จริง ถ้าปฏิบัติไม่ได้จริงก็เป็นคำสอนสูญเปล่า หรือคำสอนที่ไม่เป็นจริงกันเท่านั้นเองใช้ไหม ผู้ปฏิบัติได้จริงบรรลุมรรคผลก็ *เชื่อเชิญให้ใครๆมาดูได้* พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น *เอทิสฺสลิโก* และเป็น *อกาลิโก* ก็ต้องจริงแน่ คือ *ไม่จำกัดกาลเวลา* แม้ยุคนี้ก็ปฏิบัติบรรลुได้ ถ้ามีผู้สัมมาทิฐิ *ตราบใดมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจากอรหันต์* นี่ก็เป็นคำตรัสยืนยันพระพุทเจ้าแท้ๆ จะเชื่อไม่เชื่อก็แล้วแต่

อย่าดูถูกคำตรัสพระพุทเจ้าเชียวนะ!

คนที่ไม่ติดเรื่องงาม ไม่ติดเรื่องที่จะต้องไปแลกไปแย่งโลกธรรม ไม่ติดเรื่องลาภ,ยศ,สรรเสริญแล้วจริง แต่ถ้าจะได้สรรเสริญ ได้ลาภ ได้ยศ ได้วัตถุสมบัติ ก็เป็นไปได้ แต่ผู้หลุดพ้น ไม่สุขไม่ทุกข์กับกามกับ

ภายศสรรเสริญโลกียสุขนั้น จะไม่อยากสะสม ไม่อยากมีมาก คนเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปแย่งกาม ไม่ต้องแย่งชิงลาภ แย่งชิงยศ แย่งชิงสรรเสริญ แย่งชิงโลกียสุข เพราะนั่นเวลาที่เหลือก็จะเอามาสร้างสรรทำงานทำการอะไรได้เยอะเยอะเลย เอา**แรงงาน**คืนมา เอา**เวลา**คืนมา เอา**ทุนรอน**คืนมา แล้วก็เอาแรงงานเวลาทุนรอนมาทำสิ่งที่เป็นประโยชน์

ยิ่งตนเองรู้แล้ว ประพฤติปฏิบัติแล้ว ยิ่งไม่ต้องไปหลงสุขหลงทุกข์ตั้งแต่โลกต่ำๆมา อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว คนนี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา-แรงงาน-ทุนรอนอะไร เพื่อใช้บำเรอตน เพราะมีสุขที่สงบจากกิเลสต่างๆนั้นแล้ว มีจิตสันโดษ.จิต**“พอ”**แล้ว คนอื่นเขามี ก็เห็นก็รู้ว่าเขามี ไม่ได้ริษยา คนเขาหลงก็รู้ว่าเขาหลง เขายังติด เขาพากันหลงติดหลงยึด เขาหลงเสพก็เรื่องของเขา แต่เราไม่ได้หลงติดเราก็ไม่ต้องไปชวนชววย ไม่ต้องไปเสีย**แรงงาน** ไม่ต้องไปเสีย**เวลา** ไม่ต้องเสีย**ทุนรอน** คนที่เขา มีสุขมีทุกข์กับมันอยู่ เขาก็มีไป เขาก็เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอนกับมันไป โลกสังคมก็จะปรุงแต่งยั่วยวนกันขึ้นมาให้มันจืดจางยิ่งๆอีกก็เรื่องของเขา บ้าๆบอๆกันไปยิ่งไป คนหลงเขาก็หลงกันไปหลอกกันไป แต่เราหลุดพ้นจากความหลอกอันนั้นแล้ว ไม่ต้องมีสุขขัลลิกะตามเขาแล้ว คนนี้หลุดพ้นจริงๆ ไม่ต้องหนีจากภายศสรรเสริญโลกีย์พวกนี้ ยังสัมพันธ์อยู่กับมันได้ เพราะมีปัญหา มีความรู้ความเข้าใจ รู้เท่าทันโลกโลกีย์เหล่านี้ดีแล้ว เป็นโลกวิทู รู้จริง รู้ความจริงว่าชีวิตของมนุษย์นั้นถ้าเป็นคนช่วยโลกนี้สุดประเสริฐ (โลกานุกัมปา) และเป็นคนมีจิตใจแข็งแรง จิตนี้เป็นโลกุตรจิต จิตอยู่เหนือโลก อยู่เหนือโลกียะนั้นๆจริง อยู่เหนือลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุขได้แล้ว เพราะกิเลสลดจริงถึงขีดถึงขั้น ที่สุดเป็นคนไม่มีกิเลส เป็นคนไม่เป็นทาสได้แล้วสัมบูรณ์ จึงไม่จำเป็นต้องมีเงินไปจับจ่ายกับสิ่งเหล่านั้นมาสุข จึงไม่ต้องเป็นทาสเงิน ทุกวันนี้เงินเป็นใหญ่ คนที่ยึดติดเงินซะจนไม่กล้าที่จะไม่มีเงิน หรือไม่กล้าจน

ไม่กล้า เป็นคนจน จึงเข้าใจความรู้สึกที่“เป็นคนจนก็เป็นสุข”นี้ไม่ได้ หรือเข้าใจผิดในเรื่องนี้อยู่ มิฉะพินิจอยู่ เข้าใจผิดอะไร เข้าใจผิดว่า ไม่มีเงินนี้มันอยู่ไม่ได้ ขอยืนยันว่าอยู่ได้ และสุขด้วย

จะเป็นการเมืองให้ดี เงินจะต้องไม่เป็นใหญ่

เพราะฉะนั้นต้องเรียนรู้ให้จริงเลยว่า เงินคือเครื่องใช้ชนิดหนึ่ง เหมือนถ้วย เหมือนชาม หรือเครื่องใช้ต่างๆ จริง..เงินมันก็สำคัญในยุคนี้ ยุคสมัยโบราณนั้นเงินเรื่องเล็ก เขามีการอยู่กันอย่างเกื้อกูลกัน แบ่งกันไป แบ่งกันมา แลกกันไปแลกกันมา เอาข้าวของผลผลิตสินค้าอะไร ก็แลกกันไปมา ไม่ได้คิดของใครมากของใครน้อย ไม่ได้คิดคิดว่า คุณได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรต่ออะไรมาก ไม่หรอก แต่สมัยนี้ไอ้โห ..คิดเล็กคิดน้อย ได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรกัน ว่ากันให้ยุ่งกันไปหมด คิดราคาส่วนนี้ส่วนนี้แล้วก็หาทางคิดเอาเปรียบกันซับซ้อนแสนสาหัส *

สรุปคนที่เห็นแก่เงิน ถือเงิน **ยึดเงินเป็นที่พึ่ง ไม่ยึดสมรรถนะ** ของตน **ไม่ยึดความขยันของตน เป็นที่พึ่ง** ไม่สร้างสมรรถนะ ไม่สร้าง

* ทิศทางเงินใหญ่มหันตภัยของโลก : นพ.ประเวศ วะสี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถียุคใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ไม่แพ้ จะทำโลกกลับล้ม แต่ประเทศไทยจะกลับล้มได้ก่อน ทิศทางที่โลกหลงไปคือ ทิศทางเงินใหญ่ (Big Money Direction) หรือมหาชนาลัย ได้นำโลกไปสู่สงครามความขัดแย้งแย่งชิง และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง เมื่อประเทศไทยรับเอาแนวทางเงินใหญ่เข้ามาใช้ก็เกิดผลอย่างเดียวกัน ทำให้คนไทยขัดแย้งแย่งชิง ศีลธรรมเสื่อมทรามลง และเมื่อเงินใหญ่เข้ามายึดอำนาจทางการเมือง การเมืองก็เบี่ยงเบนไปจนวิกฤติ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถียุคใหม่ จะมาทำให้ประเทศไทยหันกลับไปสู่เศรษฐกิจจริง ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุกๆด้าน แล้วเราจะดีกว่า สวิตเซอร์แลนด์อีกครับ อะไรที่สวิตเซอร์แลนด์ดีเราทำได้ แต่สิ่งที่สวิตเซอร์แลนด์ไม่มีคือ พื้นฐานทางพระพุทธศาสนา

ความขยัน แล้วก็กล้าที่จะ**“จน”**โดยไม่ต้องสะสมไม่ต้องกอบโกย ถ้าไม่เข้าใจอย่างนี้ ไม่ประพัตติตนกระทั่งบรรลุลหรรณอย่างนี้ คนนั้นแก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ช่วยสังคมไม่ได้ ขอยืนยัน เพราะ**“งานการเมืองใหม่”**ที่จะเกิดขึ้นจะต้องมีคนชนิดนี้ คือ คนที่มีอิสระเสรีจากการเป็นทาสในอบายมุข-โลกธรรม-กามคุณ และอัตตา จึงพ้นจากวัฏสงสารไปตามลำดับ ไม่ต้องรวนเวียนเป็นทาสเอามาเราให้กับตนอีก มีความเป็น**“ไท”**ได้อย่างอิสระเสรีลัมบูรณ์ที่สุด อันติมะที่สุด

นี่ก็เป็นประเด็นสำคัญที่แสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย

จะทำอย่างไรจะมาสสร้างคนให้เป็นคนเช่นนี้ได้ ถ้าสร้างคนเช่นนี้ได้ เป็นคนที่มีคุณธรรม คุณภาพแบบที่อาตมากล่าวนี้ได้ การเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษยชาติในประเทศจะเกิดขึ้น ประเทศไทยมีคำสอนมีทฤษฎีอันนี้อยู่แล้ว ของพระพุทธเจ้า มาช่วยกันศึกษามาช่วยกันเอาอันนี้ออกมาเผยแพร่ คนจะเผยแพร่ได้ก็ต้องพิสูจน์ลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้าให้ได้ในตนเอง แล้วจึงสอนคนอื่นจะมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสอนคนอื่นว่าตนเองยังเป็นไม่ได้นี้ ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหรอก

ทฤษฎีสำคัญของศาสนาพุทธที่ว่าไว้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มีมากมาย จะเห็นได้ว่า ไทยกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในสังคม อาตมาขอยืนยันนะว่า ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพราะเป็นศาสนาที่**ปลดแอกให้อิสระเสรีแก่มวลมนุษยชาติ**ลัมบูรณ์จริง แม้แต่**“อัตตา”**ของตนเองก็ไม่มีทาสตนเอง และเป็นศาสนาที่มุ่ง**ประโยชน์เพื่อปวงประชาชน**อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตยทั้งนั้น แล้วศาสนาพุทธจะ**ไม่เป็นประชาธิปไตย**อย่างไร คนไทยเป็นชาวพุทธถึง ๙๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นก็ควรที่จะมาเอาของดีที่ไทยเรามีอยู่แล้วนี้ **ฟื้นกันขึ้นมาให้เป็นสัมมาทิฐิ** อย่าย่ำไปหลงแต่วิชาการของต่างประเทศเขานัก **ไม่ได้ลบล้างวิชาการ**ของต่างประเทศเขานะ แต่ว่า

ของพระพุทธเจ้านี้ก็ไม่ใช่ของด้อย ไม่ใช่ของที่จะต้องดูถูกดูแคลน
 แต่เอาตมาว่าคนไทยใกล้เกลือกินต่าง ทั้งของพระพุทธเจ้าไป
 ชะนาน ที่จริงไม่ทิ้งหรอกแต่เข้าใจศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไป มิจฉาทิฐิไป
 ใครจะว่าอาตมานั้นแหละที่มีมิจฉาทิฐิ หลงผิดในศาสนาพุทธ จนกระทั่ง
 ใส่ความอาตมา หาว่ามาทำลายศาสนา มาทำลายพุทธอะไรก็แล้วแต่
 ก็แน่นอนที่เขาต้องเข้าใจอย่างนั้น เพราะมันเข้าใจต่างกันแล้วจริงๆ จึง
 อยู่ที่ต้องใช้เวลาพิสูจน์ความจริงกัน ถ้าอาตมาผิด มิจฉาทิฐิจริง คน
 ที่มาปฏิบัติกับอาตมาก็ยอมมีตบอดจนไม่รู้ได้ว่า มรรคผลเป็นอย่างไร?
 แต่นั่นเขาก็เห็นผลกันว่า **ผู้บรรลุมรรคผล จะเป็นคนเช่นไร? จะตรง
 ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไหม?**

ระยะทางพิสุจน์บา กาลเวลาพิสุจน์คน บรรคผลพิสุจน์ผู้ปฏิบัติธรรม

เป็นต้นว่า.. เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย(สุโปสะ)
 เป็นคนมักน้อยหรือก้ำกึ่ง(อับปิจจะ) เป็นคนใจพ้อหรือสันโดษ(สันตญูลิ)
 เป็นคนมีการขัดเกลาภิเลส(สัลลชะ) เป็นคนมีศีลเคร่งได้(ฐตะ) เป็นคนมี
 อากาที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) เป็นคนไม่สะสมวัตถุทรัพย์สิน ไม่สะสม
 กองกิเลส(อปจจะ) เป็นคนมีความเพียรอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

จริงไหม?

หรือ จะเกิดชุมชนสังคมาคน...ที่มีปรากฏการณ์แสดงออก
 ทางกายซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข(เมตตาทกกรรม)
 ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางวาจาซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่น
 พ้นทุกข์มีแต่สุข(เมตตาวจกรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางใจซึ่งเป็น
 ความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข(เมตตามโนกรรม) ที่มีทรัพย์สิน

เป็นของส่วนกลางให้ทุกคนต่างก็ร่วมมือกันร่วมใช้ได้ ไม่ยึดเป็นของส่วนตน (สาธารณโภคี) ที่มีศีลเสมอสมากัน(ศีลสามัญญาตา) ที่มีความเห็นไปใน จุดหมายเดียวกัน(ทิวฐีสามัญญาตา)

และมีความระลึกถึงกัน(สาราณียะ) มีความรักกัน(ปิยภระณะ) มีความเคารพกัน(ครุภระณะ) มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน(สังคหะ) ไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ) พร้อมเพรียงกัน(สามัคคิยะ) มีความเป็นเอกภาพ(เอกิภาวะ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในสาราณียธรรม

ได้ไหม ?

คำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ปฏิบัติบรรลุได้เรียกว่า **อาริยชน** คือผู้ที่เห็นแก่ตัว น้อยลงๆ แต่เห็นแก่ผู้อื่น มากขึ้นๆ ตามฐานะลำดับ ของความเป็นอาริยบุคคล ที่สุดก็ไม่เห็นแก่ตัวเลย คือ อรหันต์

จึงเป็นคนทำประโยชน์เพื่อปวงประชามหาชน พุทฺชนฺหิตายะ
 อย่างเป็นจริง

และทำงานเพื่อความสุขแก่ปวงประชามหาชน พุทฺชนฺสุขายะ
 อย่างเป็นจริง ซึ่งเป็น“สุข”ที่วิเศษเหนือสุขโลกีย์ด้วย

และทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลอนุเคราะห์โลก โลกานุกัมปายะ
 อย่างเป็นจริง

ไม่กลับกลอกหลอกหลวง ไม่ทำแค่สร้างภาพ หรือแค่มารยาท สังคมแห่งสามัญญาสำนักเท่านั้น เพราะเมื่อได้ปฏิบัติจนบรรลุธรรม จิตของผู้บรรลุก็จะเข้าสู่ความเป็นโลกุตระตามฐานานุฐานะแต่ละบุคคลจริง ซึ่งคนชนิดนี้แม้ในสังคมปัจจุบันก็มีจริงเป็นจริงอยู่ แต่คนปุถุชนทั้งหลาย ถึงแม้จะเห็น“อาริยชน” จะสัมผัสสัมผัสพันธุคลุกคลีกันด้วยซ้ำ **ก็ไม่รู้จัก** ว่า เขาเป็น“อาริยชน”ได้ง่ายๆหรอก

เพราะยังเข้าใจศาสนาพุทธไม่สัมมาทิวฐิจริง(นี่..อาตมาว่าเขานะ)

เพราะมี“ความเห็นรวบยอด”หรือมโนทัศน์ว่าอาริยบุคคล คือ

คนอีกแบบหนึ่งตามที่สอนกันมาผิดๆอยู่ในสังคมศาสนาพุทธมานานแล้ว
คือว่า..ต่างฝ่ายต่างก็เชื่อมั่นกันไปคนละแบบเสียแล้ว ชาวพุทธ
ส่วนใหญ่เชื่อมั่นอย่างหนึ่ง ฝ่ายอาตมาก็เชื่อมั่นกันไปอีกอย่างหนึ่ง
แต่ละฝ่าย ต่างก็มี“สัจจาภินิเวส”(ความปักมั่นในความเชื่อของตน,ความยึดมั่น
ที่ตนเชื่อนี้แหละว่าจริง)

จึงเกิด.. “อาริยชน” กับ “อริยชน” หรือโสตาบัน-สภิกาคามี-
อนาคามี-อรหัตต์ ขึ้นมา ๒ แบบ คือ ต่างก็เห็นว่า คุณสมบัติที่ดี
คุณวิเศษที่ดี พฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่ดี ของ“อาริยชน”นั้นก็แบบหนึ่ง
ส่วนของ“อริยชน”ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แตกต่างกันไปคนละแบบ คนละ
อย่างเสียแล้ว ชนิดที่ต่างฝ่ายต่างก็ยืนหยัดยืนยันแน่นเหนียวของตนๆ
กันไปคนละแบบ

พระอาริยมุคคัล ๔ ระดับ

อรหันต์

อนาคามี

สกิทาคามี

โสดาบัน

ปุถุชน

อาริยบุคคลคือผู้ที่เห็นแก่ตัวน้อยลง แต่เห็นแก่ผู้อื่นมากขึ้น ๆ

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่เป็นประชาธิปไตยที่จริงแท้แน่นอน เป็นประชาธิปไตยที่มีธรรมาธิปไตยสัมบูรณ์ด้วย ถ้าเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างจริงแล้วก็เอามาศึกษากัน ฝึกฝนกันให้ได้คุณธรรม ตามคำสอนจริง คนที่บรรลุนิพพานจริง เป็นขั้น มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ในสามขั้นนี้ก็ยังมีคุณธรรมมากน้อยช้อยละเอียดกันอีก ไม่ใช่มีแค่คนหมดกิเลสสิ้นเกลี้ยงเป็นอรหันต์ขั้นเดียวเท่านั้น ขั้นต้นได้ภูมิธรรมมา นักศึกษาที่มีภูมิอาริยธรรมขั้นต้น นี้ เรียกว่า โสดาบัน นักศึกษาหรือว่านักปฏิบัติธรรมได้ความรู้ ได้ปริญญาของพระพุทธเจ้าขั้นต่อไปอีกก็เป็นสกิทาคามี เห็นแก่ตัวน้อยลงไปกว่าขั้นต้น สูงต่อไปเป็นอนาคามียิ่งเห็นแก่ตัวน้อยลงไปอีก อรหันต์นั้นหมดเลย หมดความเห็นแก่ตัวเลย นอกจากหมดความเห็นแก่ตัวแล้ว ยิ่งจะเห็นแก่ผู้อื่นนะ แล้วก็มี ความชวนชวยช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นจริง ภาษาทางธรรมก็ว่าโลกานุกัมปา หรือ พุชฺชนหิตายะ นั่นเป็นคุณสมบัติของอาริยชน นี่คือนิพพานของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ปริญญาจากมหาวิทยาลัย อาริยชนของพระพุทธเจ้านี้ไม่ใช่เกียจ ชยันหมั่นเพียร ทำงาน

ขวนขวาย ทำงานที่มีปัญญาว่างงานใดมีโทษ งานใดไม่มีโทษ จะเข้าใจ มีความรู้ จะรู้ชัดจริงๆ งานที่เป็นอบายมุข งานที่แย่งกาม งานที่แย่งลาภยศสรรเสริญสุข งานที่แย่งอิตตา จะรู้ดีไปตามภูมิที่สูงขึ้นๆ และจิตก็หลุดพ้นออกมาจริง ผู้มีปัญญาเป็นอรหันต์จะรู้ครบ หรือภูมิอนาคามีก็รู้หมดแล้วเรื่องโลกพวกนี้ แค่ว่าเหลือก็เรื่องเล็กน้อยอยู่ในจิต คือสังโยชน์เบื้องสูง ซึ่งมีเศษเป็นรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อະไรของทาน เล็กๆน้อยๆ ซึ่งเป็นนามธรรมไม่เป็นภัยต่อใคร มีแต่จะเป็นประโยชน์ต่อคนอื่น สกิทาคามีก็คุณประโยชน์มากกว่าโทษรองลงมา โสดาบันก็ไม่มีโทษไม่เป็นภัยแต่มีคุณแก่สังคมยังไม่มากเท่าสกิทาคามี แต่เริ่มเป็นคนมีคุณประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติจริงแล้ว

“จริงแล้ว” หมายความว่า มีใจที่จริงแล้ว เพราะกิเลสน้อยลงจริง เล่ห์ลวงไม่มีแล้วในใจ มีแต่ความซื่อสัตย์ แม้จะยังมีส่วนเห็นแก่ตัว อยู่ส่วนหนึ่งตามฐานะแห่งโสดาบัน แต่พฤติกรรมไม่เป็นเล่ห์ลวงแล้ว ข้างนอกเป็นจริงอย่างไร ข้างในใจก็จริงอย่างนั้น จึงมีคุณประโยชน์แก่สังคม เพราะกิเลสลดลงส่วนหนึ่ง มีความเห็นแก่ตัวน้อยลงจริง มีความเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าความเห็นแก่ตัว “ตัวตน” น้อยลงคือมี “อิตตา” ลดลงระดับหนึ่งจริงนั่นเอง ซึ่งเป็นผู้มีภูมิธรรมเลยเขตปุถุชน สอบได้เป็นอาริยบุคคล เห็นแก่ตัวน้อยลงจนเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่า..จริง

เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นภัยต่อสังคม นี่คือ พระอาริยะ หรือ อาริยบุคคลของศาสนาพุทธ แม้จะอยู่ในร่างฆราวาส ไม่ใช่คนไปมุดอยู่ในป่าเขาถ้ำ ไม่รู้เรื่องราวอะไรที่เป็นเรื่องจริงของสังคม แต่จะรู้เรื่องอะไรที่ลึกลับประหลาดๆ มีฤทธิ์มีเดชมีอะไรที่มันไม่ค่อยจะรู้กันก็ได้ มีแต่เรื่องลึกลับๆ พวกแมจิกเคิลทั้งหลายเหล่านั้น อาตมาว่าให้อย่างนั้น เอาเถอะคุณจะได้เข้าใจว่า อาริยบุคคลเป็นอย่างนั้นคุณเชื่อแบบนั้นก็ไปเอาเถิด อาตมาว่าพุทธแบบนั้นอาตมาไม่เอา ส่วนพุทธของพระพุทธเจ้าอาตมาก็

ว่าเป็นแบบที่อาตมาว่า ใครชอบแบบไหน ก็ต่างคนต่างเลือกเอา พุทธที่อาตมาพูดนี้อาตมาว่า จะเป็นประโยชน์แก่ตนแก่ท่านอย่างเห็นได้สัมผัสได้ว่า คนไม่เห็นแก่ตัวเป็นอย่างนี้ คนไม่โลภเป็นอย่างนี้ ไม่โกรธเป็นอย่างนี้ ไม่หลงเป็นอย่างนี้ คนเป็นสุขที่สงบหรือหลุดพ้นโลกอบายเป็นอย่างนี้ สงบเพราะหลุดพ้นจากโลกธรรม ไม่ติดลมหงตติยคเป็นอย่างนี้ สงบเพราะหลุดพ้นจากโลกกามารมณ์ ไม่ติดในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสเป็นอย่างนี้ๆ และมีคุณค่าเป็นประโยชน์แก่ปวงประชาชน พุทธชนพิชิตายะ นั่นเป็นอย่างนี้ๆ เชื่อเชื่อให้มาดูได้ ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ นี่...ไม่ใช่พูดอวดอ้าง แต่เป็นเอหิภัสสิก อาริยบุคคลเป็นได้ แม้ในกาลปัจจุบันยุคสมัยนี้ ยืนยันความเป็นอภาลิโก จริง ตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า

คุณสมบัติ ๕ ประการ สำหรับผู้อาสาเข้ามาทำงานการเมืองไทย

ส่วนหลักเกณฑ์ของนักศึกษาจบชั้นต้น โสตาปัตติยังคะที่เรียกว่า องค์คุณของโสตาบันนั้น คือคนที่มีศีล ๕ ก็มีศีล ๕ กันเป็นปกติในชีวิตจริงๆ ศีลข้อ ๑ กายกรรมจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่มีพฤติกรรมฆ่าสัตว์ ไม่ทำร้ายทำลายสัตว์ โดยไม่ต้องฝัน ไม่ต้องสำรวจอะไรแล้ว มีความเมตตาต่อสัตว์แก่ ทั้งไม่ทุจริต ไม่โกง ไม่หลอกลวง ไม่ขี้ขโมยทรัพย์สินของคนอื่น นี่เป็นศีลข้อ ๒ เพราะฉะนั้นคนไม่มีกิเลสโหดโหดไม่อำมหิตถึงขั้นฆ่าสัตว์ ไม่ขี้โลภจนกระทั่งเอาทรัพย์สินของคนอื่นด้วยทุจริต คนชนิดนี้ไปทำงานการเมืองก็วิเศษแล้ว และเหตุการณ์หมกมุ่นในใจกลางเมืองหลวงเมื่อ ๗ ตุลาฯ จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ถ้านักการเมืองมีศีลกันเพียงแค่นี้ ข้อ ๑ ข้อ ๒ เป็นต้น ก็เป็นคนไม่เป็นภัยต่อสังคมแล้ว ใช่ไหม?

ยิ่งเป็นคนที่ไม่มีการจัดจ้าน ผัวเดียวเมียเดียว รูปรสกลิ่น

เสียงสัมผัสก็ไม่ยุ่งยากแน่นอน เพราะคำว่ากามหมายถึงรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสข้างนอก เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงผู้ชายก็คือรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสนั้นแหละ คือกิเลสกามคุณ ๕ นั้นลดลงระดับหนึ่งแล้ว มีส่วนเหลืออยู่บ้างในฐานะโสดาบัน ก็ชื่อสัตย์ ไม่ล่าส่อนแคะมีผิวเดียวเมียเดียว แต่ใจอกแวกนิดๆ หน่อยๆ ก็อาจจะมึบ้างเน้อในบางคน เพราะแค่ขั้นโสดาบัน แต่มีภูมิธรรมแท้ กิเลสไม่แรงจนต้องละเมียดออกมาข้างนอกเด็ดขาด สำหรับโสดาบันผู้มีภูมิเข้าขั้นโสดาบันแท้ แล้วเขาก็จะสั่งวรกำจัดกิเลสของตนที่ยังมีอยู่นั้นๆ ให้ได้ ด้วยhiri-โอตตปปะ และอิทธิบาทของตนจริง

อาตมาว่ามีคนชนิดนี้เยอะอยู่นะ ในทางกายกรรม วชิกรรม ไม่ละเมียดอกุศลพวกนี้แล้ว ชื่อสัตย์ สุจริต ผัวเดียวเมียเดียวไปตลอดชีวิต หรือไม่อกแวกเลย ผัวเดียวเมียเดียวจริงๆ และเรื่องกาม รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสเขาก็ไม่เดือดร้อนอะไร หรือแม้แต่คนบริสุทธินิเคิลข้อ ๒ ไม่ทุจริต ไม่เอาของคนอื่นเขาเลย มีได้เน้อในประเทศไทย หรือไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ประสงค์ ไม่ปรารถนาจะฆ่าสัตว์เลย มีได้ ส่วนไม่พูดปด อันนี้จริงๆ นั้นมันน่าทำงานกว่า ๓ ข้อต้นนั้นอีก ที่ตั้งใจ มีสติพยายามไม่พูดปด จะด้วยเรื่องอันใดก็ไม่พยายามพูดปดเลย เมื่อจนทางจริงๆ ก็แค่เสียง ไม่ปด แค่พลิกเพลงไปบ้าง ถ้ารู้ว่าพูดปด อาย ไม่กล้าพูดปด มีความละอาย(หิริ) มีความเกรงกลัวต่อบาป(โอตตปปะ) เป็นเทวดาระดับที่ ๑ คือ โสดาบัน เรื่องสิ่งเสพยาติดเหล้ายา อบายมุขไม่มี คนไทยมีคุณสมบัติที่มีศีล ๕ อย่างนี้ มีอยู่ เชื่อกันว่า คนมีศีล ๕ กันได้ทั้งหมดบ้านนั้นเมื่ออยู่จริง นี่เป็นศีลเบื้องต้นของศาสนาพุทธ คือ ศีล ๕ ข้อ

ดังนั้น ผู้บริสุทธิด้วยศีล ๕ และไม่มีอบายมุข นี่เป็นเครื่องชี้บ่งที่ชัดเป็นรูปธรรมมากเลย อาตมาว่าคุณสมบัติอย่างนี้ก็เป็นเครื่องตรวจสอบ เครื่องวัด คัดเลือก เอาบุคคลมาทำงานการเมืองใหม่ได้

ยังเป็นสภิกาคามี ลดละความเวิ้งว้างในโลภกามคุณ ๕ ในรูป

รศกลิ่นเสียงสัมผัสที่เหลือ ก็มาเรียนรู้กิเลสพวกนี้ ยังติดยึดในลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข โลกธรรม ๘ ก็มาเรียนรู้กิเลสที่มันติดยึดสิ่งเหล่านี้ แล้วล้างกิเลสพวกนี้ได้จริงๆ เป็นศีล ๘ เป็นสัทธาคามี

เพราะฉะนั้นสัทธาคามีก็จะปฏิบัติเว้นขาด หรือปฏิบัติล้างละ กิเลสส่วนนี้ การกินการอยู่ก็จะดีขึ้น กินดีขึ้นนี้หมายถึงกินน้อยลง มี วิกาลโภชนา มีน้ำจะ ดิตะ วาทิตะ วิสุกทัสสนา มาลา คันธะ วิลปนนะ ธารณะ มัณฑนะ วิภูสหนักุฎฐาณา ต้องมาเรียนรู้อพวกนี้ อัจจาสยนะ มหาสยนา ไม่ใช่มีแค่พยัญชนะ หรือแค่ภาษาที่ท่องได้เท่านั้น แต่เมื่อฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจิตใจก็จะรู้สภาวะจริงของกิเลสพวกนี้ แล้วล้างกิเลสพวกนี้จริงๆ ให้หมด ก็จะไม่ติดยึดในสิ่งที่เป็นรสชาติเกี่ยวกับเรื่องหลงงมงายอยู่กับกาม อยู่กับโลกธรรม ปฏิบัติได้ให้สูงขึ้นๆ จะเป็นผู้มีเวลามากขึ้น มีแรงงานอิสระเสรีมากขึ้น มีทุนรอนมากขึ้น ไม่ต้องไปจมอยู่กับโลกพวกนี้อีก จิตหลุดพ้นออกจากโลกกาม โลกธรรม ๘ ได้มากขึ้นๆ โดยไม่ได้หนีไปจากรูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัส หรือลาภ,ยศ,สรรเสริญนั้น หรอก แต่มีภูมิธรรม จิตที่หลุดพ้นนั้นอยู่เหนือรูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัส อยู่เหนือลาภ,ยศ,สรรเสริญนั้นๆ และเป็นคนมีสมรรถนะ มีความรู้ความสามารถ ตามที่โลกเขามีกันนี้แหละ ไม่ได้ต่างไปจากคนโลกๆเลย มีความรู้ มีความสามารถอยู่กับชาวโลกเหมือนชาวโลก

ไม่ใช่ต้องหนีปลีกออกไปนั่งหลับหูหลับตาในป่าในถ้ำ แล้วทิ้งความรู้ความสามารถที่เคยร่ำเรียนมา เคยเชี่ยวชาญชำนาญมา พอไปนั่งหลับตาทำสมาธิ ๑ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ก็ลืมไปหมด เรือไปหมดเลย จนไม่รู้จักโลกที่คนมีเรื่องของรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส มีลาภยศสรรเสริญสุข เลยช่วยโลกช่วยคนไม่ได้เท่าที่คนควรทำได้ ศาสนาพุทธไม่ใช่อย่างนั้น

ศาสนาพุทธอยู่กับโลก แต่ล้างกิเลสไปแล้วอยู่เหนือโลก เรียกว่า โลกุตระ คนอื่นๆเขาหลงไหลติดยึด เขาก็เสพเขาก็ยังสุขกับสิ่งเหล่านั้น

อยู่ ส่วนผู้หลุดพ้นเขาก็อยู่เหนือมัน อยู่กับมันโดยไม่มีกิเลสเสพกิเลสสุข กับมันที่เป็นวัตถุวิเศษ-วัตถุโลกธรรม รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสและลาภยศ สรรเสริญไม่มีฤทธิ์ไม่มีอำนาจทำให้เกิดกิเลสอีกแล้ว ที่จะต้องทำให้ท่าน ต้องตกเป็นทาส ท่านจะชนะมันทุกอย่าง เพราะฉะนั้นคนอย่างนี้อยู่ในโลก ทำงานให้โลก ให้แก่สังคม มีลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขด้วยนะ แต่ท่านอยู่เหนือมัน ท่านไม่หลงเป็นทาสมัน คนจะเอาเงินเอาทองเอา ลาภมาตีหัวท่านมาฟาดหัวท่าน ไม่ได้กินหอรอก แม้จะเอาลาภ เอายศ มา หลอกล่อ ไม่ต้องถึงไปแย่งหอรอก เชื้อใหม่ล่ะว่าคนอย่างนี้มีจริง เป็นไปได้ สกิทาคามีที่สูงขึ้นไปเป็นอนาคามี จะอยู่เหนือโลกธรรม เหนือกามได้จริง

พระอนาคามียิ่งจะมีลาภเยอะ ยศสูงขึ้นแน่ คนจะยอมรับ นับถือ จะได้รับแต่งตั้งทางโลกด้วย แต่ท่านไม่ได้เป็นทาสยศ ไม่ได้อวด เบ่งหลงอำนาจ ไม่ได้ยึดติด ท่านทำงานตามหน้าที่ของยศ ยศคือตำแหน่ง ที่ให้รับผิดชอบการงานนั้นๆ ยศคือข้อกำหนดหน้าที่ฐานะ และท่านก็ รับผิดชอบทำงานไม่ได้หลงสิ่งนั้น ท่านจะเข้าใจในเสียงสรรเสริญ นิินทา ว่าร้าย ต่ำหนิติเตียน ไม่ได้ไปหวั่นไหว แต่ไม่ใช่หน้าด้าน จะฟังและรู้ มีเหตุผล รู้หลักฐานความจริง เราทำสิ่งที่ดีแต่เขาไม่รู้ เขาก็ินินทาเอาได้ ท่านจึงมั่นคงแข็งแรง ไม่กลัว ไม่ท้อแท้ ไม่เหลาะแหละ คงทำงานต่อ ไปได้ แต่ถ้าที่เขาติเตียนทักท้วงมันผิดจริง ก็แก้ไข ไม่ใช่หน้าด้าน คือดัน

แน่นอนจะมีเสียงนินทาว่าร้ายต่ำหนิติเตียน เพราะคนในโลก ที่หลงติดโลกีย์ ติดเงิน ติดบริโภคนิยม ติดอำนาจ มีเยอะ มีพวกมาก ท่าน จึงจะถูกต่อต้าน ถูกต่อว่าเยอะ จากผู้ติดยึดที่มีเยอะ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก อะไร แต่ท่านทนได้โดยไม่ต้องทน เพราะมีปัญญาเข้าใจและไม่มีกิเลสมาเป็นตัวบังคับให้ต้องทนอะไร ไม่ต้องผิน ไม่ต้องทุกข์ ไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องเศร้าสร้อย ไม่ต้องกลัวลนลานอะไรเลยจริงๆ

เพราะฉะนั้นพระอนาคามีไม่ขึ้นกับลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข แล้ว จึงยังมีเวลามาก เพราะไม่เสียเวลาไปมัวบำเรอกิเลส กินกินน้อย ใช้

ก็น้อย ไม่เปลืองไม่ฟลาดู แต่มีสมรรถนะสูง เมื่อได้เวลา-ทุนรอน-แรงกายแรงสมองคืนมา ก็เอามาทำประโยชน์ ช่วยสังคมได้มากขึ้น ไม่สะสม ไม่กอบโกย เป็นอนาคตาภิวัตน์ ไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทองบ้านช่องเรือนชาน ไม่ต้องสะสมได้แล้ว แล้วยังคงทำงานอยู่กับสังคม เพราะนั่นจึงเหมาะจะไปเป็นนักการเมืองอย่างยิ่ง หรือเป็นคนทีไปบริหาร ทำงานให้แก่สังคมอย่างยิ่ง ยิ่งเป็นนักบวชยิ่งสูงกว่านักบริหารอีก ยิ่งเป็นออรหันต์ ยิ่งจะไม่มีโลกโลภียะอะไรๆ เหลือติดยึดกันอีกเลย

ส่วนอนาคตามีที่ยังเหลืออุปสรรคที่ เป็นโลกอึดอัดซับซ้อนปลาย หรือส่วนเหลือที่เป็นมโนเมยอึดอัดสุดท้ายก็ละล้างไป สำหรับอนาคตไม่มีแล้วในโอฬาริอึดอัด เหลือมโนเมยอึดอัดนานิดๆ หน่อยๆ แต่ก็เข้าใจเยอะแล้วว่าเป็นมายา หรือสิ่งที่มันหลอกแวบๆ อึดอัดที่ปลอมแปลงนิดๆ หน่อยๆ เศษเสี้ยวน้อยแล้ว หรืออุปสรรคต่างๆ ก็น้อยแล้ว ดับพวกนี้หมดก็เป็น ออรหันต์ เป็นออรหันต์อยู่ในสังคมเมือง ไม่ใช่ออรหันต์อยู่ในป่าในเขาในถ้ำอย่างนั้น ไม่ใช่ซะ ออรหันต์เป็นฆราวาสก็ได้ ถ้าอยากจะอยู่ในฐานะฆราวาส และจิตของท่านเป็นจริงนะ

ออรหันต์ทุกรูปนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสกับออรหันต์ ๖๐ รูปแรกว่า ไปเลยไปช่วยคน ไปทำงานกับคน คนที่มีธุลีในดวงตาน้อยยังมีอยู่ ไปช่วยเขาให้เกิดประโยชน์กับมวลประชาชน พุทฺชนหิตายะ พุทฺชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ที่ท่านตรัสไว้นี้ เป็นประชาธิปไตยชัดเจนเลย ให้ไปแสดงธรรมให้งามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ครบทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ บริสุทธิบริบูรณ์ ไปช่วยเขา อย่างนี้เป็นต้น

นี่คือหน้าที่ของพระออรหันต์ จะมีรูปเป็นนักบวชหรือไม่ ไม่เป็นไร แต่มีรูปนักบวชก็ดี เพราะบวชแล้วมีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น มีบิณฑบาตให้คนเลี้ยงไว้ได้ การบิณฑบาตเป็นการแสดงธรรม นี่คือการบรรลุศาสตร์ชั้นสูง เป็นการแชร์ชนิดเลิศยอด ขออาศัยแบ่งกินแบ่งใช้เท่านั้นเอง แล้วคว่ำบาตรไม่สะสม แต่ละวันๆ ผ่านไป อยู่ด้วยความจริง

อยู่ด้วยความดี ถ้ามีความดีเพียงพอ คนก็ช่วยกันเลี้ยงไว้ ท่านก็อยู่
รักษาชีวิตรอดไปได้ และก็ทำงานให้แก่สังคมต่อไป

แล้วจะรู้ได้อย่างไร เราเป็นอาริยบุคคลระดับไหน ?

ผู้ใดมีดวงตาเห็นธรรม จะอ่านออก รู้ได้ เราจะอ่านตัวเราเอง
ได้ เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนุคามี เป็นอรหันต์ มีปัจจัยตั้ง เวทิตัพพี
วิญญูติ (ความรู้ที่รู้ได้ด้วยตนเอง-ไม่ใช่รู้จากคนอื่นบอกว่า เราบรรลุขั้นนั้นขั้นนี้)
ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้จริง แม้เป็นนามธรรม ก็สามารถออกมา
เป็นรูปธรรม เป็นลีลาพฤติกรรมของความจริงดูซิ พ้นจากความเป็น
สัตว์นรกเป็นอย่างไร พ้นจากความเป็นเปรต พ้นจากความเป็นเดรัจฉาน
พ้นจากความเป็นสัตว์อบายทุกคติวินิบาต เปรต อสุรกาย เป็นอย่างไร ?

นั่นก็คือ จิตวิญญูณจะเกิดใหม่ เมื่อปฏิบัติไปแล้วจิตวิญญูณ
ก็จะเข้าสู่ทิศทางโลกุตระ เรียกว่าเข้ากระแส แต่ก่อนมันวนเวียนอยู่แต่
กระแสโลกียะ มีแต่ดิ้นรนแสวงหา ได้มากก็เป็นสุข เป็นสัตว์เทวดาโลกีย์
ไม่ได้มากก็ทุกข์ อยู่กับวังวนของโลกียะ เมื่อมาเวียนรู้แล้วล้างกิเลสที่มัน
เข้าใจถูกแล้ว แต่ก่อนหลงว่ามันดี ตอนหลังมารู้ว่ามันชั่ว ควรเลิก ก็
เรียนรู้ให้สัมมาทิฏฐิ ฝึกฝนให้ล้างเลิกจนได้ บรรลุ หลุดพ้นโลกนั้นๆ

พระโสดาบัน คือ ผู้ที่ปิดอบาย ๔

ในระดับของโสดาบันนี่คือ เลิกโลกอบาย ความเป็นเปรตก็คือ
มีความอยากกระสัน สัตว์นรกคืออาการจิตดิ้นรนเวรร้อน เดรัจฉานคือ
จิตที่เป็นสัตว์โง่ ไม่รู้ความจริง ไม่เข้าใจ ไม่เชื่อ เช่น ติดอบายมุข มันก็

คือ ความหลอก ขอยกตัวอย่างอบายที่เป็นรูปธรรม เช่น ติดการพนัน ติดสิ่งเสพยาเสพติด เป็นต้น คนที่มีจิตวิญญานเป็นอวิชา มีภูมิปัญญาโง่ เขาก็จะไม่เชื่อ การพนันมันสนุกดีนี้ มันได้กำไรด้วยนะ เล่นการพนันแล้วได้เงินมาเลี้ยงชีวิตด้วย

หรืออวิชาที่เข้าใจผิด เช่น ไปโกงไปทุจริตเขามันได้เงินนะ ยังมีช่องทาง โกงได้เป็นหมื่นเป็นแสนล้าน คนอวิชาเขาจะทำ รู้ว่าผิดกฎหมายด้วยซ้ำไป เขาก็รู้ แต่เขาอวิชา จบดอกเตอร์มีภูมิปัญญาเฉลียวฉลาดทางโลกีย์ แต่โง่ทางธรรม อวิชาจึงไม่ใช่“ความโง่”ที่ไม่ฉลาดแบบโลกๆ ไม่ฉลาดในความตึดยึดโลก โลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา เพราะฉะนั้นจิตพวกนี้จะเป็นอย่างนี้ไม่เปลี่ยนแปลง เขาก็จะหลงใหลได้ปลื้มไม่คิดจะเปลี่ยนแปลง ก็ยังเป็นปุถุชน เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์อบาย เป็นสัตว์ชั้นต่ำ เป็นต้น และสัตว์ชั้นอื่นๆ

คนที่เข้าใจดี ฟังธรรมะเข้าใจดี ก็จะถามว่าทำไมชีวิตเราจะต้องอยู่อย่างโง่ อยู่กับการพนัน อยู่กับสิ่งเสพยา เมื่อได้ก็สุข ไม่ได้ก็ทุกข์ เราย้อน อาการเร่าร้อนเป็นการแสดงลักษณะหนึ่งของจิตวิญญาน เร่าร้อนนั่นแหละคือสัตว์นรก มันกระสัน กระหายก็เป็นเปรต มันโง่ก็เป็นเดรัจฉาน เป็นสัตว์ที่หมายถึง“จิตตกต่ำ”(วินิปาติกะ) เพราะฉะนั้นผู้ที่มีจิตวิญญาน เป็นเช่นนี้ อยู่ในร่างกายของคนรูปร่างของคน ต่อให้หล่อ ต่อให้สง่างาม ต่อให้อยู่ในฐานะที่คนทางโลกรับรองว่าเป็นคนชั้นสูง เป็นคนในระดับบริหาร เป็นคนที่ยอมรับนับถือกันอยู่ในสังคมก็ตาม คนชนิดนี้แหละที่เป็นสัตว์อบาย คือ สัตว์เปรต(มนุษย์เสเปโต) สัตว์นรก(มนุษย์สนธิยก) สัตว์เดรัจฉาน(มนุษย์เตรจฉาน) สัตว์อสุรกายกันอยู่ในสังคม โดยสังขารรูปร่างคนเป็นๆนี้แหละ แต่“จิต”เป็นสัตว์อบายแล้วจริง อาศัยรูปร่างที่มีรูปร่างมนุษย์อยู่ เรียกตามศัพท์ว่า “อมนุษย์” คือ สัตว์อบายแท้ๆ หรือพูดกันให้ชัดๆที่สุด “อมนุษย์” ก็คือ สิ่งที่รูปร่างเป็นสัตว์มนุษย์แต่โดย

ลัจจะเป็นสัตว์อบาย-สัตว์นรก-สัตว์เปรต-สัตว์เดรัจฉาน-สัตว์อสุรกาย

ถ้าเข้าใจแล้วพญานาคจะให้หลุดพ้นความเป็น“สัตว์”ชนิดนั้น เมื่อพญานาคแล้วคุณก็จะรู้ความจริงโดยตนเองเลย *ปัจจุจัดตั้ง เวทิตัพโพ วิทยัญหิ* เรียนรู้แล้วเราจะรู้ว่า หมดความเป็นสัตว์โลกีย์นั้น ก็คือ จิตไม่สุขไม่ทุกข์ มันหมดความเป็นเดรัจฉาน ไม่โง่แล้ว มันเข้าใจ มันฉลาดขึ้นแล้ว มี “วิชา” ขึ้นไปตามลำดับ คือ จับสมุทัยล้างกิเลสได้ไปเรื่อยๆ จะเห็นว่าเราดีขึ้นเรื่อยๆ เราเป็นเปรตกระสันน้อยลง ความเดือดร้อนเรวๆ ดิ้นรนเหมือนปลาถูกทุบ จะเพลาๆลงมากกระทั่งหยุดความเป็นสัตว์นรก สัตว์อบายก็จะลดลงๆ ง่ายๆ ดับกิเลสที่เป็นเหตุอื่นๆหมด หยุดสนิท หลุดพ้น คุณจะก็จะไม่มีสุขมีทุกข์(อทุกขมสุข)ในโลกแห่งสัตว์นั้นๆ

ถ้าคุณยังมีกิเลสมาก กิเลสในโลกอบายเป็นต้น คุณได้มาเสพมาก คุณก็หลงมันมาก คุณก็หลงว่ามันเป็นสุขมาก โกงเขาได้มาก ง่ายๆ คุณก็หลงว่ามันเป็นสุข ได้อ่านาใจใหญ่มา มีอิทธิพลทางด้านเลว คุณก็หลงว่ามันเป็นสุข เมื่อมีใครมาลบเหลี่ยมก็เป็นทุกข์ พอลดกิเลสแล้ว “สุขทุกข์”นี้หายไป อาตมากำหนดบรียบที่อยู่แต่แค่“อบาย”นะ กำหนดบรียบให้ดีๆ แค่นี้สถาบันนะ ยังไม่ได้พูดถึงโลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา ที่ลึกลับเขตไปมากกว่านั้นนะ ทำความเข้าใจให้ดีๆ

เพราะฉะนั้นคนที่เรียนรู้อย่างนี้จริง ชีวิตก็จะรู้อารมณ์ของจิต จิตมันลดความดิ้นรนน้อยลง ความอยากกระสันน้อยลง มันเบา มันบาง แต่ฉลาดขึ้น ไม่เป็นเดรัจฉาน ไม่อวิชาเหมือนเก่าแล้ว ที่เคยตกนรก อบาย เปรตวิสัย ก็สูงขึ้นแล้ว หลุดพ้นออกมาเรื่อยๆแล้ว จนกระทั่ง กิเลสหมด คุณก็หลุดพ้นจากสภาพพวกนี้ ไม่ดิ้นรนแล้ว ไม่เป็นสัตว์ อบายนรกแล้ว อาการของสัตว์นรกที่เกิดจากติดการพนัน ติดสิ่งเสพติด หรือติดการโกงในจิตของเราไม่มีแล้ว ในอบายภูมิทั้ง ๔ ถ้ายังโกงอยู่ ยังไม่เป็นสถาบัน จนกว่าคุณจะทำนิกได้ว่า *เอ..ไปโกงเขาทำไม ชีวิตไม่ต้องโกง ก็อยู่รอด ดีด้วย* แล้วคุณก็ล้างกิเลสตัวโกง ตัวทุจริต ไม่เอาแล้ว

มันหยาบช้า คนทจริตมาก โกงมาก หยาบมาก ถ้าโกงน้อย หยาบน้อย ฉลาดโกง ยิ่งซับซ้อน หลอกหลวงมนุษยชาติ ถึงระดับชาติ ระดับโลก ยิ่งชั่วใหญ่ ยิ่งบาปหนักซับซ้อนเข้าไปอีก พุดแล้วก็คงไม่ยากที่จะเข้าใจ

ใครมาปฏิบัติเสร็จแล้ว ดับตัณหา มันหมดจิตกระสันอยาก มันจะไม่มีอาการ ที่อยากจะไปโกง อยากเสพสิ่งเสพติด เสพรสการพ่น จะหมดสุขหมดทุกข์ในจิต จะไม่มีสภาพทุกข์เลยแม้เราไม่ได้โกง เราไม่ได้เสพสิ่งที่เราเคยติดเคยอ่อยเคยสุข จิตก็ไม่ตื่นรนเดือดร้อน จิตอุเบกขา จิตอุกขมสุข จิตสะอาด จิตว่าง ไม่เป็นเปรตแล้ว ไม่เป็นสัตว์นรกแล้ว ไม่โง่แล้ว พันอวิชชา พันเดรัจฉาน ไม่ตกต่ำอีกแล้ว ขึ้นสูงไปชั้นหนึ่งแล้ว ไม่ได้เป็นสัตว์อบายอีกแล้ว จิตเจริญแล้ว ปิดโลกอบายได้ นี่อาตมายกตัวอย่างพุดถึงบางเหตุปัจจัยในบริบทโสดาบันนะ อื่นๆก็มีเหตุปัจจัยอื่นอีกในอบายมุข ในสิ่งที่หยาบคาย เป็นทจริตกรรม ที่เกี่ยวกับราคะ โทสะ เราจะเข้าใจโดยปริยายจริงๆ ว่าราคะขนาดนี้ โทสะขนาดนี้ยังหยาบ มันยังต่ำอยู่ ราคะแรงขนาดนี้เรายังไม่พ้นโสดาบัน โทสะขนาดนี้ยังไม่ใช้โสดาบัน เราจะประมาธไม่ได้ เหมือนเรารู้อกุศลจิตที่เราติดสิ่งเสพติดเหล่านี้ ติดการละเล่น ติดการพ่น ติดขี้โกง ทจริตอกุศล หยาบคายอย่างนั้นอย่างนี้ เราจะเข้าใจเลย จะรู้จิต-เจตสิก-รูป-นิพพานหรือ نیرو “ نیرو ” คือ “ ดับจิตอกุศลของโลกสัตว์อบาย ” ได้จริงแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเราปฏิบัติธรรม จิตวิญญานจะเจริญก้าวหน้า พัฒนาขึ้นไป ดับกิเลสได้จริง คุณธรรมของโสดาบัน ก็จะมีขึ้น (สิ้นสุด) กับทั้ง ๔ สัตว์โลก คือไม่มีแล้ว คือดับอบายภูมิ ๔ นั้นแล้ว หรือสิ้นสุดกับโลกอบาย ชีวนิรยะ (สิ้นสุดกับนรก) ชีวนิปตติวิสยะ (สิ้นสุดกับวิสัยแห่งเปรต) ชีวนิตริจฉานโยนิยะ (สิ้นสุดกับกำเนิดดิรัจฉาน) ชีวนาปาตติวินิปาตะ (สิ้นสุดกับเรื่องอบายทุกคติและวินิปาต)

และโสดาบันยังมีคุณสมบัติอีก ๔ คือ โสดาบันนะ (เข้าถึงกระแสโลกที่เป็นโลกุตระ) อวินิปาตัทธัมม (ความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) นียตะ (เที่ยง

แท้ในผลที่บรรลุ) สัมโพธิปรายณะ(ตรัสรู้แน่ในเบื้องต้น) จิตวิญญานเข้าสู่ กระแสของโลกุตระ สูงขึ้นมาระดับหนึ่ง เข้ากระแสไสตาบัน อวินิปาตะ คือ จิตนั้นจะไม่ตกต่ำไปสู่ความเป็นอย่างไรที่เคยเป็นก่อนนี้อีก จะไม่ตกลงไปอีกแล้ว ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นปกติ เป็นสามัญ บรรลุธรรมในชาติของอภายนี่แล้ว เมื่อไม่ตกต่ำก็พากเพียรปฏิบัติไปเป็นนิตยตะ หมายความว่า เข้าเกณฑ์ แข็งแรงเที่ยงแท้ แน่นนอน เป็นผลสำเร็จอีก ในระดับหนึ่ง ไม่มีถอยหลัง คนนี้แน่นอนว่าเป็นไสตาบันจริง สำเร็จขั้น “ผล” ไม่ใช่แค่“มรรค” และสัมโพธิปรายณะ ลำดับเข้าไปอีก มีแต่จะสูงไปในเบื้องต้น อย่างเดียว จะตรัสรู้ในเบื้องต้นแน่ จะบรรลุสุดจบได้ ในประเด็น ในรอบ ในกรอบของคุณธรรมเรื่องนั้นๆ หรือเรื่องใดก็แล้วแต่ นี้คือคุณสมบัติที่รับรองโดยพระพุทธเจ้า ตรัสไว้เป็นสูตรเป็นทฤษฎีเลย

หลักประกันที่จะกำกัภัยการเมืองไม่โกง

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีภูมิไสตาบันจริง เลิกเหล้าเลิกยา เลิกสิ่งเสพติด เลิกการพนัน เลิกโกง พอเข้ากระแสนี้ เมื่อดับที่เหตุแล้วจริง จิตมันจะไม่ไปยินดีในเรื่องจะโกงอีก ในการเล่นการพนันอีก มันหมดรส รสชอบ รสชัง รสสุข รสทุกข์ ในสิ่งเหล่านี้ มันหมด มันไม่มีอารมณ์ หรืออาการทางจิตอีก และไม่่วนเวียนลงไปต่ำ ได้แล้วได้เลย เพราะการปฏิบัติ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจะทำให้มีดวงตา มีวิปัสสนาญาณ ญาณที่รู้แจ้งเห็นจริง รู้ของจริง เป็นชาวไท่ ปัสสไต วิหระติ คือรู้ที่อยู่เห็นอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ เห็นอยู่หลักๆเลย เป็น *Status Quo* เป็นสถานะปัจจุบันที่มีอยู่ให้เห็น ก็เลสเกิดอยู่ก็เห็น และกิเลสในปัจจุบันนั้นดับแล้วก็เห็น เห็นอยู่เป็นของจริงเลย เป็นการปฏิบัติที่จับมันคั่นตาย ไม่ชิงมงาย เป็นวิทยาศาสตร์ที่รู้แจ้งเห็นจริง ดับได้ชนิดที่ทำจนแน่นนอนมันคงเลย

ของพระพุทธเจ้าที่ *อาเสวนา ภาวนา พหุสัมมัง* ต้องทำเสพซ้ำค้ำซ้ำไปซ้ำมา(อาเสวนา) ให้เกิดผล(ภาวนา) คือผลที่เราทำได้นั้นแหละทำให้มาก(พหุสัมมัง) ทำจนแข็งแรงแม้คง หยั่งลงอย่างสมบูรณ์ ยืนย่นได้พิสูจน์ได้อย่างแท้จริง ไม่ใช่โมเม หรือเดา เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นโสดาบันดังกล่าวนี้จึงมีหลักประกัน จะเป็นคนที่ไม่โกง จะไม่ติดการพนัน ไม่ขี้โกง ไม่ต้องเสียเวลากับโลกชั้นต่ำ ทั้งทุรอน แรงงานไปกับเรื่องเหล่านี้ เอามาทำงานอื่นที่ดีกว่านั้น คนนี้จะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่สูง พัฒนาตนเองขึ้นมาสู่สาระ กอบกู้ตนเองได้ โดยเฉพาะไม่โกง ไม่ทุจริต ไม่อุกุศลแล้วอย่างน้อยก็ในขั้นต้น แต่มีสมรรถนะตามความรู้ความสามารถที่จะทำงานให้สังคม

ถ้าได้บุคคลที่มี“อารยธรรม”ตั้งอาตมาศายายมานี้แหละ คือบุคคลที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ คุณว่าดีมั๊ยล่ะ?

สรุปง่าย ๆ ไปก่อนว่า คนที่เป็นผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างที่อาตมากล่าวนี้แหละ โสดาบันก็เบื้องต้น สกิทาคามี สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง อนาคามีก็สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง หยุดการไปสู่โลกแห่งการวนเวียนไปเสพไปสุขไปทุกข์กับโลกีย์ต่ำได้แล้ว แล้วก็ปฏิบัติเป็นสกิทาคามีเพิ่มขึ้นไปอีก แล้วก็ต่อภูมิอนาคามี ก็ฐานสูงขึ้นๆไปตามลำดับ คนเหล่านี้แหละ ยืนย่นได้ ปฏิบัติ ประพฤติ อยู่ในโลกนี้ เป็นได้ มีได้ จึงจะเป็นผู้ไปทำงานให้กับสังคมโลกได้ดี อย่างมีหลักประกัน เป็นที่พึ่งของสังคม

ถ้าเป็นนักการเมือง ที่เป็นโสดาบัน ก็จะไม่โกงแล้ว โสดาบันบางคน อบายมุขไม่มีแล้วอาจจะมีเรื่องกาม มีเรื่องโลกธรรม มีเรื่องลาภ ยศสรรเสริญอยู่อีกพอสมควรก็ลดกิเลสอีก โลกแห่งกาม โลกธรรม ๘ ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็เรียนรู้อีก จิตเรายังติดยึดอยู่ก็ว่าได้ลามมาก็สุข ถ้าหากเราทำงานไม่เห็นแก่ลาภ ก็จะได้มาโดยธรรม เรียกว่า ลาภอัมมิกา เราไม่ยึดติดเป็นเราเป็นของเราได้มาก็แบ่งแจกกันใช้ไปกินไป สละออกไป เกื้อกูลกันไป เราทำได้เราก็เป็นคนที่มีประโยชน์คุณค่าต่อโลก

หรือเราติดกาม ติดราคะ รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสเสียดสี คุณก็เรียนรู้ว่ากิเลสมันเป็นอย่างไร กามตัณhamันเป็นอย่างไร ผักผ่นไปก็เกิดญาณหรือวิชชานั้นเอง จะกำจัดกิเลสกามเป็น กระทั่งเหลือกามสุดท้ายคือ กามาสวะ เป็นอย่างไรคุณก็จะต้องเห็นมัน เมื่อดับกามาสวะสิ้น คุณก็ไม่ต้องไปเสียแรง เสียเวลา เสียทุนรอนไปกับการบำเรอสุขทุกข์กับกาม ชีวิตก็ง่ายขึ้น เวลาเหลือเพื่อขึ้นมา **ทุนรอน**ก็ไม่ต้องไปจับจ่าย **แรงทางกายทางสมอง**ก็ไม่ต้องไปใช้ในเรื่องเหล่านี้ เก็บเอา**ความสูญเสีย**ที่เคยอวิชชา**คืนมา**ได้ ก็เอา“ความสูญเสีย”นั้นๆมาทำงานอื่นๆ ที่เป็นงานไม่มีโทษ งานที่เป็นประโยชน์คุณค่าได้มากขึ้น ยิ่งปฏิบัติตลอดได้สูงขึ้น ไปอีกๆๆ ก็จะได้“ความสูญเสีย”ที่เป็นเวลา-ทุนรอน-แรงกายแรงสมอง “คืนมา”สร้างสรรประโยชน์คุณค่าให้แก่ตนให้แก่สังคมได้อีกยิ่งขึ้น

คนที่หลุดพ้นไปตามลำดับ ยิ่งเป็นสกิทาฯ ยิ่งเป็นอนาคาฯ อนาคาฯนี้จะไม่มีการอก กามหมดเลย ไม่ต้องสุขต้องทุกข์กับกาม เรื่องผู้หญิงผู้ชายเฉยๆ จะเรียกว่ากามตายด้านก็ได้ แต่ที่ยังไม่หมดก็ส่วนเศษกิเลสที่เหลือ อนาคามีจะยังมีรูปราคะ อรูปราคะ หรือเศษฐิติของภวตัณหา ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงของความต้องการจะแสดงออกมาทางกายทางวาจาแล้ว แม้เรียกว่า ราคะ ก็เป็นราคะหรือกิเลสที่เกี่ยวกับ“รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสกาย” ที่เหลือเพียงระริกระริ้วพริ้วพรายเป็นเศษเล็กเศษน้อยอยู่ภายใน ไม่มีฤทธิ์แรงที่จะแสดงออกทางกายทางวาจาเลย มันเกิดในใจที่ใด เจ้าตัวก็จะรู้สึกซิงซังตัวเองที่มันยังไม่หมด มันจะไม่มีความสุขเลย เกิดเมื่อไหร่มันทุกข์เมื่อนั้น จะไม่สนองกิเลสรูปราคะ-อรูปราคะของตนแล้ว ไม่เสพสมสุขสมแล้ว มีแต่จะอึดอัดเห็นเป็นทุกข์ที่ชัดเจนแล้วก็จะพยายามล้างของตัวเองให้หมด กิเลสส่วนเหลือนี้ไม่มีฤทธิ์มีแรง ไม่มีทางที่จะออกมาทำลายโลก ไม่เป็นภัยต่อโลก อนาคามีจะหมดปัญหาเรื่องกามภายนอกหรือเรื่องรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสกาย และจะไม่แย่งชิงทรัพย์ศฤงคารลาภยศของมนุษย์แล้ว จะไม่สะสมลาภยศที่เป็น

วัตถุสมบัติแล้ว คนระดับอนาคตามีจึงไม่มีพิษไม่มีภัยในสังคมแล้ว ว่าจะเป็นเรื่องงาม เรื่องลาภยศ จึงเป็นหลักประกันอันสำคัญของความเป็นมนุษย์ในสังคมที่จริงยิ่ง ไว้ใจได้แน่แท้

ส่วนกิเลสฆาณะสังโยชน์ ที่ยึดดี ถือตัว ซึ่งก็ไม่ใช่การยึดการถือที่แรงที่มากเกินไป เป็นแค่เศษฐิติการยึดดีการถือตัวอยู่น้อยเต็มที่แล้ว ไม่มีฤทธิ์ที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลยแล้ว เป็นกิเลสส่วนเหลือที่จะต้องเรียนรู้ส่วนเหลือของตน แล้วกำจัดของตนให้หมดสิ้น และกิเลสอุทซจะที่เป็นฐิติละของส่วนเหลือเศษกิเลสอนุสัยอาสวะ ยิ่งเป็นเศษกิเลสสุดท้ายที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงอะไรที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลย แม้แต่ตนเอง เพียงแต่เศษปลายท้ายสุดที่ตนจะเก็บจะเซ็ดถูให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่กิเลสที่ทำทุกข์ทำภัยใดๆให้แก่ใครทั้งตนทั้งผู้อื่น เป็นเพียงส่วนเหลือสุดท้ายเป็นอนุสัยอาสวะ ก็ต้องใช้“วิชา”ความรู้ตัวแท้ทำการล้างชำระกันให้ถึงความสะอาดหมดจดให้ได้เป็นที่สุด จนครบถ้วนทั้ง“อุทซจสังโยชน์” และ“อวิชชาสังโยชน์”อันเป็นความรอบรู้จบครบบริบูรณ์ ไม่เหลือเศษแม้“อวิชชาสวะ” ซึ่งได้แก่... เศษปลายของยังไมรู้ความสิ้นสุดจบครบทุกสภาวะของความเป็น“เจโตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ” จึงจะเป็นอรหันต์

เพราะฉะนั้นคนที่เป็นอย่างนี้ไปทำงานอยู่ในสังคม ช่วยเหลือมนุษยชาติ มีหลักประกันที่มันไม่ไปโกง มันไม่ไปโลภ มันไม่ไปแย่งไปชิง มันไม่โลภไม่โหดมัน ไม่ไปเอาของใคร ที่จะสร้างสรรค์ ให้เขา-ให้เขา-ให้เขา จะแบ่งแจก จะไม่มีอคติ ไม่ลำเอียง โดยเฉพาะที่จะลำเอียงมาเข้าข้างตัว เข้าข้างครอบครัวของตัวเอง เข้าข้างพรรคพวกของตัวเอง หมูฝูงของตัวเอง มันจะไม่มีลำเอียง มันจะซื่อสัตย์สุจริตจริงๆ อย่างยั่งยืน ไม่กลับกลอก ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลง จะมาหักล้างความเป็นธรรมที่บรรลุแล้วนี้ได้เลย ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เทียงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

วีรชน หรือวีรบุรุษในสังคมไทยมากมาย พอได้อำนาจวาสนา ขึ้นมาเป็นผู้บริหาร ไม่ช้าไม่นานก็จะพากันลุ่มหลงเงินตราและบ้าอำนาจ จากวีรบุรุษก็กลายเป็นเวรบุรุษในที่สุด และทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารติดบ้ายมุษ เขาก็ย่อมจะเอาบ้ายมุษ (คาสีโน- หวยออนไลน์ ฯลฯ) เข้ามาบริหารประเทศด้วย หรือถ้าผู้นำลุ่มหลงเงินตราก็จะ พาก้าไปกับเมกะโปรเจ็ค และตัวเลขของจีดีพี. โดยละเลยคุณภาพชีวิต ของประชาชน

ดังนั้นหากผู้นำผู้บริหารติดยึดในโลกีย์มากเท่าใด ก็จะสามารถ ทำเพื่อประชาชนได้น้อยเท่านั้น ส่วนคนที่หลุดพ้นจากโลกีย์ออกมาได้ คนเหล่านี้จะทำงานให้แก่สังคมอย่างมีคุณภาพ อย่างมีคุณค่า อย่างวิเศษ นี้คือธรรมะของพระพุทธเจ้าที่อยากจะให้มาพิสูจน์กัน ทำทายให้มาพิสูจน์ นี้เป็นความเห็นของอาตมา

อาตมาเข้าใจพุทธศาสนาว่าทำให้คนที่บรรลุนิพพานมีคุณธรรม คุณสมบัตินี้ ส่วนใครไม่เห็นอย่างอาตมา ก็ว่าที่อาตมาพูดนี้ผิด ก็ แน่นนอน คุณก็ไม่เอา คุณก็จะไปเอาตามศาสนาพุทธที่คุณเข้าใจว่า โสดาฯ สกิทาฯ อนาคตฯ อรหันต์ จะต้องออกป่าออกเขาออกถ้ำ หรือนั่งสมาธิ สะกดจิต ไม่ได้เข้าใจอย่างที่อาตมาสาธยายนี้ เมื่อคุณฟังอาตมาอธิบาย แล้ว คุณไม่เห็นด้วย ก็ไม่เป็นไร คุณก็ไม่ต้องเอา คุณก็ไปเอาอย่างที่คุณเชื่ออย่างโน้นแหละว่าถูกต้อง เพราะมีครูบาอาจารย์สอนกันมานาน คุณจะทำอย่างไรก็ว่าไป เพราะอาตมาก็ยืนยันว่า มีหลักฐานใน พระไตรปิฎกนี้ละ แม้แต่อรรถกถาจารย์อาตมาเองก็ไม่ค่อยจะเอาด้วย เท่าไหร่ ที่อาตมาเอาเป็นหลัก มายืนยันก็เอาจากพระไตรปิฎกนี้แหละ

เพราะฉะนั้นคนที่บรรลุก็จะเป็นคนที่อาตมาพูด จะมาทำงานให้ แก่สังคม โดยเฉพาะมาทำงานการเมือง มาทำงานบริหาร มาทำงานช่วย สังคมมนุษยชาติ อาตมาขอยืนยันว่าคนที่ เป็นอาริยบุคคลนั้น ไม่ใช่คนที่ ไม่รู้โลก ไม่รู้โลกีย์ ไม่รู้สังคม ไม่รู้ว่าลาภยศสรรเสริญเขาเป็นยังไง

เขาแย้งชิงกันยังไง อาจจะไม่ลึกซึ่งตรงที่ว่าไม่มีเหลี่ยมคูน แย่งชิงไม่เก่ง ไม่มีเหลี่ยมเล่ห์กลโกงอย่างเขา อาจจะไม่เก่งอย่างนั้น แต่จะรู้ว่ามันคืออะไร มันแย่งกันอย่างไร แล้วก็จะมาช่วยกันปรับ มาช่วยกันทำงานให้แก่งสังคมได้อย่างมีหลักการ เพราะฉะนั้นคนชนิดนี้แหละ อย่างที่อาตมา กล่าวแล้ว จะเป็นคนที่มาพากันปฏิบัติใหม่ มาประพุดติอยู่กับสังคม ไปทำงานการเมืองใหม่ ช่วยมนุษยชาติในสังคม

งานการเมืองคืองานที่ไปทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง คนเหล่านี้ถ้าไป อาสาทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง เป็นนักการเมือง หรือคนทำงานการเมือง ในสังคม คุณลองคิดดูซิว่าคนเหล่านี้ เป็นคนที่จะพอรับได้มั๊ย ? เพราะ ไม่ใช่คนโง่ แต่เป็นคนรู้สังคม จะรู้เศรษฐศาสตร์ จะรู้สังคมศาสตร์ จะรู้การงานหน้าที่ที่เขาทำอยู่ในสังคม มี“อนวัชชะ” ฐานะที่ไม่มีโทษอะไร ต่างๆนาๆ และงานที่จะเป็นประโยชน์ในสังคมที่จะต้องใช้อุดมอาศัย

เพราะฉะนั้นผู้ที่จะไปรับหน้าที่เป็นนักการเมือง คือผู้ไปทำงาน รับผิดชอบต่อประชาชน รับผิดชอบต่อสังคม แท้จริง จะช่วยสังคมมนุษยชาติได้อย่างมาก อาตมาพูดมานาน มามากแล้วว่า การเมืองคือการเข้าไปรับผิดชอบต่อประชาชน ไปอาสาเสียสละให้แก่งสังคม ไม่ใช่ไปทำมาหากิน เพราะฉะนั้นโสดาฯ สกิทาฯ โดยเฉพาะชั้นอนาคาคาขึ้นไปนี้ เป็นคนไม่มีโลกธรรม ไม่ติดแล้ว ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุข ถึงขั้นทำงานฟรีได้จริง ไม่ติด เพราะฉะนั้น เรื่องทุจริต ชี้โกง ไม่ซื่อสัตย์ ไม่มีแล้ว คนชนิดนี้ คุณคิดดูซิว่า ไปทำงาน ให้แก่งสังคมมันจะเป็นอย่างไร เมืองไทยเป็นเมืองพุทธนะ ถ้าเชื่อว่า ที่ อาตมาพูดมานี้เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้อง ลองมาศึกษาดูสิ อาตมาก็เสนอว่าของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ คุณฟังแล้วเชื่อเข้าใจเห็นด้วย ก็มา ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่มา มีอิสระเสรีภาพที่จะไม่เอา ไม่มีปัญหาอะไร

อาตมาทำงานมาถึงวันนี้แล้ว เห็นสังคมประเทศไทย ที่เป็น เมืองพุทธ คงมีบารมีของศาสนาพุทธอยู่พอสมควร กำลังจะเปลี่ยน การเมือง เป็นการเมืองใหม่ อาตมาก็เสนอแนวคิดที่จะมีอาริยบุคคล

ดังกล่าวนี้เข้ามาด้วยกัน พยายามจะเลือกจะเฟ้นอย่างไรก็ตามไป เอามาให้ทำงานการเมืองใหม่ดังกล่าวนี้ ถ้ามีคนชนิดนี้มาทำ เชื่อใหม่ว่า จะเป็นการเมืองใหม่ ชนิดเป็นอารีบุคคล คือมีคนที่เข้ากระแสโลกุตระโสดา.. สกิทา.. อนาคา.. อรหันต์ฯ มาช่วยทำงานช่วยสร้างประโยชน์ ให้แก่มวลมหาประชาชน *พหูชนหิตายะ* ช่วยทำให้วงประชาชนเป็นสุข *พหูชนสุขายะ* และช่วยอนุเคราะห์โลก *โลกานุกัมปายะ* อย่างเป็นจริง

คำตอบอยู่ที่...คน !

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่กฎหมาย แต่พอเกิดปัญหามันเมืองมาที่ใด ก็มุ่งไปที่แก้ที่กฎหมาย หรือมุ่งแก้รัฐธรรมนูญ ก่อนอื่น ทั้งๆที่ปัญหาสำคัญนั้น ไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ แต่มันอยู่ที่**“คน”** ถ้ามีคนดีอย่างที่ว่านี้ ก็จะมารังสรรค์รัฐธรรมนูญให้ดีขึ้นนั้นแหละ แม้รัฐธรรมนูญไม่ดี เขาก็จะไม่ละเมียด และจะช่วยกันแก้ไขให้ดีเมื่อเห็นควร เพราะเมื่อรู้ว่ามันไม่ดี ด้วยปัญญาที่ไม่มีอคติ คนดีมีปัญญาก็จะทำให้ดี ถ้ารัฐธรรมนูญดีก็ใช้ต่อไปเลย เพราะรัฐธรรมนูญก็คือสิ่งที่คนนั้นแหละร่างขึ้นมา ตามอำนาจของทั้งกิเลสและความมีปัญญาผสมกัน ถ้าปัญญามาก-กิเลสน้อย รัฐธรรมนูญก็ออกมาสวย สมบูรณ์แบบ ไม่ลำเอียงเพื่อใคร เพื่อพวกไหน แต่เพื่อประชาชนส่วนรวมอย่างซื่อตรง ไม่เห็นแก่ใคร

เพราะฉะนั้นเราเอาที่**“คน”**ก่อน สร้างคนก่อน อย่าเพิ่งไปมัดแต่ หลงวุ่นอยู่กับรัฐธรรมนูญกันเลย ที่มีแล้วพอใช้ได้ก็ใช้ไปก่อน เมื่อช่วยกันสร้างคน ได้คนดี แล้วเราจะได้สิ่งที่จริง โดยเฉพาะคนที่ไปทำหน้าที่นักการเมือง ต้องเป็นอารีบุคคลจริง เพราะอารีบุคคลคือ คนที่เป็นอิสระจากโลกอบายได้แล้ว เพราะลดโอฬาริกอัตตา-มโนมยัตตา-

อรุปรัตตาทายอย่างหยาบได้ส่วนหนึ่ง นั่นคือ โสดาบัน คนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมไปได้เรื่อยๆ ลตโอฟาริกัตตทา-มโนมยัตตทา-อรุปรัตตาทายอย่างกลางได้มากขึ้นๆ นั่นคือ สกิทาคามี ที่สูงขึ้นๆ จนที่สุดคนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมได้หมด และลตโอฟาริกัตตทา-มโนมยัตตทา-อรุปรัตตาทายอย่างละเอียดได้อีก จนเหลือแต่รูปราคะ-อรุปราคะ-มานะ-อุทัจจะ-อวิชชา อันเป็น-มโนมยัตตทา-อรุปรัตตทาส่วนน้อย ส่วนบางๆสุดท้ายเท่านั้น นั่นคือ อนาคตามี คนที่เป็นอิสระจากโลกอัสสทาได้หมดสิ้น นั่นคือ อรหันต์

ทิวา ๒ ประการ ของคนที่จะเข้าไปทำงานการเมืองที่ ต้องรู้แจ้งรู้จริง

คนที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ จะต้องรู้แจ้งรู้จริงว่างานการเมืองนี้มีหัวใจ ๒ ข้อใหญ่ๆ

ข้อ ๑ คือ งานการเมืองต้องเป็นงานที่ทำเพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ใช่การงานที่ทำเพื่อตนเอง ทำเพื่อครอบครัว จึงไม่ใช่งานทำมาหากินเลี้ยงครอบครัว ไม่ใช่อย่างนั้นแน่ ต้องชัดเจนว่าไม่ใช่งานที่ทำเพื่อตัวเอง ครอบครัวตัวเอง หรือหมู่พวกตัวเอง แต่งานการเมืองคืองานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนประชาชนในประเทศ

ข้อ ๒ งานการเมืองต้องเป็นงานคุณธรรมและเป็นกุศล คนทำต้องมีคุณธรรม เพราะเป็นงานที่มีจริยธรรม เป็นงานที่เป็นงานประเสริฐ งานบุญ ไม่ใช่งานบาป งานเพื่อมวลมนุษยชาติทั่วประเทศจะเป็นงานบาปได้อย่างไร เพราะฉะนั้นงานนี้จะต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม งานการเมืองต้องมีคุณธรรม ต้องเป็นกุศล เพราะฉะนั้นคนที่จะไปทำงานนี้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมอย่างแท้จริง เป็นอาริยบุคคล เมื่องานมันเป็น

งานที่จะต้องเป็นงานคุณธรรม คนทำงานก็ต้องเป็นอารีบุคคลจึงจะแก้
 เพราะคนที่ทำงานการเมือง จะต้องเสียสละจริงๆ จึงต้องมี
 คุณธรรมมีจริยธรรม ทำเพื่อกุศล กุศลแปลว่าความดี ความฉลาด
 และไม่ใช่ฉลาดแกมโกงนะ นี่เป็นประเด็นหลักเลย

เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจ“หัวใจ”การเมืองแบบนี้ไม่ได้ นักการเมือง
 ไม่เข้าใจการเมืองอย่างนี้ก็ไปทำงานการเมืองไม่ดี นักการเมืองที่เข้าใจ
 การเมืองอย่างชัดเจน ประชาธิปไตยแท้ๆ มันเป็นอย่างไร เข้าใจอย่างดี
 และตนเองเมื่อเป็นนักประชาธิปไตยอย่างนั้น ก็ต้องมาเผยแพร่ ให้
 ความรู้แก่ประชาชน พร้อมกันนั้นประชาชนก็ต้องชวนช่วยเพื่อที่จะ
 ศึกษาฝึกฝนตนเองด้วย ให้รู้จักประชาธิปไตย เพราะมันเกี่ยวถึงตนเอง
 เมื่อคุณเป็นพลเมือง การเมืองมันถึงคุณทุกคน คุณจะไปหลบอยู่ในรู
 ในเลี้ยวที่ไหนๆ ก็ตาม คุณเป็นพลเมืองนี้ การเมืองนี้ถึงคุณทุกคนแน่ๆ
 มากน้อยแล้วแต่ คุณเองคุณเป็นคนทำมาหากิน ไม่ใส่ใจเรื่องการเมือง
 การเมืองก็เข้ามาครอบงำคุณอยู่ดี เพราะการเมืองเป็นงานสังคมศาสตร์
 เป็นงานเศรษฐศาสตร์ เป็นงานรัฐศาสตร์ เป็นต้น เศรษฐศาสตร์
 เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนเองกินใช้เป็นอยู่ในสังคม แม้คุณจะทำมาหากินเพื่อ
 ที่จะเลี้ยงชีวิตตนเอง ผลกระทบหรือผลเชื่อมโยงอยู่กับกระแสของสังคม
 เศรษฐกิจของสังคมมันก็ต้องขึ้นกับคุณ คุณก็ต้องขึ้นกับเศรษฐกิจ
 สังคมประเทศชาติ คุณไม่หลุดพ้นไปจากการเมืองได้หรอก ทุกคนไม่
 สามารถหนีไปจากอำนาจของการเมืองได้ แม้คุณเป็นขอทาน

แต่ทุกวันนี้ คำว่า “การเมือง” มันไม่ได้มี“หัวใจ”ดังที่อาตมา
 ว่า มาเนี่ยเลยในสังคมไทย แต่หัวใจของ“การเมือง”มันกลับมีความหมาย
 ตรงกันข้ามกับที่ว่ามีมาด้วยซ้ำ มันตกผลึกในหัวใจคนไปหมดแล้วมั้ง ว่า
 คำว่า“การเมือง”นี้หมายถึง *ความไม่ดี จนถึงความเลวร้ายเสียหายไปแล้ว*
 กระทั่งกลายเป็นคำสแลงที่หมายถึงด้าน“negative”(แง่ลบ)เสียสิ้นแล้ว

๓๕๐ วันของการสร้าง “เนือทา” แห่งการเมืองใหม่

อาตมาดูปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ เห็นว่าการเมืองของเมืองไทยนี้มันงตงาม งตงามตรงไหน ? งตงามตรงที่เป็นการต่อสู้ประทุกันอย่าง โอ้โฮ...มันเคยมีเหรอ ไปตั้งเป็นระบบ..ชุมชนเลย มีคณะประชาชนรวมกัน เป็นเมืองเลยนะ ชุมชนเมืองม้ขวาน มีหม้อข้าวหม้อแกงมีที่หลับที่นอน มีส้วม มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีที่พัก มีที่พยาบาล มีการศึกษา มีมหาวิทยาลัย โอ้โฮ..พร้อมพริกเลย แม้แต่ร้ายรำก็มี เพลงการก็มี ครบครันเลย เรียบร้อยด้วย แล้วก็มีความจัดการกันอย่าง “**สาธารณโภคี**” อันนี้ลึยงใหญ่

พวกชุมนุมพันธมิตรฯขณะนี้นี้เป็นลักษณะของสาธารณโภคีคือทุกคนสมัครใจไม่ได้บังคับกันนะ คณะพันธมิตรฯที่ประท้วงอยู่นี้เป็นกลุ่มชุมชนคนไม่น้อยนะ เป็นหมื่นเป็นแสน พักกันอยู่ประจำนี้ไม่ได้น้อยไปกว่าจำนวนพัน เป็นพันขึ้นไปทุกๆวัน สุกร์เสาร์อาทิตย์เป็นหมื่น เป็นแสนก็มี ทำกับข้าวกับน้ำเลี้ยงกันอยู่ที่นี่ทุกวันๆ เป็นพันเป็นหมื่นกันทุกวัน การเป็นอยู่อุปโภคบริโภคเครื่องกินเครื่องใช้ ต้องอาศัยใช้กินร่วมกัน นี้ทดสอบมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ในชุมนุมชุมชนนี้อยู่แบบสาธารณโภคี

ลาลอง มีของส่วนกลาง คนที่อยู่ในขอบเขตที่จะไปใช้สอยเบิกจ่ายขอรับ
 ขออะไรได้ เขาก็พิจารณาไปตามควร มีคณะผู้บริหารหรือว่าผู้ที่ดูแล
 จัดสรร มีจริงๆ ทำกันมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว อยู่กันยังไงดูแลกันยังไง
 ช่วยเหลือเพื่อพ่ายกันยังไง ทำงานกันยังไงไม่ได้ตั้งเงินเดือนอะไรกัน
 ทุกคนสมัครใจมาช่วยกันทำคนละหน้าที่ หมุนเวียนกันทำนั่นทำนี่บ้าง
 ทำประจำหน้าที่เดียวบ้าง มีตั้งแต่กองทัพธรรมเข้าไปร่วมเป็นแกนทำงาน
 มีสมรรถนะ มีความรู้ความสามารถเท่าไรต่างก็ทำ ใครถนัดอะไรก็ช่วย
 กันทำ ตั้งแต่ปิดกวาดเขตต์ดูไปจนกระทั่งถึงแบกหามให้บริการ ไปจนกระทั่ง
 ถึงบริหารช่วยคิดช่วยอ่าน ช่วยดูแล เป็นศิโยแมน คุ่มเกม แม้ส่วนอื่นๆ
 ที่ม่อื่นก็มาร่วมกัน ทางฝ่ายที่มงาน“ผู้จัดการ”หรือเอเอสทีวีก็มา ทาง
 ประชาชนแต่ละกลุ่ม จากกลุ่มแรงงาน รัฐวิสาหกิจ กลุ่มเกษตรกร แม้แต่
 กลุ่มอิสลามก็มา กลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษาศึกษาก็มา อย่างนี้เป็นต้น

*จากภายนอกหมุนเวียนกันมาช่วยเป็นกะ เป็นครั้งเป็นคราว
 หรือประจำ ก็อยู่ประจำไป ผู้อยู่ข้างนอกมาช่วยเป็นกะโดยความสมัครใจ
 ก็ทำกันไป*

ก็มาแบ่งหน้าที่ร่วมกันทำ กินใช้ร่วมกันอยู่ในนั้น ใครมีของ
 ตนเองมาก อยากจะเสียดสละก็จ่ายออกไป ใครไม่มีจะเสียดสละจะกินใช้
 ร่วมกันก็ไม่มีปัญหา ใครที่มีแรงงานก็เอาตัวและแรงงานจ่ายออกไป
 ทำงานร่วมกัน คนข้างนอกเมื่อรู้เห็นเข้า โอ้.. เขาจะทำงานเพื่อประเทศ
 ชาติอันนี้เหวอ คนเข้าใจเขาก็ช่วยมา คนในเราก้ช่วย คนมาใกล้มาชิด
 ช่วยเองควักกระเป๋าเอง ช่วยทั้งแรงงาน ช่วยทั้งทรัพย์สินเงินทอง ช่วย
 ทั้งข้าวของ คนที่ห่างๆออกไปก็ช่วยมา แม้อยู่ต่างประเทศอยู่ถึงยุโรป
 อเมริกา ออสเตรเลีย ถึงตัวมาไม่ได้ ก็ส่งทรัพย์สินเงินทองมาให้ ไม่ได้
 ขอร้อง ไม่ได้มีการบังคับใคร ทั้งหมดนี้คือทุนหนุนหลังของพันธมิตรฯ
 ที่หลายคนกังขาว่า พันธมิตรฯมีไ้ไ้มงที่ไหนมาหนุนหลัง คำตอบที่

ถูกต้องก็คือ **พลังทุนทางสังคมของการเมืองใหม่** นั่นเอง

ถ้าใครดูรายการเมื่อเช้านี้ที่เขาเอามาฉายซ้ำ ทางโทรทัศน์ เพื่อมนุษยชาติ **คุณตายแน่ มุ่งมาจน** พิธีกร เขาเอาพวกที่ทำงาน **มีคุณถึงไท มีคุณสู่เสรี มีคุณยลศิริ** มาสัมภาษณ์การอยู่ร่วมกันของผู้ชุมนุมที่ปักหลักปักค้างเป็นอย่างไร ? ปรากฏว่าแต่ละคนๆ ต้องลงทะเลเบียนนะ มาอยู่ที่นี้มีกลุ่มมีหมู่ เหมือนกลุ่มของบ้านนี้ กลุ่มนี้มีใครต่อใครบ้าง ก็คน ขาดเหลืออะไร ก็มาเบิกมาใช้ของที่จำเป็นสำคัญๆ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ยาสระผม สบู่ต่างๆ นานา ทั้งยากินยาทา สารพัดยา มาอยู่มากินเป็นระบบงสีใหญ่ กินอยู่เป็นส่วนกลาง ถึงเวลาตื่นเช้าขึ้นมาต่างคนต่างก็ช่วยกันทำหน้าที่ เสร็จแล้วมีเรื่องราวอะไรที่ต้องการไปแสดงพลัง ก็พร้อมเพรียงช่วยกันออกมาเป็นมวล

โอ้โฮ...อาตมาว่ามันเปิดฉากของมนุษย์เผ่าสังคมใหม่ ที่มีการเป็นอยู่ร่วมกัน เป็นสังคมชุมชน ที่มีลักษณะดีๆ หลากๆ ด้าน ย่อมาไว้เป็นรูปแบบจำลอง(โมเดล) เป็นการอยู่รูปแบบสังคมจำลอง ที่กำลังเกิดอะไรให้ดู ท่ามกลางกรุงเทพ ใจกลางประเทศไทย ชาวคราวโลกาภิวัตน์นี้มันแพร่ออกไปทั่วโลกนะ และมันเปิดเผยอะไรต่ออะไรออกไปให้เห็นทั่วโลก

อาตมาว่ามันมีทั้งเรื่องของสังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ซึ่งต่างล้วนเป็นพฤติกรรมที่ดึงามของมนุษย์อยู่ในศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น แม้แต่เศรษฐศาสตร์ ก็ตาม มันเป็นการสะพัดการเป็นอยู่เอื้อเพื่อเกื้อกูลกันตลอดเวลา คณะสื่อสารก็โอ้โฮ...ต้องทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมงนี้ ใช้จ่ายเงินไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ แต่ก็อยู่ได้ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็พอหมุนเวียนได้ โดยมีคนข้างนอกที่เห็นด้วยเห็นดี ก็เข้าอุดหนุนอุปถัมภ์คำชู ไม่ต้องวิตกเก็บเหมือนอย่างการเก็บภาษีเลย ไม่ต้องไปกำหนดว่ารายได้คุณเท่านี้ คุณจะต้องเสียเท่านั้นเท่านี้เปอร์เซ็นต์ ใครมีจิตใจเสียสละมีความเต็มใจ

เท่าไร ก็จ่ายออกมาเลย มันเป็นอิสระเสรีภาพที่เป็นสุดยอดประชาธิปไตย *

นี่คือผลของการนำเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาให้ศึกษาฝึกฝนกัน แล้วจะได้สังคมอย่างนี้ ขออภัย..ที่จะต้องกล่าวถึงตัวอย่างนี้ เกรงใจจริงๆ อย่างชาวอโศกเราทำได้แล้ว ทำได้อย่างเข้มข้นกว่านี้ด้วยเข้มข้นตรงไหน ตรงที่ในชาวอโศกเองนี้ทำงานฟรีกันทั้งหมดหมู่บ้านเลย รายได้เข้าส่วนกลางทั้งหมดไม่ได้แบ่งเป็นส่วนส่วนตัวเลย และก็กินใช้เครื่องอุปโภคบริโภคอยู่ในนั้น ต่างกินใช้ร่วมกัน รู้จักจัดสรรประมาณกัน ทำมาแล้วหลายปีติดต่อกัน ๓๐ ปีมาแล้ว จะย่างเข้าสู่ ๔๐ ปีแล้ว และทุกคนก็เป็นคนปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนลดละกิเลส อย่าไปฟุ้งเฟ้อ จะกินจะอยู่จะใช้อะไรก็ให้รู้จักสละ ใช้อะไรที่ลวกกล่อ-มอมเมาให้ไปหลงโลก หลงลมๆแล้งๆ โลกมันพาพลาญพาเปลือง เมื่อมันไม่มีความจำเป็น อะไรๆ ที่ลดละได้ ก็ลดลงมาก็ประหยัดมัธยัสถ์ เข้าข่ายเศรษฐศาสตร์ เข้าเป้า **“ฮิโคโนมิ”** ภาษาอังกฤษแปลว่า ประหยัด มัธยัสถ์ ตรงเป๊ะเลย ซึ่งเป็นเรื่องหลัก เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องถูกต้องของสังคมมนุษยชาติดีที่สุดเลย เพราะฉะนั้นเราทำได้มานานแล้ว และมันเกิดอย่างนั้นได้ เพราะอะไร เพราะคน คนเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์อะไรขึ้นมา อย่างแท้จริง จึงสามารถเอามาต่อยอดได้ด้วยหลักเกณฑ์ ที่เราได้

* จุดเริ่มต้นของสังคม “พระศรีอารีย์” โดย คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ขึ้นเวทีปราศรัย โดยกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของธรรมว่า

พวกเรามั่นใจว่าเราชนะแน่ๆ เพราะเราเอาธรรมนำหน้า โนโลกในจักรวาลนี้ ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่า “ธรรม” แม้แต่พระสมณโคดม พระองค์ท่านยังตรัสว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต เพราะฉะนั้นเรากำลังเดินตามรอยพระพระพุทธเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พวกเราแกนนำทั้ง ๕ คน ไม่ได้หวังอะไรทั้งสิ้น เมื่อชาติบ้านเมืองสงบแล้ว ดีแล้ว พวกเราก็จะหายไปกับสายลม และจะเป็นคนธรรมดาที่เดินอยู่บนท้องถนน เท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

สิ่งที่พี่น้องสู้มา กลายเป็นหลักการและอุดมการณ์ของสังคมไปแล้ว ขออภัยพี่น้อง ศาสนาอื่นที่จะกล่าวว่า นี่คือนิวตันแห่งยุคพระศรีอารีย์ จริงๆแล้วในศาสนาอื่นเขาก็มีพระศรีอารีย์ ก็คือ เมตไตรยของพุทธเรายุคพระศรีอารีย์จะเกิดในอีก ๒,๐๐๐ ปีข้างหน้า แต่มันจะต้องมีจุดเริ่มต้นใหม่?

ทำกับสังคมนักชกโศกกันมาก่อน ยกเอาชาวโศกเข้ามาทำเป็นแกนหลักจริง และก็มืองค์ประกอบของคนอื่นที่มีความเข้าใจเราเข้ามาด้วยกัน ก็ใช้หลักเกณฑ์เดิมของเราบ้าง แล้วก็ขยายผลเชื่อมต่อยังออกไปหาผู้ที่ยังอยู่ข้างนอก ก็รวมกันเข้ามาต่อเนื่องเชื่อมโยง ดังนั้นเมื่อชาวกองทัพธรรมเข้ามาทำงานกันที่นี่ โดยไม่มีใครเคยได้เบียดเบียนเบียดบ้ายรายทาง เงินเดือนเงินดาวอะไร นี่ ๕ เดือนเข้าไปแล้ว จะอยู่ไปอีกกี่ปีก็ไม่มีปัญหาหรือกล่าสำหรับชาวกองทัพธรรม เขาเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ริษยาว่าคนนั้นคนนี้มียาได้มีเบียดเบียน เลยจะขอเงินส่วนนั้นส่วนนี้ไปใช้อย่างเขาบ้าง ไม่ได้ริษยานะ เราในฐานะของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ความจำเป็นไม่เท่ากัน มันมีได้ก็แบ่งแจกกันไปเท่าที่ควร มันไม่พอก็ช่วยกัน บอกกัน พอบอกข่าวประกาศออกไปคนก็ช่วยกัน ถ้าสมมุตินะ สมมุติ..แห่มชุมชนนี้อยู่ไปอีก ๗ ปี และก็อยู่กันได้ตามระบบอย่างนี้ เป็น**สาธารณโภคี**อย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าขยายผลจากอันนี้เป็นแกนของสังคมออกไป โอ้อโฮ..มันจะเกิดระบบอย่างสวยงามเลย

ใครที่มีส่วนเกินของเงินรายได้บ้างก็หมุนเวียนช่วยกันไป อุปถัมภ์ค้ำชูกันไป ไม่ได้เป็นระบบประชาธิปไตยแบบต้องไปกำหนดว่าต้องเสียภาษีเท่านั้น เอาเงินเข้ากองกลางเท่านั้นๆ ไม่ต้อง เป็นการให้มาด้วยความเข้าใจ ด้วยปัญญา ด้วยเข้าใจ มีความเห็นร่วมกัน บอกว่าอย่างนี้ต้องช่วยเหลือกัน เมื่อเขามีส่วนเกิน ส่วนเหลือ อยากจะช่วยเหลือก็ทำของเขาเอง และทางกองกลางก็ใช้จ่ายออกไปให้ประหยัด อย่าฟุ่มเฟือย อยู่ในเรื่องในราวที่จำเป็นอย่างแท้จริง มันเป็นสังคมศาสตร์ที่วิเศษ เศรษฐศาสตร์ที่สูงที่สุด รัฐศาสตร์ก็เยี่ยมยอด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า มันอยู่เหนือกว่าทั้งประชาธิปไตย อยู่เหนือกว่าทั้งคอมมิวนิสต์ เพราะทุกคนทำด้วยความอิสระเสรี และเต็มใจทำ

เป็นทั้งประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด คอมมิวนิสต์ที่เยี่ยมยอด

รวมไว้อยู่ในนี้เลย เหนีย...มันเป็นการเมืองใหม่ นี่ละการเมืองใหม่ เพราะแต่ละคนๆนั้นไม่ได้เอาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก เอาความเห็นของส่วนรวมเป็นหลัก อยู่กันอย่างส่วนรวมเป็นหลัก ทุกคนต้องอดออมต้องอดใจ ต้องระงับความอยากเอาไว้ ต้องพยายามอย่าไปเห็นแก่ตัวอะไรให้มาก และพยายามช่วยงานช่วยการกัน โดยไม่ต้องมาจ้างมาวาน ไม่ต้องเอาอะไรมาบังคับ คนทุกคนมีสำนึกทำด้วยความพอใจ ทำด้วยความเต็มใจ ทำด้วยความเข้าใจ และก็อยู่กันอย่างรอด เลยกลายเป็นประท้วงที่น่ารักน่าเอ็นดู มีเด็กอายุแค่ ๓ เดือน ๔ เดือนก็มานั่งประท้วงร่วมด้วย อายุน้อยสุดมีตั้งแต่อายุ ๑๐ วันก็มี ๓-๔ เดือนก็มีไปจนกระทั่งถึงคนแก่อายุ ๘๐-๙๐ พวกนี้นั่งรถเข็นมา แล้วก็มาร่วมนั่งประท้วงกับเขาด้วย

ไอ้.....มันงามอะไรขนาดนั้น ประท้วงกันอย่างอหิงสา มันสงบเรียบร้อย ไม่มีอาวุธ ไม่มีการทำผิดกฎหมาย มันไม่ได้ผิดตามรัฐธรรมนูญเลย แล้วเป็นการประท้วงอะไร...? ประท้วงล้มรัฐบาลนะ มันเทียบเท่ากับขบถนะ มันไม่ใช่ประท้วงเรื่องถนนไม่ดี ประท้วงการขึ้นราคาลินค้ำ หรือประท้วงการเอาเนื้อของต่างประเทศเข้ามาอย่างเกาหลี ประท้วงแค่เรื่องรัฐบาลทำอย่างนี้ไม่ถูก ต้องเลิก นี่..มันไม่ใช่ประท้วงเรื่องปลีกๆย่อยๆนะ กำลังประท้วงล้มรัฐบาลนะ ถ้าไม่มีหลักของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันรับรองไว้ และไม่มีหลักของประชาธิปไตยที่ทั่วโลกเข้าใจดี ที่ทั่วโลกให้สิทธิเสรีภาพประท้วงได้ ต้องถือว่า...ขบถนะ คณะนี้ขบถ! ไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย

แต่เราไม่ใช่ผู้ขบถ เราคือนักประชาธิปไตย อำนาจประชาชนย่อมมีสิทธิ์ที่จะทำได้เต็มที่ โดยอยู่ในหลักในเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ กำหนดไว้อย่างไม่ได้ละเมิดเลย แล้วอยู่ในหลักในเกณฑ์ที่ โอ้โฮ.... โคมเอย..โหมงาม..อร่ามแท้.. แลตะลึง โอ้โฮ เห็นโหมงามเลย มันงดงามจริงๆ ไม่รู้จะจะมีใครเข้าใจยังไงกันบ้าง? แม้อาตมาไม่ใช่นักรัฐศาสตร์ แต่อาตมามองว่า นี่เป็นพฤติกรรมสังคมประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นอย่างงดงาม

เพราะฉะนั้นเราคิดว่าการทำงานอันนี้ ไม่น่าที่จะอดทนระอาใจ ไม่น่าเหนื่อยหน่าย มันน่าจะมีพลังถึงโถม ต้องออกมารวมกำลัง มาสร้างสภาพสังคมประชาธิปไตยขึ้น ให้มีประสิทธิผล จนเกิดความสำเร็จ อย่างสวยงาม มันไปได้ดีแล้วพฤติกรรมของการประท้วงนี้ มันน่าชื่นชม น่าชื่นใจ มันเป็นพฤติกรรมที่สวยงามแล้ว แน่หนอนมันมีบกพร่อง มันมี Error ที่เป็นส่วนอะไรเล็กๆน้อยๆที่ผิดพลาด มันมีบ้าง แน่หนอน แต่โดยคำรวมโดยองค์รวมแล้ว ไปได้งาม ไปได้สวยจริงๆ นี่อาตมาว่าอาตมาเข้าใจเอง ตามความรู้ของอาตมาว่า สังคมไทยกำลังมี **นวัตกรรมแห่งสังคมในด้านพัฒนาทางการเมืองก็ดี พัฒนาทางสังคมก็ดี** หรือแม้แต่ ถ้าเข้าใจถึง **ลักษณะของเศรษฐกิจศาสตร์** ของชุมชนที่เป็นอยู่ขณะนี้ ที่เขากำลังขยายผลออกไปสู่ประชาชนรอบนอก ตอนนั้นมันเป็นดาวกระจายออกไปทั่วประเทศนะ มีกลุ่มย่อย มีพันธมิตรย่อย มีทั้งส่วนตัวที่ไม่มาเข้าหมู่ ไม่เข้ากลุ่มหรือ แต่แอบดูอยู่ เห็นด้วย เห็นดี คอยส่งเสริมมาด้วยลักษณะนั้น สนับสนุนมาในลักษณะนี้ หรือแม้แต่ผู้เห็นดีเห็นด้วย แต่ไม่ได้เปิดเผยตัว แต่แอบเห็นด้วยอยู่เดี๋ยวนี้นะ อ้อ..อย่างนี้ถูกต้อง เห็นดีเห็นด้วยอยู่ แต่...เปิดเผยไม่ได้ เดียวเป็นภัยทางอาชีพ เป็นภัยทางสังคม เพราะฉะนั้น เดียวขอให้พันธมิตรฯ เบ็ดเสร็จก่อน ค่อยเปิดเผย ยังไม่แน่ ยังไม่ชนะชัดๆ ประเดี๋ยวเสียท่านะ มันมี **“hidden mental”** (ลับลมคมน้อยอยู่ในจิต) เป็นสิ่งที่แฝงซ่อนอยู่ในจิตมนุษย์อย่างนี้ มันมีอันนี้อยู่ในคนแน่หนอนไซ้มี อันนี้ก็เป็นที่ก็ได้ ก็ไม่เป็นไร เราเห็นใจ อาตมาว่าอาตมาเข้าใจและเห็นใจ

เพราะฉะนั้นเราจะทำให้ได้ ให้เป็นประสิทธิผลที่สมบูรณ์ที่สุด สร้างความจริงที่ดียุ่อย่างนี้ไปเถอะ มันเป็นพฤติกรรมสังคมที่ดีแล้ว เป็นพฤติกรรมสังคมที่สวยงามมาก ไม่รู้ว่า อาตมาจะหลงอันนี้มากไปหรือเปล่า ก็ช่วยกันดูก็แล้วกัน ซึ่งอาตมาภูมิใจในคนไทยว่า คนไทยเรา

ทำได้ขนาดนี้เชียวเหอ! ไม่รู้นะอาตมาเป็นคนไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์ ไม่ได้เรียนประวัติศาสตร์จากประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้รู้โลก ไม่รู้สังคมว่า ต่างประเทศเขามีอะไรมากมายแค่ไหน ในสังคมประเทศอื่นๆเขามีพฤติกรรมสังคมแบบนี้ ในเชิงของการเมือง ในเชิงของสังคมศาสตร์แบบนี้ละ เขามีความเรียบร้อยกันได้ขนาดนี้ ทั้งสงบและก็มีน้ำหนักรมาก มีผลถูกต้องตามหลักวิชาการ มันมีผล มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสิ่งต่างๆขึ้นมาเนี่ย เช่นว่า มันจะต้องมาเปิดเผยความจริง มาแจกหลักฐาน เอาบุคคลมาแสดงตัว เข้ามายืนยัน เข้ามาให้้หน้าหนักของค่าความถูกต้อง มันก็ให้คะแนนกันอยู่เรื่อยๆ ใช่มั้ย ? เป็นคะแนนให้ค่าแต่ละฝ่ายๆ ฝ่ายไหนจะถูกแท้ ฝ่ายไหนจะผิดแท้ ฝ่ายไหนจะดีแท้ ฝ่ายไหนจะไม่ดีแท้ ก็มีการให้คะแนนสะสมกันมาตลอด อย่างสงบเรียบร้อยสวยงาม และเป็นปึกเป็นแผ่น แ่งขึ้นหนาขึ้นๆๆๆ

ดังนั้นพวกเราที่เข้าใจแล้ว ต้องออกมาช่วยกันสนับสนุนอันนี้ เพราะว่าผลได้ที่ตามมา สิ่งเป็นผลพลอยได้มันคือ รูปแบบของสังคม และวิธีการของสังคม ที่ทำกันอย่างนี้แหละ จะประท้วงก็ประท้วงกัน อย่างนั้นละ จะมาดำเนินการวิधिประท้วง ต้องใช้วิधिประท้วงอย่างนี้! แล้วจะสนับสนุนกันยังไง ? จะดำเนินกันยังไง ? รับผิดชอบกันยังไง ? จะปฏิบัติหน้าที่กันยังไงๆๆ อย่างนี้! นี่แหละ.. มีสิทธิกันเต็มที่ ในมนุษย มีสิทธิมีหน้าที่กันอย่างถูกต้อง ช่วยทำกันได้คนละไม้คนละมือ อย่างโอ้โฮ.....งดงาม! เป็นประชาธิปไตยที่งดงามมากเลย!

โทมัส มอร์ ได้กล่าวไว้เมื่อกว่า 500 ปีที่แล้วว่า รัฐบาลนั้นเป็นองค์กรที่สำคัญมากเกินกว่าที่จะปล่อยให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกวายร้ายได้ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นหน้าที่ของประชาชนคนธรรมดาอย่างพวกเราที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมและสร้างหลักประกันว่า ประเทศของเราจะเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง นี่แหละคือก้าวแรกของการเมืองใหม่อย่างป็นรูปธรรมที่สุด นั่นคือจงอย่าให้รัฐบาลอยู่ในเงื้อมมือของพวกวายร้ายเป็นอันขาด!

คำถามยอดฮิต... เรามีสิทธิชนะมั๊ย ?

มีสิ! อาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่อาตมาอาศัยดูตามข้อมูล หลักฐานความจริง ความเป็นไปได้ ทั้งสถิติ ที่ปรากฏเกิดขึ้นมาเรื่อยๆ ของใครฝ่ายไหนมีอัตราการก้าวหน้า ก็เก็บสถิติ เป็นคะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ เครื่องชี้บ่งที่จะตัดสินให้ชนะในการต่อสู้ครั้งนี้คืออะไร? คือ ใครผิด..แพ้ ใครถูก..ชนะ ใครชั่ว..แพ้ ใครดี..ชนะ ใครไม่ควร..แพ้ ใครควรกว่า..ชนะ และการต่อสู้กันคราวนี้ที่พิเศษมาก ก็คือ คะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ ที่อาศัย เครื่องชี้บ่งสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ พฤติกรรมของใครรุนแรงกว่า..แพ้ ! ของใครสงบกว่า..ชนะ ! หรือใครใช้อาวุธ..แพ้ ! ใครไม่ใช้อาวุธ..ชนะ !

ที่อาตมากล่าวว่า สำคัญคราวนี้มีความพิเศษมาก เพราะ เป็นการต่อสู้กันด้วยการตัดสินกันด้วย“**สันตาทิวัณณ์**” คือ การนับเอาคะแนนของผู้สามารถสงบกว่า สุภาพกว่า ทำความไม่รุนแรงได้ยิ่งกว่าเป็นเครื่องตัดสินการแพ้-ชนะ **เป็นการอภิวินัยพัฒนาของสังคมมนุษย์แท้ๆเลย** ไม่เหมือนการต่อสู้หรือสงครามใดๆในอดีต

ซึ่งอดีตกาลผ่านมานั้น คนผู้ใดสามารถต่อเยาะคนล้มคว่ำ เลือดสาด หน้าแตก แขนหักขาหัก ตาย นั่นคือผู้**แพ้!** ส่วนผู้ตีเขาได้

เตะเขาได้ จนเขาเจ็บเขาตาย จะเป็น**ผู้ชนะ!** หรือสู้กันใครใช้อาวุธทำแรง
ทำร้ายกว่าได้ คนนั้น**ชนะ!**

แต่คราวนี้ ลังเกตให้ดีๆ เห็นไหม... ไม่ว่าจะป็นฝ่ายไหนต่าง
ก็**แย่งกัน**จะเป็นผู้สงบ-ผู้ไม่รุนแรง ผู้ไม่มีอาวุธ ไม่ใช่อาวุธร้ายแรงกัน
ทั้งสองฝ่าย ทั้งๆที่ยิงเขาเลือดสาด ถึงตายแท้ๆ ก็หาทางหลบเลี่ยง
ถึงขั้นโกหก ว่า ตนไม่ได้รุนแรง ไม่ได้ใช้อาวุธร้ายอาวุธแรงอะไร ไม่มี
อาวุธ ทั้งโกหก ทั้งปิดป้องเป็นพัลวัน สร้างหลักฐานปลอมขึ้นมา
กลบเกลื่อนกันให้ห่วงไปหมด เพื่อแข่งแย่งว่า ตนสงบ ตนไม่รุนแรง

นี่คือ **สงคราม“สันตภิวัตน์”**

การต่อสู้คราวนี้อาศัย**ตุลาการภิวัตน์** มีการตัดสินทั้งจาก
ผู้พิพากษาศาลตุลาการ ตัดสินความผิด-ความถูก เก็บคะแนนไปเรื่อยๆ
และทั้งจากประชาชนทำหน้าที่ตุลาการด้วย เรียกว่า **ประชาธิปไตย**
เป็นผู้ให้คะแนน โดยการแสดงตัวเข้าข้าง มารวมกันชุมนุมมากขึ้นๆ
หรือแม้แต่เห็นด้วยเข้าข้างแล้ว แต่ตัวมาไม่ได้ ก็แสดงออกในการ
สนับสนุนด้วยทางอื่น ประกาศชื่อ ส่งเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วย
ทรัพย์สินวัตถุ ช่วยแรงงาน แม้แต่แสดงออกด้วยการไปใช้“มือตบ”
ปรบไล่คนอีกฝ่ายหนึ่ง ปรบไล่กันที่โน่นบ้างที่นี้บ้างทั่วไปหมด ก็เป็น
การแสดงออกที่เป็นคะแนนประชามติแห่งประชาธิปไตยอย่างแท้จริง
สะสมกันไปเรื่อยๆ ช่วยกันตัดสินจากเหตุการณ์ จากพฤติกรรม จาก
หลักฐานองค์ประกอบต่างๆ ใครผิด ใครถูก ใครดี ใครชั่ว ใครบิดเบือน
ใครโกหก ใครรุนแรง ใครสงบ ต้องพิสูจน์ความจริงกัน

ใครผิดพลาดตามที่กล่าวนี้ ก็**“เสียท่า”** เสียคะแนนไปเรื่อยๆ
เท่าที่มีผลเก็บคะแนนกันมาแล้ว ถึงวันนี้ อาตมาว่า คะแนน
เราชนะ..นะ บวกลบกันแล้ว ว่ามั๊ย?

อาตมาขอตอบด้วยภูมิของอาตมาว่า ประชาชนมีสิทธิ์ชนะ แม้จะสู้รบมายาวนาน เพราะการต่อสู้คราวนี้ มันไม่ใช่มวยน็อค ไม่ใช่มวยโหด ไม่ใช่มวยเข่นฆ่า ไม่ใช่มวยใช้เรี่ยวแรงให้อีกฝ่ายเจ็บ หรือตาย แล้วคนน็อคได้ชนะ มันไม่ใช่มวยชนิดนั้น แต่ที่เป็นมวยเก็บคะแนน จึงไม่มีการน็อคกันด้วยความรุนแรง ด้วยอาวุธ ชกกันครบ ๑๒ ยก ชัดกัน เก็บคะแนนกันไป ครบยกเมื่อไหร่กรรมการรวบรวมคะแนน ใครคะแนนมากกว่าก็ชนะไป แต่การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีกำหนดว่ากี่ยก ๕ ยก หรือ ๑๒ ยก เหมือนชกมวยเวที มันไม่มีกำหนด จึงไม่รู้จะยาวเท่าไร

แต่เราก็เห็นนี่นา ว่า อีกฝ่ายหนึ่ง**“เสียท่า”** อยู่เรื่อยไม่ใช่หรอ ก็นั่นแหละ คือ ความชนะ ต้องสู้กันไปเรื่อยๆ เก็บคะแนนชนะอย่างนี้แหละไปเรื่อยๆ ที่สุดจะชนะเด็ดขาดก็ต่อเมื่อเขา**“หมดท่า”** โน่นแหละ

เพราะฉะนั้นจงเก็บคะแนนต่อไปเรื่อยๆ ในการรบคราวนี้มีคะแนนอะไรบ้าง หนึ่งคะแนนความจริง ความผิดความถูก ความควร ความไม่ควร ความดีความชั่ว คนตัดสินคือตุลาการ(ตุลาการภิวัฒน์) สอง ใช้มวลเสียงข้างมาก(ประชาธิปไตย) ใช้การแสดงมตออกเสียงรวมกัน ในการปะท้วงทุกวันนี้คนหมุนเวียนมาไม่ขาดสาย หมุนเวียนกันไปเรื่อยๆ มากเป็นคราว น้อยเป็นครั้ง วันเวียนอย่างนี้มา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ทรงสถิติที่ถือได้ว่าคงที่และมีอัตราการก้าวหน้าอยู่จริง นี่ก็เป็นการเก็บคะแนน

ความหมุนเวียนนั้น มันอาจจะพร่องไปบ้างเป็นคราว เช่น ตอนรุ่งเข้ามาหาสายๆ ก็น้อยหน่อย พอตกบ่ายไปหาเย็นก็มากขึ้นๆ พอหกทุ่ม ก็ลดลงๆ ในวาระที่ต้องการมาก ก็มากขึ้นได้ทันตา มากันทั่วประเทศได้อย่างเห็นได้ชัดๆ หมุนเวียนไปอยู่อย่างไมโรยรา

ในประเด็นของประชามติ ก็มีการแสดงออกถึงผู้ที่เห็นด้วย กับพันธมิตรฯ มีเพิ่มขึ้นๆ ผู้ไปแสดงตัวเอา**“มือตบ”** เล่นนายกฯ ก็ดี

โล่รัฐธรรมนูญต่างๆ ก็ดี โล่คนพรรคพลังประชาชน ก็ดี กระจายไปทั่วตามจังหวัดต่างๆ นั่นคือคะแนนของประชามติทั้งนั้น เพราะฉะนั้นในตอนนายกฯ สมชาย ไปที่สุราษฎร์ ผู้หญิงคนหนึ่งอุตสาห์ซ่อนตัวเข้าไปอย่างยากเย็น ประชิดตัว เอา"มือตบ"ออกมาปรบ..ตะโกน *สมชายชายชาติศึ* อยู่คนเดียวโดดเดี่ยว นั่นก็เป็นการพากเพียรที่จะแสดงประชามติ จนคนที่นี่เขาบอกว่านี่ไม่ใช่คนปกติได้ มาจากภาคกลาง ผู้หญิงคนนั้นก็เลยหลงใต้ออกเลยว่า *ฉันนี่แหละคือคนสุราษฎร์ขนาดแท้* นี่คือประชามติเพื่อแสดงว่า พันธมิตรอยู่ที่สุราษฎร์ก็มีนะ อยู่ที่นครศรีธรรมราช ที่จันทบุรี ที่พาราก่อน ที่ธรรมศาสตร์ก็มี มันจะเกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างไม่เคยมี ไม่เคยเกิด เพื่อแสดงถึงประชามติ นี่ก็คือวิธีหนึ่งบอกคะแนนเสียงอันหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเข้าใจอย่างนี้ก็ขอให้ช่วยกันให้มากขึ้นๆ นี่คือเครื่องชี้บ่งนับคะแนนเป็นสถิติ จนกว่าจะมีเหตุการณ์ที่อาตมาก็บอกไม่ได้ เพราะคำนวณถึงจิตตุด้านของเข ไม่ได้ จนกว่าความไม่ชอบมาพากลจะถูกแฉออกมาเต็มที่เพื่อให้คนได้รู้มากขึ้นๆ จนกว่าประชาชนที่กำลังดู ยังรู้ไม่แน่ชัดว่า ควรเข้าข้างฝ่ายไหน หรือแม่ผู้ที่หลงติดฝ่ายนั้นอยู่ เมื่อเห็นความจริง ความควรกว่ามากขึ้นๆ จนถึงขีดหนึ่งก็จะตัดสินใจเลือกข้าง เลิกกลัว-เลิกยึดความเป็นกลางแบบมิจฉาทิฐิ คือ เริ่มเกิดปัญญาเห็นจริงว่า ความเป็นกลางนั้นต้องเข้าข้างคนดีคนถูกต้อง ก็ตัดสินใจเข้าข้างคนดีคนถูกต้อง หรือคนที่แพงก็ ก็เลิกแพงก็ พากันกลับใจ ตอนนี้อย่างไม่กลับใจเพราะยังเชื่อว่า คนที่เขาศรัทธานั้นยังมีดีน่าๆ ต่อไปเมื่อความจริงปรากฏ เราสู้กันด้วยวิธีผู้ดี วิธีอาริยะ ไม่ตีรันฟันแทง ไม่ทำร้ายทำลายกัน อย่างคนที่ยังไม่เจริญที่เขาทำกัน ผู้เจริญนั้นสู้กันด้วยความจริง ด้วยปัญญา คนมีปัญญา ก็จะลั่นอกตัดสินได้ ก็จะให้

ฝ่ายถูก-ฝ่ายดี..ชนะ ฝ่ายผิด-ฝ่ายชั่ว..ต้องแพ้ จนเกิดประจําต้อออกมา
ลักษณะประชาธิปไตยก็เกิด เพราะฉะนั้นก็ต้องใจเย็นช่วยกันต่อไป

เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็คิดว่า ความจริงกำลังค่อยๆปรากฏ
ขึ้นมาเรื่อยๆแล้ว อย่างที่อาตมาพูดแล้วพูดเล่าหลายครั้งหลายคราว
ว่า ต้องเอาหลักของพระพุทธเจ้ามาแก้ปัญหาคือจะต้องใช้หลักของ
“**ตัสสปายสิกา**” (ให้มีการชำระความตัดสินลงโทษผู้ผิด) กับหลักของ
“**เขภุยสิกา**” (ให้ตัดสินด้วยการใช้มติของเสียงส่วนใหญ่) หรือใช้ภาษาสมัยใหม่
ก็ว่า ดำเนินไปด้วย “**ตุลาการภิวัฒน์**” และ “**ประชาธิปไตย**” ทำงานไป
เรื่อยๆ ตุลาการภิวัฒน์ก็ดำเนินไป คือ มีการตัดสินความผิดถูกออกมา
ให้แก่องค์กรู้เห็นกันมากขึ้นๆ ประชาชนก็จะได้รู้ความจริงว่าฝ่ายไหนมี
ความถูก-ความผิดมากกว่ากัน และเขภุยสิกา คือ ตัดสินกันด้วย
เสียงข้างมาก ซึ่งเรื่องของ **ประชาธิปไตย** หมายความว่า **มีประชาชนพากัน
ออกมาเป็นมวล ออกมาแสดงเสียงข้างมาก ออกมารวมๆๆๆตัวกัน
ปรากฏ ออกมายืนยันความเป็นคะแนนเสียงของมวลมหาชนตัวจริง**

ไม่ใช่แค่..ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่คูหากาบัตรเท่านั้น นี่แหละตัวจริง
และที่ถามกันไม่รู้จบ ก็คือ จะจบได้อย่างไร เพราะในเรื่อง
การประท้วงคราวนี้ มันไม่เหมือนทุกครั้งทุกคราวเลย ที่เคยจบกันด้วย
ความรุนแรง เมื่อน้อคกันลงไป ก็รู้ว่าใครแพ้ใครชนะ จบด้วยการห้าหั้น
กัน สุดท้ายลงเอยกันด้วยคนแพ้คือคนที่ถูกอำนาจความรุนแรงนั้น
การปราบหรือปราบลงไป นี่คือการตัดสินแบบสังคมเก่า ล้าสมัย

การแพ้ชนะกันแบบนั้น มันไม่รู้แจ้งด้วยสังขจะว่าใครดีใครชั่ว
ใครผิดใครถูก ไม่ได้ถูกชำระเปิดเผยกระจะกระจ่าง ก็เลยยังไม่รู้ใครผิด
ใครถูก รู้แต่ว่า คนมีความรุนแรงเก่งกว่า เป็นผู้ชนะ ความจริงจึงถูก
ปกปิดต่อไป กลุ่มเครือข่ายต่อไปอีก ไม่แพ้ไม่ชนะกันแบบอารยะชนกั

ชัยชนะครั้งนี้ จะมีรูปแบบต่างจากที่แล้ວมาอย่างไร

ครั้งนี้้อาตมาบอกแล้วว่า จะไม่ชนะกันด้วยความรุนแรง ชนะด้วยการฆ่าเขาได้ ทำร้ายทำลายเขาลงไปได้ นั่นคือผู้ชนะ คราวนี้จะไม่ใช้แบบนั้น เพราะนั่นจะจบกันด้วย ผู้สงบ-ผู้สุภาพ-ผู้ไม่ใช้ความรุนแรงได้ดีกว่า ได้จริงกว่า จะเป็นผู้ชนะ ผู้มีคะเนนความผิดมากแพ้ ผู้มีความถูกต้องมากชนะ ซึ่งเป็นการประกาศความจริงชนิดหนึ่ง ให้รู้ว่าผู้ใช้ความรุนแรงผู้ทำร้ายเขาจะเป็นผู้แพ้ ผู้สงบกว่า ไม่รุนแรงกว่าเป็นผู้ชนะ ซึ่งต้องใช้คะเนนแห่งมวลประชาชนเป็นประจําชาติ ตามระบบประชาธิปไตย

นี่คือบทใหม่ของสงครามการต่อสู้ทางการเมืองครั้งนี้ ที่กำลังเกิดอยู่ในประเทศไทย เป็นความเจริญที่ก้าวหน้ากว่าอารยประเทศต่างๆในโลก ชนิดที่ยังไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนเลยที่เป็นการต่อสู้กันด้วย“อารยธรรม”แบบมีคุณลักษณะของโลกุตรระ อันแสดงออกให้เห็นกันทั้งรูปธรรมและนามธรรมอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จะมองกันออกว่าใครทำคะเนนอยู่ **แต่อย่าเพิ่งชะล่าใจนะ ก็ยังไม่แนะ ฝ่ายรัฐบาลอาจจะพลิกกลับชนะด้วยความรุนแรงก็ได้** ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นมันก็กลับไปอยู่อีหรรอบเดิม ไม่มีอะไรใหม่ ทุกอย่างก็เข้าสู่วังวนเก่าๆตามเดิม ขอยืนยันว่าตามเดิมเลย และสังคมนั้นก็ยังคงนับถือเอาผู้ใช้ความรุนแรงเป็นฮีโร่ ชัยชนะอย่างนั้นไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ ไซ้ใหม่? สังคมนั้นก็ไม่ได้พัฒนาหรือเจริญขึ้นแต่อย่างใดเลย

แต่ถ้าความสงบ ความสุภาพชนะ ก็จะกลายเป็นฮีโร่ชนิดใหม่ เกิดเป็นพระเอกชนิดใหม่ ขึ้นมา เป็นผลงานสงครามชนิดใหม่ ลูกเด็กเล็กแดงหรือใครต่อใคร ก็จะบันทึกลงไปว่านี่คือผู้ชนะ อย่างนี้คือการชนะชนิดใหม่ มันจะอธิบายความต่างไปจากที่เคยมีมา

อย่างซับซ้อนลึกซึ้งเลย จะอธิบายถึงเหตุปัจจัย ถึงคุณค่าความดี ว่าทำไมชนะ ชนะด้วยอะไร บรรดานักวิจัย นักศึกษาต่างๆ จะมาช่วยกันวิจัย ว่านี่คือบทบาทใหม่ การต่อสู้ทางการเมืองแบบใหม่ ที่น่าจะเกิดขึ้นที่สุดในโลก เพราะเป็นความก้าวหน้าที่ชนะกันแบบโลกุตระแท้ ซึ่งแตกต่างออกนอกกรอบของความชนะแบบโลกียะไปคนละทิศแล้ว

ขณะนี้การต่อสู้คราวนี้มันดำเนินมาดีแล้ว เดินทางมาเรื่อยๆ ความพากเพียรในการต่อสู้มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าใครตาดี เห็นแล้ว หรือมีปฏิภาณปัญญาดีๆ ย่อมมองออกว่า ผู้ชนะหรือว่าผู้ที่ได้แต่มนั้น ได้แต่่มตรงที่ไปทำร้ายคนอื่นเขา หรือได้แต่่มตรงที่สุภาพ เรียบร้อย สงบเมตตา เกื้อกูล เอื้อเพื่อ เจือจานกัน มีน้ำใจ ทนได้ ยอมให้ ใจกว้าง มีอภัย มีการแสดงคุณลักษณะพวกนี้ชัดเลยในฝ่ายที่ได้แต่่ม

พฤติกรรมอันนี้แสดงออกมาหลายวันจนเป็นเดือน และหลายเดือนมาแล้ว ก็ต้องอดทนกันอย่างมาก แต่แน่นอนมีความบกพร่องบ้าง แม้ในฝ่ายที่ได้แต่่มอยู่เป็นธรรมชาติ นี่เป็นความจริงของสังคมที่เป็นคุณสมบัติของมนุษย์ ที่กล้ายืนยัน พิสูจน์ความจริงอันนี้ ได้แสดงออกจนปรากฏ อาตมาว่าผู้ที่มีภูมิปัญญาฟังหรือว่าเห็น ตามที่อาตมาพูด และเห็นความจริงที่ปรากฏอันนี้เกิดขึ้นอยู่นี้ ก็น่าจะเข้าใจน่าจะเห็นดีด้วย มันเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่วิเศษมาก

แล้วจะบออย่างไรให้สวยงาม ?

อาตมายังบอกไม่ได้นะตอนนี้ว่าจะจบอย่างสวยหรือไม่สวย เพราะว่าการต่อสู้มันก็ยังดำเนินอยู่ มันก็จะเกิดเหตุปัจจัยต่างๆ โผล่ออกมาเรื่อยๆ อย่างที่อาตมาเคยอธิบายไว้ เรื่องมันก็จะดำเนินไป เรา

ไม่รู้หรือ ว่ามันจะเป็นอย่างไร ตัวจบมันจะมีเหตุปัจจัยอะไรมาชี้ว่านี่ถึงขั้นสุดท้าย ตัดสินลงไป ผู้แพ้..แพ้ด้วยประเด็นอย่างนี้ แพ้ด้วยเหตุการณ์อย่างนี้ แพ้ด้วยลักษณะอย่างนี้ ที่สุดจริงๆ จะเป็นอย่างไร อาตมาหมายถึงหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าเป็นอย่างที่อาตมาหมายถึงไว้ สวยแน่ สวยวิเศษเลย แต่มันก็เกิดผลชี้ชัดขึ้นมาเรื่อยๆอยู่นะ ตั้งแต่เริ่มต้นมาซุ่มนุมนประทุรัง ซึ่งก็มีผลคะแนนความผิด-ความถูก ความดี-ความไม่ดี ความควร-ความไม่ควร เกิดขึ้นมาแล้วตามลำดับ โดยปรากฏผลจากการตัดสินของศาลบ้าง ตัดสินชี้ชัดด้วยเหตุการณ์ที่แสดงจากพฤติกรรมจริงบ้าง นี่คือการตัดสินส่วนหนึ่ง

อีกส่วนก็มวลของประชาชนที่ออกมารวมกลุ่มกัน พยายามเกาะกลุ่มมาให้ได้เรื่อยๆ เป็นมวลคะแนนเสียง เป็นมวลประชาชน นี่คือการยกยูลีกา ส่วนการตัดสินคดีต่างๆ นี่คือการตัดสินสปายลีกา ก็มีการตัดสินออกมาเรื่อยๆ แล้วเป็นไง **คนผิดก็จะสร้างผิดๆอยู่เรื่อยๆ คนโง่ก็จะทำโง่ๆอยู่เรื่อยๆ** เป็นธรรมชาติของสังคม เขาก็สร้างคดีขึ้นเองเรื่อยๆ หรือคดีที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้วก็ต้องให้ศาลตัดสินออกมาๆ **คนชั่วจะทำชั่ว คนผิดจะทำผิด คนดีจะทำดี** นี่คือการสังจะ สิ่งเหล่านี้แหละจะเป็นคะแนน หรือจะเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่การจบ

ซึ่งจะ**พ่ายแพ้ด้วยความไม่ดีตามสังจะความจริง จะพ่ายแพ้เพราะทำความรุนแรง-ทำความไม่สงบ** ผู้ชนะจะไม่ชนะด้วยการฆ่าแกงด้วยอำนาจมืดอำนาจปืน ด้วยอำนาจตีรันฟันแทง ด้วยเร็วแรง เหมือนสัตว์เดรัจฉาน เหมือนสมัยโบราณที่ยังป่าเถื่อนอยู่ นี่มันสมัยใหม่แล้ว ยุคใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นมันจึงจะจบ**ด้วยการชนะอย่างผู้ดี ผู้มีปัญญา ที่เห็นความจริงจะช่วยกันตัดสิน ปัญญาของผู้มีหน้าที่พิพากษา และปัญญาของประชาชนที่ช่วยกันตัดสินเองด้วย**

จึงขอให้มวลมหาประชาชนผู้ที่ปฏิบัติความดีความถูกต้อง

ยื่นหยัดยื่นยันไว้เลย พิสูจน์กัน ให้มันรู้กันซะที่ว่าอำนาจธรรมะนี่มันจะต้องชนะอธรรม ความสงบเรียบร้อย เมตตาเกื้อกูล ไม่ไปทำร้ายทำลายใคร **มีแต่จิตใจดี ทนเอา ยอมให้ ใจกว้าง มีอภัย** ดูสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมะ มันจะชนะอธรรมได้จริงมั๊ย? แหม...มันน่าลุ่น! และมันก็ได้ลุ่นกันมาอยู่เรื่อย ๆ ขณะนี้ได้ลุ่นกันมา ๆ ๆ ความสวยงามของผลก็เกิดให้เราเห็นมาตามลำดับนี้

เอาตมาว่า มนุษยชาติไม่โง่งเงาจนกระทั่งไม่รู้จักกลัวจะ-อสังจะ ธรรมะ-อธรรม คงไม่ถึงขั้นขนาดนั้น ถ้าถึงสมัยกสิยุคนั้นแน่นอนคนจะไม่มีปัญญารู้จักกรรมหรืออกรรม จะไปหลงอธรรมซะเยอะ มันจึงเกิดกสิยุค แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นนั้น เอาตมายังมีความหวังและยังมั่นใจอยู่ว่า ธรรมะจะชนะอธรรม นะ มาเถอะ..มาร่วมมือกัน มาศึกษากันจริงจัง แล้วพัฒนาขึ้นไปให้ได้ เอาตมาเห็นว่าสงครามครั้งนี้มันมีผลที่ปรากฏสวยงามจริงๆ จนถึงปัจจุบันนี้ ความจบยังไม่ถึงที่สุดที่จะแสดงตัวให้เราเห็นเท่านั้น ก็ต้องทำไป รอดูไป ความจบนั้นว่าจะเป็นอย่างไรมี **“สันติ-อหิงสา”** ได้สวยงามแค่ไหน?

ในประเด็น **สันติ-อหิงสา** นี้ลึกซึ้ง เอาตมาอธิบายไปหลายคราวแล้วว่า การต่อสู้คราวนี้เป็นการต่อสู้ที่ตรงตาม เป็นการต่อสู้แบบสงครามของสังคมสมัยใหม่ มันข้ามเขต พันมิติเก่า พลิกสู่มิติใหม่ ที่ผู้ชนะคือ ผู้รุนแรง ผู้ทำร้ายเขาได้ กระทืบเขา เขียบบอกเขาได้ จนกระทั่งเขาไม่มีทางสู้ คนไม่มีทางสู้ด้วยเร็วด้วยแรงด้วยถูกกระทืบแฉ่งแฉ่งลงไป คนนั้นแพ้ คนกระทืบเขาได้..ชนะ นั่นเป็นสมัยเก่า มันโบราณความคิดเก่าๆ ไม่เจริญ ยิ่งต่ำยิ่งเลว ที่นับถือกันว่าคนทำร้ายเขาได้..ชนะ เพราะฉะนั้นคนที่สงบ ไม่ทำร้ายได้ ดีที่สุด แม้โดนทำร้ายก็ไม่ทำร้ายตอบ คนนี้ชนะ คนทำร้ายเรา..แพ้! ฟังความนี้ให้ดี ถูกต้องไหมสมควรมั๊ย นี่เราเป็นมนุษยอาริยะ ที่เจริญจริง เพราะงั้นความเข้าใจใน

ความเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐ เข้าใจกันแล้ว ตัวอย่างที่เกิดขึ้นคราวนี้ เราได้ต่อสู้กันมาด้วยความสงบ สันติ-อหิงสาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้สวยงามมาตลอด ผู้ทำความรุนแรงมาจึงแพ้มาตลอด ตั้งแต่ครั้งคุณทักษิณมาถึงคุณสมัคร มาจนกระทั่งคุณสมชาย เขาทำความรุนแรงหลายแบบ

เหมือนที่ น.ส.พ.มติชนลงข่าวพาดหัววันที่ ๘ ตุลาคม '๕๑ ว่า

ทหารออกมาช่วยตำรวจ เพราะควบคุมความวุ่นวายไม่ได้

จริงเช่นนั้นทหารควรออกมาช่วยประชาชน ควบคุมตำรวจ ไม่ใช่ให้ออกมาช่วยตำรวจควบคุมประชาชน ที่ควรควบคุมจริงนั้นไม่ใช่ประชาชน ประชาชนเขาควบคุมของเขาได้อยู่แล้ว เขาสันติแล้ว เขาอหิงสา แต่คนที่ก่อความวุ่นวายอยู่จริง ก่อความรุนแรงจริง โทกทลบล้างอยู่ไม่หยุดนั้นนะ คือ ตำรวจ คุณไปควบคุมตำรวจสิ ไม่ใช่ไปช่วยตำรวจให้มาควบคุมประชาชนอีกทีหนึ่ง นี่คือนัยยะที่พูดให้เห็นชัดเจนว่า ตอนนี้เราต้องหมั่นสมองให้ทันสมัยนะ ไม่ใช่สมัยเก่าๆแล้ว **จะต้องทำความเข้าใจให้ดี ๆ ว่า ตอนนี้อย่างไรเกิดขึ้นในเมืองไทย**

สงครามสังคม ที่ **“สันติ-อหิงสา”** ตอนนี้นั้นกำลังเกิดขึ้น เป็นมิติใหม่ ต้องใช้ **“ปฏิภาณวิวัฒน์”** (ปฏิภาณ+อวิวัฒน์) คือ มันมีการอวิวัฒน์ คือ ความเจริญที่ประเสริฐ ความมั่งคั่งที่วิเศษ เพราะฉะนั้นปฏิภาณวิวัฒน์ จึงหมายถึง ความเจริญที่ประเสริฐของปฏิภาณหรือของความรู้ ไหวพริบ ความมั่งคั่งที่วิเศษแห่งความรู้ ไหวพริบกำลังเกิดกำลังดำเนินขึ้นในสังคม ต้องศึกษาต้องติดตามให้เกิดปฏิภาณอย่างนี้ ถ้าใครไม่รู้วิธีไหนก็เห็น ไม่ศึกษาอย่างสัมมาทสิ ก็จะไม่มีการปฏิภาณอย่างประเสริฐหรืออย่างวิเศษ ที่สามารถรู้โลกุตระบรรลุมรรคโลกุตระ คนนั้นยังไม่ทันสมัย คนนั้นยังไม่ก้าวหน้าเข้าสู่การเมืองใหม่

และจะต้องเจริญเรียนรู้ควบคู่ไปในทาง **“อารยวิทยา”** คือจะต้องมีความรู้ในเรื่องของความประเสริฐของมนุษย์ ต้องมีความรู้ในเรื่อง

ของภูมิธรรมอันวิเศษของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการชนะในขณะนี้มันเป็นการชนะด้วย...

๑. จะต้องชนะกันด้วยความถูกต้องความผิดที่เป็นความจริงอย่างลึกซึ้ง ความจริงของสังคมมนุษย์ชาติที่วิเศษ ซึ่งมีปัญญาตัดสินรู้ได้ว่าคนไม่ใช่เดรัจฉาน และไม่ใช่คนโบราณเถื่อนๆ ที่เอาเรี่ยวเอาแรงทำสงครามรบราฆ่าฟัน ต่อกันกันกดขี่ข่มเหงให้เขาแพ้ จนต่อสู้ไม่ไหวแล้ว ได้เป็นผู้ชนะ ไม่ใช่แล้ว นั่นมันเท่ากับเดรัจฉานปฏิบัติ เราไม่เอาแล้ว เรี่ยวแรงแบบเดรัจฉานที่ทำกันอย่างนั้นมาตัดสิน เราต้องประเสริฐกว่านั้น และใช้ความจริงความถูกต้องมาตัดสิน อย่างที่ได้อธิบายมาแล้ว

๒. ด้านตุลาการภีวณน์ ก็มีการตัดสินกัน คนโง่ก็จะทำสิ่งโง่ คนชั่วจะทำสิ่งชั่ว มันไม่หยุดหยอก เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นนี้ คนชั่วก็จะทำสิ่งชั่วขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะมีการฟ้องร้องเมื่อเข้าสู่ศาลตุลาการ ก็ตัดสินไปๆ เขาไม่หยุดงายๆหยอกคนชั่ว-คนโง่ จริงๆ เขาก็จะยังทำความชั่วทำสิ่งโง่ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นฝ่ายตุลาการก็จะตัดสินไปเรื่อยๆ ใครทำผิด ใครทำถูก คนชั่วย่อมทำผิดแน่นอน คนโง่ย่อมทำผิดแน่นอน คนฉลาด คนดีคนมีภูมิปัญญาที่แท้จริงก็จะทำสิ่งที่ถูก มันจะตัดสินชี้ชัดกันจริงๆ จะมีข้อมูลหลักฐานการประพจน์ปฏิบัติเปิดโปงต่อไปเรื่อยๆ

จึงจะต้อง “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ช่วยกันไขความจริงออกมาให้มากที่สุดๆ”

เพราะฉะนั้น ๑. **ตุลาการภีวณน์** ก็จะเกิดคะแนนของความถูกต้อง และจะชนะกันด้วยคะแนนความถูกต้อง คนถูกก็จะต้องชนะ คนผิดก็ต้องแพ้ หรือคนดีก็ต้องชนะ คนชั่วก็ต้องแพ้ เก็บคะแนนกันไป

๒. ประเด็นของประชาธิปไตย คือ **ประชาธิปไตย** จะมีประชามติ จะมีคะแนนของประชาชนเป็นมติ ซึ่งเกิด**ปฏิภานภีวณน์** อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว เกิดความรู้พัฒนาไหวพริบ มีความมอองงามที่

วิเศษแห่งความรู้ที่เป็นไหวพริบ ประชาชนเกิดไหวพริบจากการซึมซับ ก็มี เกิดไหวพริบจากการศึกษา ในเหตุการณ์ ในปรากฏการณ์ ในสื่อสาร ก็มี เพราะได้กระทบสัมผัสได้เรียนรู้เข้าไปเรื่อยๆ มีข้อมูลจากความจริงที่ปรากฏให้เห็น กระจะกระจ่าง เขามีอิสรเสรีภาพในการรับรู้ ในการแสดงความเห็น ตามหลักของประชาธิปไตย เขาก็วินิจฉัยตัดสิน เกิดปฏิภาณปัญญาขึ้นมาว่า อ้อ.. อันนี้ถูกแน่นอน เสร็จแล้วก็ตัดสินได้ จะช่วยใคร จะเข้าข้างใคร ให้เป็นน้ำหนักของมวลชน สมทบกันรวมกัน ขึ้นมาเรื่อยๆ โดยเลือกข้าง ..เลิกทำตัว“เป็นกลาง”ตามที่มีจรรยาบรรณ เพราะเข้าใจผิดว่า “เป็นกลางนั้นไม่เข้าข้างใคร” ที่พะอืดพะอมมานาน ได้ชะที่ เพราะฉะนั้น การชุมนุมยืดยาวนานจนถึงขนาดนี้ คนถามนักถามหนาว่า มันจะจบลงอย่างไร ตรงไหน แหม..อาตมาเห็นใจนะ ตรงนี้ เห็นใจมากกับสิ่งที่อยากจะรู้กันว่า จะจบอย่างไร ตรงไหน คำตอบของอาตมา มีอย่างนี้

คำตอบในเรื่องแรก ทุกคนต้องติดตามอย่ากระพริบตา แล้ว **ทุกคนช่วยกันปฏิบัติตามสิ่งที่เหมาะที่ควรให้มากขึ้น** นี่ต้องร่วมแรงร่วมใจ ศึกษาตามติด และร่วมไม้ร่วมมือ อย่างที่ออกมาชุมนุมกันนี้เป็นต้น ต้องทำกันให้หนัก มีงานอะไรที่คุณช่วยได้

เช่น เป็นทนาย ก็ช่วยเดินเรื่องทางตุลาการเพื่อให้มีการตัดสินความกันออกมา นี่คือ **ตุลาการภิวัฒน์** ช่วยกันทำให้เกิดขึ้นเรื่อยๆ การช่วยกันทำ จะก่อให้เกิดผลดี สะสมคะแนนไปเรื่อยๆ **ที่สุดก็จะถึงจุดจบ**

คำตอบในเรื่องต่อมา ขณะนี้คงจะรู้แล้วว่า **ผู้ชนะคือผู้ที่ไม่รุนแรง หรือคนที่ดี คนแพ้คือคนผิดหรือคนชั่ว** ดังนั้นต้องช่วยกันทำตนให้เป็นคะแนนที่จะสะสมเข้าไปให้มากกว่าๆๆ นี่ก็**ตุลาการภิวัฒน์**

อีกเรื่อง คือ **ประชาธิปไตย** มวลประชาชนที่จะเป็นคะแนน

กระทั่งมีคะแนนถึงขั้นหนึ่ง ซึ่งตอบไม่ได้ว่าอยู่ตรงซิดไไหน ที่จะมีผลตัดสิน ก็ให้มวลประชาชนนี้แหละออกมาช่วยกันแสดงหรือกดดัน ช่วยกันทุกๆ จนกว่าคะแนนมวลจะมากทุกๆๆๆๆๆพอจนกระทั่งเขาจำนน คือ มากันเป็นแสนเป็นล้านแล้วก็อยู่กันทั้งล้าน อยู่ปรากฏตัวเป็นแสนเป็นล้านนี้แหละ ยืนยันกันหลายวันติดต่อกัน เต็มถนนไปหมด อาตมาว่าจำนนแน่จริงๆ มาเป็นแสนเป็นล้าน ถ้าถึงล้านคนขึ้นนะ คนมันจะเต็มถนนราชดำเนิน ไปหมดเลย มันจะล้นหลามไปจนกระทั่ง มันจะเกิดปฏิกิริยาเอง ถ้าไม่เชื่อ มาลองดูสิ รับรองไม่จำนนก็ให้มันรู้กันไป

ทางคู่ต่อสู้ก็จะยอมจำนน จนบอกว่า เออ.. แพ้วะ! เพราะคะแนนเสียงประชาชนมันมากจริงๆ จนเขาต้องยอมเองนั่นแหละ

โอ้โฮ! การชุมนุมคราวนี้หนักกว่าปี๔๙ มาก เพราะอยู่กันติดต่อกันไม่มีหยุดไม่มีพักกันเลย สื่อสารถ่ายทอดโทรทัศน์ก็ติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ไม่ได้เว้นแม้แต่วันเดียว ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ก็ปรากฏว่าผู้คนเข้าใจเพิ่มทุกๆๆๆ ตั้งแต่ประชาชนธรรมดาเป็นแม่ค้าแม่ขาย ชาวไร่ชาวนา คนทำมาหากินสามัญปกติ ธรรมดาๆ จนกระทั่งถึงขั้นเป็นคนระดับกลาง มาช่วยกัน ทั้งออกมาเป็นตัวบุคคล ทั้งส่งเสียงให้ทุนรอน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในการชุมนุมครั้งนี้ แม้รัฐบาลจะดูถูกดูแคลนว่า แค่มือเดียว มันร้อน มันเหนียว มันหนัก มันลำบาก เดี่ยวมันก็เลิกราคอนไม่เอาหรอก เขาคิดไม่ถึงว่ายังมีคนรักชาติ รักประเทศ พร้อมทั้งต่อสู้เพื่อประเทศชาติ เพื่อความถูกต้อง เขาไม่คิดว่าคนไทยจะมีจิตวิญญาณขนาดนี้ เขาดูถูกประชาชนคนไทยมากไปทีไหนได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ มาจนถึงวันนี้ ไม่ได้เป็นดังที่คณะรัฐบาลดูถูกดูแคลนหยามหยันเอาไว้

คณะชุมนุมคราวนี้ มีการตั้งข้อสังเกตแต่แรกๆว่า มีแต่คนแก่

เด็ก ๆ ้วยรุ่นหายไปไหน นักเรียน นักศึกษาหายไปไหน ถึงวันนี้ก็ออกมา
กันแล้ว มาพนักกำลังกันดำเนินบทบาท แม้แต่กลุ่มสหภาพแรงงานต่าง ๆ
ก็พากันออกมา ประชาชนนั้นก็มากันก่อนแล้ว แม้แต่กลุ่มราชินีกุลก็มี
มาแล้ว ยังเหลือที่จะออกมาปรากฏตัวเด่นชัดเป็นมวลงเป็นหมู่ ก็คือ
กลุ่มนักวิชาการ กลุ่มข้าราชการ ถ้ามีมวลงนักวิชาการ หรือมวลงครูอาจารย์
มวลงข้าราชการออกมาแสดงตัวเหมือนอย่างที่ได้ ๆ ๆ เขามาจับหมู่ จับกลุ่ม
เหมือนอย่างกับกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ จากภาคนั้นภาคนั้น จากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้
มากันให้ เป็นกลุ่มหมู่ที่เห็นเด่นชัดเลย ประกาศตัวตนให้รู้กันโจ่งแจ้งเลย

ถ้าพากันออกมาทั้งกลุ่มข้าราชการ นักวิชาการ ต่อท้ายด้วย
กลุ่มตำรวจ ทหาร ไม่ต้องเอาอาวุธมานะ เก็บไว้ให้หมด เราไม่ต้องการ
และไม่จำเป็นต้องใช้ มาเป็นมวลงพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
มาแสดงตัวว่า เราเป็นมวลงของประชาชน เราเป็นประชาชนคนหนึ่งแม้
จะมีอาชีพทหาร อาชีพตำรวจก็ตาม เราก็คือประชาชน ที่ออกมาแสดง
อธิปไตยของความเป็นประชาชน มาลงคะแนนความเป็นประชาชนแท้ ๆ
ให้แก่ประชาชน แสดง “ประชามติ” นี้คือประชาชน! ก็จะมีคะแนนเสียง
ชนะ เมื่อนั้น จบ ! จบแน่นอน เมื่อถึงเวลาที่มีประชาชนทุกหมู่เหล่า
ออกมายืนยันแสดงประชามติมากเพียงพอ

เพราะฉะนั้นความจริงอันนี้จะปรากฏแก่โลก ขอให้มาช่วยกัน
สร้าง **สงครามสันตภิวัฒน์** ช่วยกันหน่อย **ให้เกิดเห็นปรากฏการณ์ใน
โลก จะได้เป็นตัวอย่างของโลก** ไทยเรานี้เกิดก่อน ให้บันทึกในประวัติศาสตร์
โลกว่า การต่อสู้ทางการเมือง ล้มล้างคณะบริหารให้เกิดขึ้นได้ด้วย **สันติ
ไอ้โ..มันจะสวยอะไรขนาดนั้น**

เพราะชนะกันด้วย **ความถูกต้อง-ความผิด ความไม่รุนแรง
ความสงบ** ไม่ใช่ต้องเข่นฆ่า แต่เอาเถอะ..สำหรับครั้งนี้มันก็ครั้งแรก

มันอาจจะขาดตกบกพร่องมีเออเร่อ เกิดความไม่หิริ ไม่โอตตັปะปะ มันก็ต้องมีอะไรแรงๆไปบ้าง เสียชีวิตบ้าง ต้องเจ็บตัวอะไรบ้าง จากนี้ไปในอนาคตถ้ารู้จักแล้ว ความละเอียด หิริโอตตັปะปะจะเกิดขึ้นมาก จนไม่กล้าทำรุนแรง มันจะเกิดการเรียนรู้ เกิดพัฒนาการของสังคมมนุษยชาติ ขึ้นไปเรื่อยๆๆๆๆ

เพราะฉะนั้นคราวนี้ ช่วยกันหน่อย ให้มันเกิดความจบ ให้มันเกิดความชนะ-แพ้กันอย่าง**สันตาทิวัณห์** อย่างสันติ อย่างสวยงาม โดยมีหลักการตัดสินอย่างที่ว่านี่ อยากจะกำชับกำชาว่า อย่าปลุกเร้า ทำให้เกิดความรุนแรง อย่าพยายามยั่วยุกันให้เกิดความรุนแรง แม้ทางพันธมิตรฯนี้ก็ตาม อันนี้ขอเถอะ อย่าพยายามยั่วยุให้เกิดความรุนแรง เราทำสวยงามมาถึงขั้นนี้แล้ว อีกไม่กี่ก้าว ไม่กี่เมตร จะถึงฝั่งแล้ว จะถึงที่หมายแล้ว อย่าทำให้เรือล่มตอนใกล้ฝั่ง ช่วยกันทำให้ดีๆ ทำให้จริงๆ **“ทนอีกนิดเถอะน่า”** นี่ชื่อนวนิยายของพ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์ และ**“เข็ดจริงๆ ให้ดินตาย”** นี่ก็เป็นชื่อนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของเขา เหมือนกัน หรือหวาดดีมาก

เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่ง..**เข็ดจริงๆให้ดินตาย...ทนอีกนิดเถอะน่า!**

ศาสตร์ และศิลป์ในการแสดงออก ไม่ว่าจะพูด จะแสดงท่าทาง มันไม่ต้องหยาบก็ได้ ไม่ต้องดำก็ได้ หยาบและดำนี่คือความรุนแรงนะ ใช้ศาสตร์ใช้ศิลป์กันให้เจ๋งๆเถอะ ศิลป์ก็คือการประกอบหน้าจะ *คีตะ วาทิตะ แสดงท่าทาง สร้างลุ่มเสียด ใช้สำเนียงผสมผสาน ให้ชวนชม*

ศาสตร์คือความรู้ ก็ใช้ความรู้ผสมผสานสื่อออกมาให้เป็นศิลป์ ก็สามารถดึงคนฟังให้ตรึงอยู่กับที่ อย่างคุณสุริยะใส อ.ปราโมทย์ นาคทรรพ อ.เจิมศักดิ์ หรือท่านทูตหลายท่าน นายทหารหลายท่าน เป็นต้น จะเสียงดังเท่าไรไม่มีปัญหาถ้าคอไม่เจ็บ ไม่ว่ากัน แต่อย่าหยาบคาย อย่าดำนี่แหละสำคัญ

จบกันอย่างไร ? ส่งท้ายเสียที

ขณะนี้... เป็นธรรมชาติธรรมสงครามแท้ๆ เพราะว่าเป็นสงครามที่แข่งกันระหว่างธรรมะกับอธรรม คะแนนที่จะเก็บมาพิสูจน์กันก็ได้มาจาก ๒ ทาง คือ **ตุลาการวิวัฒน์** และ**ประชาวิวัฒน์** ตุลาการวิวัฒน์ก็คือการเก็บคะแนนจากการตัดสินอะไรเป็นธรรมะ อะไรเป็นอธรรมะ อะไรดี อะไรชั่ว อะไรถูก อะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร ตามสัจจะเลย การให้คะแนนนี้ไม่ใช่ให้เฉพาะศาลนะ คะแนนถูก คะแนนผิด คะแนนชั่ว คะแนนดี ประชาชนเองก็ให้คะแนน และแสดงออกมามากตัวอย่าง ที่..นายฯ ไปตรวจงานที่ TOT เมื่อวานนี้ (๒๒ ต.ค.๕๑) ถูกพนักงานและพันธมิตรฯใช้มือตบ ปราบไล่เป็นร้อยๆคน ซึ่งเป็นไปโดยธรรมชาติ พวกมันส่งเสียงร้องตะโกนชู้บ้าง แรงหน้อยก็ใช้ขวดใช้รองเท้าเตะขว้างบ้าง เมื่อโดนหน่วยคุ้มกันนายฯกระทุ้งกระแทกเอาถึงขั้นควักปืนออกมา ก็เป็นธรรมดาบางคนก็ห้ามจิตใจไม่อยู่ แต่ทั้งนั้นๆ ล้วนคือองค์ประกอบแห่งการแสดงออก ที่รวมกันขึ้นเป็นเครื่องชี้ให้เห็นน้ำหนักของการขับไล่นายฯคนนี้

ซึ่งจัดอยู่ในการแสดงปฏิกิริยาของคนเจริญ ไม่ได้รุนแรงฆ่าแกง ทบตี ทำร้ายเป็นเรื่องเป็นราว เพียงแต่กดดัน หรือแสดงออกให้เห็นว่าฉันไม่ชอบเธอนะ เธอผิดนะ คือการให้คะแนนแก่ฝ่ายธรรมะตอนนี้เกิดคลื่นมือตบไปทั่วประเทศเลย ทั้งทำเป็นกลุ่ม และแม้คนเดียว เหตุการณ์เหล่านี้ก็จะเกิดลีลาบทบาทให้ตัดสินว่าฝ่ายไหนดี ฝ่ายไหนชั่ว ฝ่ายไหนถูกต้อง ฝ่ายไหนผิด สมัยนี้โลกาวิวัฒน์ ประชาชนทั่วโลกก็จะรับรู้รับเห็นทั้งภาพทั้งเสียงทั้งสดทั้งแห้ง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เห็น

ชัดเจน ประชาชนเหล่านั้นก็จะใช้วิจารณ์ญาณของเขา ให้คะแนนตัดสินในจิตวิญญาณตามภูมิธรรมของแต่ละคน ยิ่งเหตุการณ์ไหนคนส่วนใหญ่ของโลกรู้ร่วมกันก็ต้องกันว่าสิ่งนี้มันผิด ก็จะเป็นคะแนนธรรมชาติของสังขารธรรมที่จะเกิด

สงครามคราวนี้ยาวนานมาถึง ๕ เดือนแล้ว (เริ่ม ๒๕ พ.ค. ๕๑) ได้เกิดพลังงานอันนี้ลงไปสู่คนทั้งในและนอกประเทศ กระจายไปกับข่าวไปกับบทความ ไปกับบทวิจารณ์ต่างๆ ไปกับคนสู่คน ไปกับสื่อสารพัด ให้ประชาคนในและนอกประเทศรับรู้รับทราบ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นคะแนนด้วย แม้ชาวต่างประเทศเขาที่รับรู้ ก็เป็นคะแนนแห่งสังขาร ฉายได้คะแนนจะเป็นบวก หรือเป็นลบ ก็ล้วนคือการตัดสินช่วย เป็น**ตุลาการภักดิ์** อย่างแท้จริงอยู่ในตัว เชื่อไหมว่าพลังงานแห่งความรับรู้ทางจิตวิญญาณดังว่านี้มีจริง และสามารถออกฤทธิ์ออกเดชตัดสินได้ด้วย

ที่นี้พลังมวลชนอีกฝ่าย เป็น**ประชาธิปไตย** ของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็แสดงมวลเหมือนกัน แต่มันไม่ใช่มวลชนอิสระ มันแฝงการหลอกลวงแฝงการจ้าง แฝงการบังคับ ไม่แน่ชัดว่ามาด้วยความสมัครใจจริงหรือเปล่า เป็นมวลชนที่มาโดยไม่บริสุทธิ์ มีหลักฐานซึ่งยืนยันความไม่บริสุทธิ์มากมาย เช่น พระภิกษุที่ถูกนิมนต์มาแสดงมวลในงานที่ลานพระรูปฯ วานนี้ เจตนาเอามาไว้ข้างๆกับพันธมิตรฯ ด้วยนะ เจตนาที่ไม่ซื่อแล้ว และภิกษุที่มานั้นแหละท่านก็มาพบพวกเรา บอกว่าท่านถูกหลอกมา นี้กว่าจะให้มาเทศน์ แต่กลับมานั่งฟังคุณสล้าง บุนนาคปราศรัย นี่เป็นแผน เห็นมัย แถมเกิดอุบัติเหตุฟ้าผ่าถล่มอีก เต็นท์ที่พังล้มฟ้าตกลงมาทับรถของคุณสล้าง นี่ก็เป็นคะแนนเสียง ที่เกิดโดยเหตุการณ์

คุณเปลว สีเงินก็เขียนวิจารณ์คำนวณว่านิมนต์พระมาเป็นหมื่นๆรูป แล้วต้องจ่ายองค์ละเท่าไร ไหนจะค่ารถเดินทาง ค่าเก้าอี้ ค่าจัดเวที เป็นหมื่นๆตัว รวมแล้วต้องจ่ายเท่าไร ไม่รู้ที่ล้านบาท เป็นการ

ลงทุนที่สูง ต่างกับฝ่ายพันธมิตรฯ ที่มาก่อนเอง จ่ายเอง มีพ่อยกแม่ยกช่วยกัน แม้คนที่มาร่วมชุมนุมนี้ก็เลี้ยงดูกันจนอ้วนไปหมดแล้ว

เรื่องคนเจ็บจากเหตุการณ์ ๗ ต.ค. ก็ไม่ได้ไปเรียไร เพียงแต่บอกบุญไปเท่านั้น น้ำใจ จิตวิญญาณใครต่อใคร ที่มองไม่เห็นตัว เป็นคะแนนของจิตวิญญาณ ส่งมาได้ถึง ๓๐ กว่าล้าน เพียงไม่กี่วัน เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องแสดงบอกถึงการให้คะแนนของธรรมชาติหรือของธรรมชาติ หรือฝ่ายหนึ่งกับอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งสิ้น *

นี่เป็นเครื่องชี้บ่งถึงคะแนนของสิ่งที่ไม่เห็นตัวตน แต่มีบอกความจริงอยู่ในนี้ ที่พอที่จะอธิบายถึงได้ คุณฟังแล้วก็เข้าใจ อุตมาก็อบอุ่มใจที่คุณพิภพจะบริหารเงินนี้ให้ดี โปร่งใส จะแจกให้หมดตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคให้คนเจ็บ ไม่ให้เหลือแม้สตางค์แดงเดียว ยิ่งบริสุทธิ์สะอาดเท่าไร ธรรมชาติธรรมะสงครามนี้ก็ยิ่งงามเท่านั้น คุณพิภพก็ทำงานเพื่อมนุษยชาติ ไม่ได้เบียดเบียน รายได้ตอบแทนอะไรเลย

อามาตยาธิบเรื่องง่ายๆ มาอธิบายมาชี้ให้เห็นพลังต่างๆ ได้

* นายพิภพ ธงไชย ขึ้นเวทีปราศรัยที่ทำเนียบรัฐบาล (เมื่อ ๒๒ ต.ค.) โดยกล่าวถึงความมีน้ำใจอันแสนงดงามของผู้ที่เข้าร่วมชุมนุมที่ทำเนียบฯ ว่า

“ผู้บาดเจ็บที่อยู่โรงพยาบาลทุกคนบอกว่า ถ้าหายจากอาการบาดเจ็บแล้วจะรีบกลับไปร่วมชุมนุมต่อที่ทำเนียบฯ ส่วนจริง เห็นผู้บาดเจ็บแล้วกลัวว่าจะไม่ได้รับข่าวสาร เลยไปซื้อวิทยุให้กับผู้บาดเจ็บเพื่อจะได้ติดตามข่าวสารอย่างใกล้ชิด ที่สำคัญสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานกระเช้าดอกไม้ และผลไม้ให้กับคนเจ็บที่โรงพยาบาลกลาง ขอพระองค์ทรงพระเจริญ” นายพิภพ กล่าว

ส่วนเงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ และเสียชีวิตนั้น นายพิภพ กล่าวว่า ยอดเงินบริจาครวมทั้งสิ้น ๓๔,๐๓๔,๑๕๗.๖๑ บาท โดยทีมทำงานของตน ได้ตระเวนเยี่ยมคนเจ็บ โดยจะแบ่งการจ่ายเงินเป็น ๓ ช่วง ซึ่งรวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒๓,๐๖๖,๐๐๐ บาท รวมทั้งจะมอบทุนการศึกษา และจัดเป็นเงินทุนเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งจะเหลือเงินอยู่อีกประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ เราก็จะมาดูว่ากรณีใดที่เราจะต้องจ่ายระยะยาว และจากวันเกิดเหตุเพียง ๑๐ กว่าวัน กลับได้รับเงินบริจาคมากขนาดนี้ จึงถือเป็นความมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง เพราะมีการรวมน้ำใจครั้งใหญ่ที่สุดของประเทศไทย

พลังกุศลมาเป็นเครื่องแสดง พลังอกุศลก็แสดงเหมือนกัน มาถึงวันนี้ที่แสดงออกแต่ละเรื่องแต่ละอย่างตั้งแต่ตุลาการโดยตรง ทั้งประชาชนให้คะแนน ทั้งในและต่างประเทศ แม้แต่พลังจิตวิญญาณที่แสดงออกเป็นรูปธรรม หรือไม่แสดงตัวก็แล้วแต่ สิ่งเหล่านี้เป็นพลังกุศลหรือพลังธรรมะ แน่แน่นอนฝ่ายธรรมก็มี เป็นทางเลือกของประชาชน ตามแต่ใครจะเข้าใจเห็นดีเห็นด้วย เป็นประชาธิปไตย ประชาชนให้คะแนนผิดถูกก็จะผลสมอยู่ในเรื่องราว บทบาท เหตุการณ์ พฤติกรรมเหล่านี้ด้วย และคะแนนเหล่านี้ก็ไม่ได้ประกาศเป็นภาษารูปธรรมชัดเจน เหมือนผู้พิพากษาตัดสิน แต่มันก็เป็นคะแนน ก่อเกิดประชาชาติ

การต่อสู้ครั้งนี้เป็น**ธรรมาธรรมะสงคราม** ที่อาตมาภาคภูมิใจมาก เพราะเป็นการเพิ่มภูมิปัญญาของมนุษย์โลก การรบคราวนี้เอาอะไรเป็นเครื่องตัดสินสำคัญ มีอยู่ ๒ เรื่องหลัก คือ

๑. ความถูกต้อง-ผิด ดี-ชั่ว

๒. ความสงบ ความรุนแรง

ซึ่งเป็น**การตัดสินสงคราม หรือตัดสินการต่อสู้ ของอาริยะ**

ขณะนี้แต่ละฝ่ายสู้แล้วแต่วิ่งไปสู่จุดสิ้นสุด **ไม่รุนแรง** ทั้งสิ้นใช่มั๊ย? ทั้งสองฝ่ายเลย แต่พฤติกรรมใครรุนแรงจริง ก็เห็นได้ เห็นไหมฝ่ายที่ทำรุนแรงแสบๆก็หลบเลี่ยงแก้ตัวเป็นพัลวันเลยว่า **ฉันแปลารุนแรงคุณต่างหากรุนแรง** ขณะนี้โลกเขาก็รู้กันหมดแล้ว ใครจริงใครเท็จ

แต่เดิมนั้นสงครามทั่วโลกที่เคยมีมา จะจบลงด้วยความรุนแรงเลือดตกยางออก คนรุนแรงมากกว่าชนะ คนที่ถูกทำร้ายด้วยความรุนแรง **แพ้** นั่นเป็นการ“ตัดสิน”ของมนุษย์ที่ยังไม่พัฒนา ที่ยังไม่พ้นปัญญาเถื่อน ซึ่งยังใช้การตัดสินแพ้ชนะกันด้วยเร็วแรง ด้วยเขี้ยวด้วยงา ด้วยอาวุธทำร้ายกันได้แล้วชนะ ก็เหมือนสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายมันยังทำกันอยู่

หรือจบลงด้วยการตัดสินแบบยังไม่ชัดเจน ยุติยังไม่ประเสริฐ

ติงามจริง ยังไม่รู้แจ้งผู้ผิด-ผู้ถูกที่แท้ จะด้วยการห้ามทัพไว้ได้ชั่วคราว ด้วยอำนาจอะไรก็ตาม แล้วมี “ตಾಯู่” สุขเอาพุงมันๆกลางตัวไปกิน หรือ ให้มีการทำเป็นสมานฉันท์แล้วก็กลบเกลื่อนความผิดความถูกกันไว้ ก็ยังไม่ได้รู้กันว่าใครผิดใครถูกแท้ ใครดีจริงใครอาริยะจริง

เป็นการ“จบ”หรือยุติลงอย่างนี้กันมาตลอด จึงยังคลุมเครือ มาตลอดว่าฝ่ายไหนถูกฝ่ายไหนผิดกันแน่แท้

เพราะความเจริญประเสริฐของสังคมชนยังไม่ถึงขีดถึงขั้น แต่สงครามคราวนี้ เป็นสงครามที่เอาตามลุนให้จบลง ด้วย...

หนึ่ง คนถูก-คนดีแท้ๆ คะแนนมากน้า..ชนะ

สอง คนสงบได้มากกว่า ไม่รุนแรงได้มากกว่า..ชนะ

ความสงบ-ไม่รุนแรงผนวกกับความถูกต้อง-ติงาม เมื่อรวมคะแนนแล้วได้ชนะเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ซึ่งยังไม่เคยเกิดตัวอย่างในโลก ครั้งนี้อาตามลุนให้เมืองไทยจบลงแบบนี้ เป็น**ธรรมาธรรมะสงคราม**

ขณะนี้เมืองไทยกำลังมีโมเดลของ**ธรรมาธรรมะสงคราม** เป็นการประกาศโมเดลใหม่ มิติใหม่ เป็นนวัตกรรมของการต่อสู้ทางการเมือง การบริหารปกครอง เรียกว่า **สงครามการเมือง**กันจริงๆ ซึ่งการต่อสู้ไม่ว่าอย่างใดก็นับว่าสงครามทั้งนั้น ขณะนี้เป็นสงครามการเมืองตัวอย่าง บทบาท-ลีลา-พฤติกรรมของสงครามครั้งนี้มันก่อให้เกิดภูมิปัญญา ก่อให้เกิดเห็นความเป็นไปได้ของ**พลังสงบ** ของธรรมะอันวิเศษ **สันติ-อหิงสา ไม่รุนแรง** มนุษย์ต้องใช้ “สันติ-อหิงสา” ให้มีน้ำหนักร ให้มีอำนาจ ให้มีฤทธิ์สยบ “ความรุนแรง” (หิงสา) จนต้องแพ้ให้ได้ สร้างฤทธิ์ สร้างอำนาจของความสงบสันติให้บังเกิดผลสำเร็จ คราวนี้มีผลเกิดให้เห็นพอสมควร

เพราะฉะนั้นคะแนนที่ได้ด้วยความสงบกว่า ตรงตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ ชุมมูประท้วงได้โดยสงบและไม่มีอาวุธ ขณะนี้

ทุกคนเก็บอาวุธ ขนาดตำรวจออกมาปราบปราม ก็ยังทำเป็นซ่อนอาวุธ แต่สุดท้ายเขาแพ้เพราะเขาชักเอาอาวุธมายิง ถึงยังงั้นตำรวจก็ยังแก้ตัวอยู่อีกว่า เขาไม่ได้ยิง ไม่ได้ทำระเบิด ฝ่ายพันธมิตรต่างหากเล่าทำ!

ซึ่งนั่นสำคัญนี่ชี้ให้เห็นว่า ต่างก็จะแย่งกันเป็น“ผู้สงบ”ให้ได้ ทั้งสองฝ่าย น่าดีใจไหมว่า นี่คือ ความเจริญพัฒนาของคนไทย

ขณะนี้ทั้ง วิซีดี, หนังสือ และลงในเว็บไซต์ และหลักฐานที่ ลืออันๆออกประจานความจริงกันไปทั่วแล้ว พันธมิตรทำวิซีดี “ตำรวจฆ่าประชาชน” อีกฝ่ายก็ทำวิซีดี ของเขาเหมือนกันนะ ใช้ชื่อว่า “พันธมิตรฆ่าประชาชน” ออกมาย้อนแย้ง ลู้กัน ประเด็นที่ลู้ก็คือ ต่างก็.. “เข้าไม่ได้ รุนแรงนะ ที่รุนแรงนะเอ็งตะหาก” ทั้งนั้นๆเลย ใช่มั้ย?

เมืองไทยทำสงคราม ต่างแย่งชิงเก็บคะแนนให้ตนเอง ด้วย **การใช้สันตวาท ความสงบ อหิงสา ไม่รุนแรง** นี้แหละคือ **สันตาทิวัณณ์**

ความสงบ คือ สันตะ ความเป็นไปที่ก้าวไปสู่ความประเสริฐ คือ อภิวัณณ์ สงครามครั้งนี้เป็นสงครามที่ดำเนินไปหาสันติ ซึ่งทุกคนก็พยายามที่สุดเลย ใช้สันตะเป็นอาวุธ ทำอย่างสุดสามารถสุดวิสัยของแต่ละคน แม้ฝ่ายพันธมิตรฯเองบางคนก็แรงจนถึงละเมิดบ้าง แต่คำรามแล้ว แน่นนอนมันไม่สะอาด ๑๐๐ เปอร์เซนต์ มันมีบทพร่องผิดพลาดบ้าง แต่ก็ชัดเจนแล้วว่า เป็น **สันตาทิวัณณ์** แน่นนอน คือ ใครจะ **สันติ** กว่ากัน

การต่อสู้คราวนี้ เห็นพฤติกรรมชัด ว่า เป็นสงครามที่ต่างก็ชิงชิง “**สันติ-อหิงสา**” กันโจ่งแจ่ง ต่างฝ่ายต่างก็ “**สำนึก-สังวร**” ไปในทางแข่ง “สันติ” อย่างแท้จริง แต่ละฝ่ายต่างก็พยายามอดตัดักดา-อดดพลั้งแห่ง “**สันตาทิวัณณ์**” กันเป็นพัลวัน ไม่เหมือนการต่อสู้ทั้งหลายที่แข่งกันอดดตัดักดาว่าข้ารุนแรงได้เจ๋งกว่า เบ่งคัดดาการมีอาวุธร้ายมีอาวุธมาก ประหัตประหารได้เก่งกว่า และไม่ได้รู้สึกว่าเป็นความผิดที่ได้ **อดดข้ารุนแรงกว่า!** แข่งเบ่งอำนาจกัน ตามที่สงครามสามัญทำกันในสังคมโลก

แต่ไม่ใช่ เพราะพหุติภาพทั้งสองฝ่ายชัดเจน ว่าต่างชิงธงสันติสงครามชิงธงสันติคราวนี้ คณะแนวของ**ตุลาการภิวัฒน์**ก็ตี**ประชาธิปไตย**ก็ตาม ทำให้ประชาชนเลือกข้างเลือกฝ่าย สุดท้ายก็ออกมาออกมาๆๆเป็นประชามติให้คณะแนวซึ่งผลคำตอบตัดสินแพ้ชนะ..ชัดขึ้นๆ

คุณดูลีลาของคณะรัฐบาลลิ ขณะนี้ยังไม่**หมดท่า** แต่**เสียท่า** คุณว่ามั๊ย แต่ละท่าๆที่ออกมาของทางรัฐบาลนี้ ยังรักษาท่าอยู่นะ เตะอยู่ดันหุรงอยู่น่าดูเลย แต่คณะ**เสียท่า** จริงมั๊ย เอาละทางพันธมิตรฯก็มีเสียท่าบ้าง แต่บวกลบคูณหารกันแล้วใครเสียท่ามากกว่ากัน นี่แหละมันจะดำเนินไปเป็นประชาธิปไตย จนสุดท้าย**หมดท่า** นี่คือตัวจบ ไม่มีใครตัดสินหรอก สุดท้ายตัวเองแอ้งแม้งหงายแกง หมดท่าด้วยพลังสงบพลังความถูกต้อง มันไม่ได้เผด็จศึกด้วยอาวุธ ด้วยความรุนแรง อำนาจข่มขู่ ติทุบอะไร มันเป็นเรื่อง**หมดท่า** เพราะได้**เสียท่า**จนสุดท้ายก็...

หมดท่า !!!

เอาตมาพยายามใช้ภาษาไทยสื่อสภาวะสัจจะให้ฟังเข้าใจได้มั๊ย สุดท้ายมหาประชาชนจะร้องเฮ ตะโกนว่า **นั่นหมดท่าแล้ว** คำว่าไม่เป็นท่าหงายแกงแล้ว **หมดท่า**เลย ลื่นท่าแล้ว เอาตมาว่านี่เป็น**ธรรมชาติธรรมะสงคราม**ที่จะเกิดขึ้นถึงที่สุดดังที่กล่าวนี้ใหม่หนอ

และสงครามครั้งนี้ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้สันติกว่าเป็นผู้ชนะ ก็เกิดบปใหม่ เกิดการเมืองแบบใหม่ เป็นการเมืองที่สู้กันด้วยสันติ จะเป็นตัวอย่าง เป็นโมเดล ที่เอาตมาว่า นี่แหละการเมืองใหม่ แม้สงครามก็เป็นสงครามอารยะ ช่วยกันหน้อยได้มั๊ย คนไทยเอ๊ย! นี่ขอร้องเลย จะทำอย่างไรจะช่วยให้พลังทั้งรูปธรรมและนามธรรมแสดงความจริงให้เกิดดังกล่าวนี๊ โลกทั้งโลกจะได้เกิด**สงครามชนิดใหม่** เกิด**การเมืองใหม่**

เพราะฉะนั้นต้องไว้อาวุธ นี่คือเรื่องแรกเลย เป็นรูปธรรมที่มันชี้ชัดว่าแพ้ ใครมีอาวุธแพ้ นี่เป็นเบื้องต้นเลย ต้องเอาออก ต้องไม่มี

ถ้ามีอยู่ เป็นความต่างพร้อยเป็นความผิด ต้องสู้ด้วยมือเปล่า ด้วย
ความสุภาพ ด้วยความนิ่ง ด้วยความไม่ไปทำร้ายใคร ใครทำร้ายก็ยอม
ให้ถูกทำร้าย ถึงขั้นนั้นด้วย ไม่ตอบไม่ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าโง่งง
เหมือนวัวควาย ให้เขาทำร้าย ก็ไม่ใช่ แต่มีปัญญารู้ว่า เราอย่าไปทำร้าย
ใคร ใครทำร้ายเราเราก็ไม่แสดงกิริยาทำร้ายตอบ ศาสนาพุทธศาสนาที่ดี
นี่คือธรรมะ รู้ความจริงอันนี้ชัดเจน

เพราะงั้นช่วยกันรักษาความบริสุทธิ์ รักษาความเป็นจริงดัง
กล่าวนี้ด้วยเถิด ช่วยกันด้วยเถิด เราทำมานี้แก่นนำก็พูดแล้วว่าเราเหลือ
อีก ๑๐๐ เมตร เหลือช่วงสุดท้าย เกมสุดท้าย วาระสุดท้ายแล้ว มา
ช่วยกันหน่อยเถอะ..!!

